

ВОЛФГАНГ ХОЛБАЙН НАЙ-ДОБРАТА ЖЕНА ОТ КОСМИЧЕСКИТЕ СИЛИ

Част 1 от „Черити“

Превод от немски: Людмила Иванова, 1994

chitanka.info

ГЛАВА 1

НАСТОЯЩЕТО

12 декември 1998 година

Градът долу, в низината, продължаваше да гори. Небето на север — но не просто в някаква определена точка на север, а навсякъде! — пламтеше подобно на яркочервена заплашителна жарава, сякаш целият свят се беше възпламенил като късче сухи дървени въглища.

Преди няколко минути беше преминала през един разрушен участък от пътя. Около огромния кратер, който беше зейнал сред асфалта и вече се пълнеше с вода, лежаха труповете на трима войници, а малко встрани имаше танк, или това, което беше останало от него: четиридесет и пет тона стомана, които някакъв снаряд беше превърнал в разтопена, безполезна маса.

Мъчеше се, с всички сили, да задържи колата на платното. Мощният мотор я носеше с почти осемдесет мили в час нагоре, по шосето, но въпреки всичко ѝ се струваше, че не помръдва от мястото си. Когато последния път беше идвала тук (О, господи, наистина ли бяха минали само три месеца оттогава?), километражът беше отчел едва шест мили разстояние от града до планината. А днес имаше чувството, че пътят няма край. И сякаш всичко останало не беше достатъчно трагично, та беше почнало да вали като из ведро. Там, където асфалтът не беше разоран или разтопен, блестеше като ледена пързалка и беше почти толкова хлъзгав.

Моторът изрева. Колата подскочи, залюля се и се плъзна към завоя. Това, че я овладя, нямаше нищо общо с шофьорските ѝ умения. Беше просто късмет.

Отсреща се показва планината. Черити въздъхна с облекчение, превключи и увеличи скоростта. Стрелката се приближаваше все повече към стоте мили в час, докосна бегло делението и после рязко се върна назад, когато Черити намали газта. Познаваше околността като дланта си, но беше нощ, пътят беше хлъзгав и мокър и нямаше никаква

гаранция, че нещата тук изглеждат все още такива, каквито си ги спомняше отпреди.

Предпазливостта ѝ спаси живота. Караулната будка до входа беше празна, а широката врата — отворена, но по средата на платното от другата страна пътят ѝ беше препречен от изгорял хеликоптер. Черити изруга, натисна едновременно спирачката и съединителя и се опита да заобиколи препятствието.

Още малко и щеше да успее. Но...

Плоската муцуна на колата застърга по останките от хеликоптера. Нещо се удари в предното стъкло и го превърна в плетеница от пукнатини, а след това се спуска и една гума. Черити извика и се вкопчи с всички сили в кормилото. Колата се завъртя като пумпал, удари се със страхотна сила и трясък в някакво друго, невидимо препятствие и най-сетне се закова на място в същия миг, в който Черити беше абсолютно уверена, че ще се преобърне.

Моторът замлъкна със звук, който подсказа, че няма да запали никога повече, а в същия миг предното стъкло се разпадна, обсипвайки я цялата с малки, тъпи стъкълца. Вятърът понесе с плясък ледените струи на дъжда към колата. Някъде наблизо лумнаха ярки пламъчета.

С треперещи пръсти Черити напипа копчето на предпазния колан, освободи се и машинално се наведе, за да извади ключа от таблото, преди да осъзнае безсмислието на това движение и да дръпне назад ръката си. Вместо ключа извади пистолета си от жабката, един „Смит & Уесън“, освободи предпазителя и блъсна с рамо вратата, за да може да излезе.

Беше ѝ провървяло. Въпреки всичко. Бункерът беше само на няколко крачки и тя, противно на опасенията си, изглежда, се движеше все още в рамките на разписанието: огромната двойна врата не беше затворена докрай. През тесния процеп между двете стотонни стоманени крила проникваше бледият светлинен лъч на някакъв прожектор.

Но странно, той не помръдваше, а пристигането ѝ беше достатъчно шумно, за да остане незабелязано.

Поколеба се още малко, тъй като колата, макар и разбита и извън движение, все пак беше единствената ѝ защита. Всичко, което я свързваше с онова, в което светът се беше превърнал за последните шест дни. После нещо се удари в предната част на колата. Звукът беше

като от удар с кожена топка с малки, но остри стоманени игли. Реши да побърза и се претърколи от колата с такова перфектно превъртане, че инерцията му ѝ позволи да застане пак на краката си толкова рязко, че се наложи да направи бързо още една крачка, за да не се озове отново в калта. Обърна се, огледа се на всички страни и хукна към пролуката в планинския хълм. Движенията ѝ бяха така бързи и плавни, че почти не ги усещаше. Учителят ѝ по японски бойни изкуства би могъл направо да се гордее с нея.

Но този учител, помисли си Черити, беше също така мъртъв, както и повечето хора, а и нея самата я очакваше същата участ, ако не внимава.

Тя продължи да бяга.

Никой не я нападна, но тези няколко крачки бяха най-дългите в живота ѝ. Някъде над нея, по небето, се носеше нещо черно и въпреки проливния дъжд беше душно и горещо. Кожата ѝ пламтеше, а във въздуха се носеше горчив и толкова необичаен мирис, че направо ѝ прилошаваше.

Изтощена до краен предел, тя достигна входа, подпря се на мократа стомана и се огледа внимателно. Все още нямаше признаци някой да я напада, но нощта беше пълна с движение и безпокойство. Сякаш самият мрак беше оживял със страхотиите си. Нещо пробягваше, пъплеше, лазеше; с плющенето на дъжда се смесваха странно отекващи звуци. Влага проблясваше върху черна хитинова обвивка, влажно проблясваха разноцветни очи на насекоми. А прожекторът, чийто лъч падаше досами нея, върху разкаляната земя, не потрепваше. Черити събра цялата си смелост, обърна се със светкавична бързина и със скок се стрелна през тесния отвор на входа.

Това движение ѝ спаси живота.

Едно чудовище с много крайници и огромни зъби се хвърли към вратата, изсвистя ядосано и почна да се плъзга по странно бавен начин надолу по огледално гладката стоманена повърхност. Прозвуча и второ, още по-рязко свистене, когато съществото докосна земята и се завъртя върху пружиниращите си крака — вече съвсем не така бавно.

Но колкото и да беше бързо, Черити го изпревари. Сви се, вдигна пистолета и натисна спусъка. Оръжието издаде кратък плющящ звук, придружен от късо огнено езиче, и на метър и половина от Черити

нещо се пръсна на всички страни, като неприятно напомни за огромен паяк.

Черити потисна отвращението, което предизвика тази гледка у нея, скочи на крака и се завъртя леко, държейки оръжието си готово за стрелба.

Но нямаше нищо, по което да стреля, или ако имаше, тя не го виждаше. Огромната зала беше толкова тъмна, че дори дулото на пистолета ѝ сякаш потъна в нечия черна мека длан. Тя замря за миг, напълно неподвижна, затвори очи и се ослуша.

Долавяше шумове, много и доста обезпокоителни, но не такива, които да може да идентифицира: шумолене, влачене, търкане и дърпане, тихо съскане като от чужди зли гласове...

Черити се опита да се освободи от звуците, които бяха рожба само на пренапрегнатите ѝ нерви, но не успя.

Безкрайно предпазливо, за да не причини някакъв издайнически шум, тя се придвижи назад, приклепна и опипа с лявата ръка земята под себе си. Пръстите ѝ се плъзнаха по твърдия бетон на пода, усетиха нещо меко — за момент си припомни вида на паяка чудовище и отново към гърлото ѝ се надигна погнуса подобно на мека, сладникава вълна, после желание да се противопостави на някакво тяло. Устоя на изкушението да се обърне, а само се наведе още малко настрани и потърси опипом фенерчето, докато пистолетът в ръката ѝ продължаваше да се движи в полукръг, сред тъмнината, и да се насочва към всичко, което можеше да се крие в нея.

Най-сетне усети студения метал на лампата. Остана още малко така, неподвижно. Въпреки че тъмнината я влудяваше, тя изпитваше още по-голям страх от това да насочи светлинния лъч наоколо и да провери какво се крие зад тази черна стена. От друга страна, никакъв ужас не би могъл да бъде по-голям от този, който рисуваше собственото ѝ подсъзнание.

„Стегни се, истерична коза такава! — смъмри се тя ядосано. — Да си отдавна мъртва, ако тук имаше нещо!“ Това, разбира се, не беше вярно. Противниците ѝ идваха от един свят, който не можеше да бъде обяснен с традиционната човешка логика.

Бесният ѝ пулс се успокои малко, намаля и треперенето на ръцете, макар и да не беше престанало напълно. Главата ѝ се пръскаше от мисли, но все пак тя се беше овладяла дотолкова, че можа да се

повдигне бавно и да изгаси лампата, преди да я обърне и насочи в посоката, където в тази абсолютна тъмнина предполагаше, че се намира вътрешният изолатор. С решително движение включи фенерчето.

Секунда по-късно си пожела никога да не го беше правила.

Беше се лъгала. Възможно беше да има толкова ужасни неща, които никое въображение да не може да създаде.

Беше кошмар. Слабият треперлив лъч на джобното фенерче разкъсваше само части от мрака, но и малкото, което съзираше, я караше да потръпва от уплаха. На мястото на клинично чистото допреди три месеца шлюзово помещение на бункера сега се простираше нещо, което би могло да съперничи на кулисите на някой филм на ужасите. Само че беше реалност, една потресаваща реалност.

Черити потисна нежеланието си, пристъпи предпазливо напред, но не и преди да се убеди къде точно ще стъпи, и се постара да запамети с подробности страхотната картина. Сива слуз покриваше пода и стените. Непознати безформени втвърдявания бяха полепнали навсякъде, пулсираха и потреперваха като живи. Тук-там през проблясващата маса пропълзяваха малки, скрити в бронята си, твари, усърдно заети с нещо, което тя не разбираше, а и не искаше да разбере: а напърно през залата беше опънато нещо, което изглеждаше като увеличена до абсурдност паяжина. Тя отново си спомни за чудовищния паяк, който я беше нападнал, и ледена тръпка на ужас пробяга по гърба ѝ. Тази паяжина, прилична на мрежа, беше твърде голяма, за да бъде дело само на едно-единствено от тези същества.

Тя направи още една крачка, спря отново и с разтуптяно сърце се завъртя около оста си. Поне не се виждаха трупове. Мъжете, които я бяха чакали тук, при входа, сигурно са имали време, за да се скрият на сигурно място, преди това чудовище да превърне залата в стая на ужасите.

„Или пък бяха изядени“ — прошепна глас вътре в нея. Почти насила тя осъзна, че някои от потрепващите безформени парчета, вплетени в паяжината, бяха общо взето достатъчно големи, за да поберат в себе си едно човешко тяло. Отказа се да осъзнае тази мисъл докрай и продължи разтреперана нататък. Лъчът на фенерчето ѝ опипваше залата като някой призрак пръст.

Паякът висеше на три метра над главата ѝ, в центъра на тази странна мрежа, и беше много по-голям от онзи, който я беше нападнал. Това всъщност не беше паяк — тялото му беше кръгло като топка, без оформена глава или каквито и да било други крайници, ако не се броят косматите пипала, с които съществото се беше вкопчило в мрежата. Устата представляваше триъгълен прорез, през който проблясваха остри зъби, а очите приличаха по-скоро на очи на котка, отколкото на насекомо, следяха всичко, изпълнени с интелигентност, която накара Черити да потрепери от ужас.

Черити вдигна пистолета и насочи дулото му към кафяво-сивото чудовище, но животното дори не направи опит да я атакува по някакъв начин.

Стоеше си просто там, примигваше към нея с големите си, обезпокоително умни очи и само от време на време лениво раздвижваше някое от пипалата си.

Съвсем безшумно Черити продължи пътя си, провря се под единия край на огромната паяжина и заднишком се доближи до отсрещната стена и изхода. Не възнамеряваше да задвижва механизма за отваряне на изолятора — ако там, долу, все още имаше някой, останал жив, той с положителност беше барикадирал масивната врата, която трябваше да ги предпазва в случай на ядрена война, с всичко, което му е било на разположение, — но електронният ключ за този аварийен изход се намираше, наред с други полезни вещи, закачен на колана ѝ. Паякът я наблюдаваше, но все още без да помръдва. Разстоянието между него и Черити се увеличи на пет, после на десет метра, докато тя най-сетне стигна до вратата. Зад нея беше вече само ледената стомана на тежачката двеста тона врата, която правеше този бункер най-сигурният в света. Бавно, без да откъсва очи нито за миг от ужасното животно (животно?), тя се промъкна покрай вратата, докато стоманата отстъпи място на облицована с изкуствена материя повърхност и после отново леденостуден метал. Вратата.

Черити се поколеба. Ако това... същество там, горе, притежаваше дори частица от интелигентността, която тя му приписваше, то тогава щеше да знае какво означава оръжието в ръката ѝ. Но също така щеше и да знае, че тя ще трябва да пусне или пистолета, или фенерчето, за да откачи лазерния ключ от колана си и да отвори вратата. Мислите ѝ се объркаха. Внимателно вдигна

оръжието, прицели се точно между очите на ужасното насекомо — и отново се поколеба.

Нещо в нея се възпротиви на мисълта чисто и просто да го застреля. Не съжаление или скрупули (и двете неща бяха изтръгнати от нея за вечни времена през последните две седмици), по-скоро някакво предчувствие, което я предупреди да не унищожава направо чудовището. А тя се беше научила да се вслушва в чувствата си.

Свали бавно оръжието си, обърна се така, че да може да държи под око едновременно и животното, и вратата и се опита с лявата ръка да свали ключа от колана, без да изпусне фенерчето.

Изискваше се голямо умение, но тя успя. Разтреперана от напрежение, насочи уреда, не по-голям от цигарена кутия, към бронираната врата на изолатора, чу едва доловимото щракване на магнитния фиксатор и натисна с все сила единственото червено копче, което се подаваше от черната пластмасова повърхност на лазерното устройство.

В същия момент паякът се раздвижи.

Стана толкова бързо! Пред погледа на Черити той се превърна във вихрена сянка със скорост, която очите ѝ не можаха да проследят. Тя натисна спусъка, но още в същия момент разбра, че няма да улучи. Животното беше просто прекалено бързо.

Тя отчаяно се опита да следи бясното движение на косматата топка, стреля още веднъж, и още веднъж — без да постигне каквото и да било.

После животното се приближи, светкавично се метна надясно — и от мрежата над Черити се отдели огромно парче, което се спусна тихо върху ѝ.

Черити извика, направи крачка встрани и се просна върху твърдия бетонен под, където се оплете в тънката лепкава паяжина. Дърпаше отчаяно белите нишки, но не успя да постигне нищо, освен да се омотае още повече в мрежата. Отделните нишки едва ли бяха по-дебели от косъм, но не можеха да бъдат разкъсани и където докоснеха голата ѝ кожа, горяха като киселина. Някъде зад и над нея прозвуча тънко изсвирване, последвано от металическо щракване, когато се отвори бронираната врата. „Твърде късно“ — помисли си тя горчиво. Десет секунди по-късно. По дяволите! Беше издържала известно

време, беше се борила да мине през ада, за да стигне дотук, и всичко това, за да закъснее с тези проклети десет секунди.

Ядът, с който я изпълни тази мисъл, ѝ даде още веднъж сили, за да се претърколи и да протегне ръка към оръжието. С отчаяние се мъчеше да игнорира парливата и режеща болка от разяждащите ръката ѝ нишки, притегли колене към тялото си и се задвижи ритмично, за да успее да се обърне настрани и така да се приближи до пистолета. Той ѝ се беше изплъзнал, но не можеше да е някъде далеч, сигурно на половин метър само, достатъчно, за да може въпреки душащата мрежа да...

Черити застина, когато се обърна достатъчно, за да може да види оръжието си.

Беше там, където и предполагаше, дори още по-близо, и паякът беше клекнал над него с широко разтворени крака.

Черити се втренчи в чудовището и то също се втренчи в нея. Сега вече беше сигурна, че не си въобразява подигравателния блясък в очите на този огромен паяк. Чудовището си играеше с нея, както си беше играло всъщност през цялото време, една безмилостна игра на котка и мишка, при която от самото начало е било ясно кой ще е губещият.

„Но играта все още не е свършила“ — помисли си мрачно Черити. Беше безпомощна, неспособна да се движи и да избяга, оплетена в тази проклета паяжина, и за животното нямаше вече нищо по-лесно от това да се нахвърли върху нея и да я умъртви. Но то не направи нищо. Не се приближи, дори не помръдна, само продължаваше да гледа надолу към нея.

Малко зад паяка Черити съзря голяма, заплашителна сянка, после към нея запълзя още един от тези чудовищни инсекти, след него тръгна трети, четвърти...

Изведнъж разбра колко много се беше заблуждавала, смятайки, че си има работа само с този единствен паяк. Бункерът беше пълен с косматите чудовища. В тъмнината вероятно дебнеха десетки други...

Черити въздъхна тихо. Странно, изобщо не се боеше. Това, което изпитваше, беше силно отвращение, малко разочарование, че всичко щеше да свърши вече. По-рано (По-рано? Преди няколко седмици!!!) често се беше случвало да се дразни от книги и филми, в които героят в последния момент се измъкваше невредим от най-невероятни

ситуации. Беше мечтала да види история, в която спасителите закъсняват с появата си, успявайки само да съхранят останките на смелия герой.

По всичко личеше, че желанието ѝ щеше да се сбъдне.

ГЛАВА 2

МИНАЛОТО

4 март 1998 година

Дори и от разстояние близо три хиляди мили, корабът представляваше внушителна гледка. Ако изобщо беше кораб. И ако данните, които компютърът беше подал в долния десен ъгъл на екрана, действително бяха верни.

Черити се съмняваше и в двете, макар че и двете изглеждаха недвусмислени — нито имаше причина да се съмнява в цифрите, които компютрите бяха изчислили, нито пък в това, че един матово-сребърен диск с почти деветстотин метра диаметър, който беше излетял с бясна скорост от междугалактическото пространство и държеше курс към третата планета от Слънчевата система, можеше да бъде нещо друго, освен космически кораб.

И въпреки това...

Всичко у нея се бунтуваше и не можеше да възприеме нито една от двете мисли. Не съществуваха космически кораби с диаметър деветстотин метра, а вероятността за посещение от други мислещи същества от дълбините на Космоса беше едно към... едно към не знам колко си всъщност. Толкова нищожна, че трябваше да се открият нови числа, за да се изрази тя.

И въпреки това, огромното нещо беше тук. Хилеше се насреща ѝ от всички монитори на контролния пункт, от около пет седмици се движеше като зелена светеща точка над радиолокационните станции за космически контрол над Земята и ако се вгледаше много внимателно, можеше да го види дори с просто око, като една от безбройните светещи точки с големината на глава на карфица, разпръснати по монитора на совалката „КОНКЪРЪР“. Единственото, което го отличаваше от милионите звезди на Млечния път, беше обстоятелството, че се движи с бясна скорост.

— Колко още? — Гласът на Майк я върна рязко към действителността. Черити погледна към уредите си и отговори

автоматично:

— Седемнадесет минути. Единадесет до издигането. — Тя въздъхна, изправи гръб в пилотското кресло и вдигна ръце, сякаш да скрие в тях изтощеното си лице. Едва тогава се сети, че такова движение едва ли беше възможно в херметически затворения космически скафандър. Раздразнено завъртя няколко шалтера на контролния пулт и се надигна.

— Командирът предава управлението на втория пилот — произнесе тя пред микрофона на бордовия дневник — едно колкото старо, толкова и безсмислено изискване, защото от излитането им преди три седмици и половина никой на борда не бе успял дори да въздъхне, без това да бъде записано поне на три различни видеокасети и да бъде изпратено незабавно на Земята. После добави малко по-тихо: — Настанете се удобно, Найлс. Корабът е ваш за следващите деветдесет минути.

Не можеше да види лицето на Найлс, докато той минаваше край нея с тежкия си скафандър, заемайки мястото на пилота, но можеше добре да си представи изражението му. Всички те бяха изнервени още от старта преди двадесет и пет дена, а през последния час и половина, след като „КОНКЪРЪР“ беше поела курс за среща с чуждия кораб, напрежението беше нараснало до непоносимост. И защо не? В сравнение с Армстронг, с „малката за отделния човек, но огромна за човечеството крачка“, това, което им престоеше, беше равносилно на маратон с бързоходни ботуши — защото ставаше дума не за нещо друго, а за първия контакт между човека и някаква друга, извънземна форма на живот. Мислеща форма на живот, а не едноклетъчните гъбички от Титан, които бяха предизвикали еуфория сред земните учени; тук ставаше дума за интелигентни, мислещи създания, които са били в състояние да построят космически кораб с диаметър деветстотин метра и да го изстрелят към Земята със скорост над четири хиляди мили в секунда.

Наистина имаха причина да бъдат развълнувани.

Но нямаха право на това. Ако компютърът не грешеше, то тогава им оставаха по-малко от дванадесет минути, за да излязат от „КОНКЪРЪР“, да прелетят до чуждия кораб и да го разгледат. Той беше чисто и просто прекалено бърз, за да могат да се движат редом с него или пък да минат на док. Оставаше им само да включат на

паралел, да полетят малко пред него и да се оставят да ги изпревари. Дванайсет минути, преди дистанцията да стане прекалено голяма, за да е гарантирано връщането им към совалката: четиринадесет, ако бяха склонни да си поиграят на самоубийци и да изразходят до последната капка запасните резерви от гориво в апаратите си.

Черити нямаше никакво желание да се прави на герой. Но се тревожеше за Майк, а най-вече за Съоренсен. Беше почти сигурна, че той ще създаде проблеми — беше от този тип учени, които рискуваха живота си без да им мигне окото, само и само името им да се появи в някоя забележка на някое научно съобщение. Според нея идването му с тях беше грешка. При това изобщо не ставаше дума лично за самия него. При една такава експедиция нямаше място за учени. Щяха да прекарат — ако изобщо им се удадеше да намерят път към това нещо! — не повече от десет минути във вътрешността на чуждия кораб. Какво, по дяволите, си въобразяваше той, че ще може да проучи за десет минути?

— Седем минути — произнесе Найлс. — Поехме курс. Качвайте се горе! — Гласът му беше неясен и това се дължеше не само на лошия звук от шлемовия микрофон. Той беше огорчен, а те всички — с изключение на Съоренсен — се познаваха твърде добре, за да се опитва да прикрива това огорчение. Черити можеше да го разбере добре. Но на него се беше паднал жребият, а един от тях трябваше да остане тук, макар и вероятно през цялото това време да няма изобщо какво да прави. „КОНКЪРЪР“ беше управлявана от три часа насам изключително с компютрите и това нямаше да се промени и за следващите часове. Но дори и най-добрият компютър можеше да изключи. Нито Черити, нито някой от останалите имаха особено желание да видят как „КОНКЪРЪР“ изчезва завинаги в Космоса само защото някой проклет чип беше изгорял или пък ония отсреща излъчеха своето „Привет, съсед!“ на честота, която ще извади от строя бордовите апаратури.

Един подир друг се изкатериха към товарната част. Двете огромни крила бяха отворени и за момент на Черити ѝ се стори, че е съвсем дребна и изгубена в пространството. Сега около нея нямаше буквално нищо повече, само смразяващият студ на космоса и пустотата между планетите. Мисълта, че от тази ужасяваща пустота я

дели единствено късчето изкуствена материя на предпазния скафандър, я накара да потрепери.

— Ето го! — Една от белите фигури до нея вдигна ръка и посочи към една от безбройните трепкащи светещи точки над тях и Черити позна гласа на Съоренсен. Сбърчи иронично чело, но се въздържа от забележка. Думите ѝ щяха да бъдат чути не само от останалите пет, но и от почти петте хиляди служители на Космическата служба.

— Три минути — съобщи гласът на Найлс по шлемовия микрофон. — Корабът се движи точно по нашия курс. Пригответе се.

Нямаше нищо за приготвяне, но въпреки това беше благодарна на Найлс за думите му, може би дори само за звука на гласа му, който ѝ даде илюзията, че не е сама в тази безкрайна пустота. Обърна се тромаво на една страна, поради неудобния скафандър, и огледа фигурите на останалите четирима: еднояйчни близнаци в сребристо и бяло, които се различаваха единствено по малките табелки с имената си на шлемовете. Съжаляваше много, че не може да види лицето на Майк, но предната част на шлема му автоматично беше потъмняла. Въпреки това ѝ се стори, че долавя усмивката му и му се усмихна в отговор.

Едно от плоските сребристи лица — табелката с името отгоре твърдеше, че това е Съоренсен — се извърна към нея. Микрофонът съвсем тихичко щракна, когато учения превключи на нейната честота.

— Капитан Леърд?

— Да?

Протегнатата ръка на Съоренсен сочеше към тъничкия лазерен апарат, работещ с гама-лъчи, който беше прикрепен с магнит от дясната страна на скафандъра ѝ.

— Помислете си още веднъж — каза той. — Умолявам ви да не вземате това нещо със себе си.

Черити потисна въздишката си. Колко пъти бяха водили този разговор през последните три седмици и половина? Стотина най-малко.

— Така ми е заповядано — отвърна тя недоволно. — Освен това е вече твърде късно. Не мога да се върна на кораба.

— Правите ужасна грешка, капитане — произнесе Съоренсен почти заклинателно. — Моля ви! Наистина ли възнамерявате да се срещнете с извънземна форма на живот с оръжие в ръка? Защо?

— Например за да спася гърбината на непоправими романтици като вас, Съоренсен — отвърна тя остро. — А сега ви моля да си затворите устата, иначе ще ви оставя тук. Защото за това съвсем не е късно — обаче зад затъмненото стъкло на шлема си тя се усмихваше. Беше сигурна, че тази част от разговора им ще бъде изрязана от лентите, преди да ги предоставят на вниманието на обществеността.

Съоренсен се наклони отново да възрази.

— Стига вече!

— Две минути — произнесе Найлс. — Една минута. Готово. Успех! И да ми доведете някоя красива извънземна!

— Край на частните разговори, лейтенант — заяви Черити, но с тон, който звучеше строго само за слушателите на Земята. Найлс щеше да разбере какво беше имала предвид.

— Тридесет секунди — каза Найлс. — Петнадесет, десет... старт.

Беше почти отчайващо недраматично, както всички истински разходки из Космоса — Черити нямаше усещането, че лети, защото нямаше нито гравитационни сили, нито осезаемо ускорение. Совалката просто се смъкна изпод тях, превърна се в бял триъгълник с големината на човешка длан, после в мъничка точица и най-накрая изчезна съвсем. Всичко стана невероятно бързо.

Осигурителното въже, с което бяха свързани и петимата, се опъна изведнъж и за момент те като че ли подеха някакъв гротесков танц, когато петорката им влезе в свредел. После от апаратурата на гърба на Майк и Съоренсен проблеснаха малки огнени езичета, последвани от трети, по-дълъг пламък от посоката на Белингер. Смешните им преобръщания престанаха, когато централният компютър в скафандъра на Черити пресметна, че отново са попаднали във верния курс.

Носеха се безшумно из Вселената. Никой не говореше и дори дишането на останалите четирима беше някак по-повърхностно от обикновено. На Черити ѝ се струваше, че чува как изтичат отделните секунди. „Сто четиридесет и девет“ — помисли си тя. Точно сто четиридесет и девет секунди до контакта, така поне беше изчислил бордовият изчислителен механизъм на „КОНКЪРЪР“. Сто четиридесет и девет вечности. Колко от тях бяха вече изтекли? И колко секунди преди това щяха да видят чуждия кораб?

Тя устоя на изпитанието да погледне към часовника и гледаше втренчено в посоката, от която трябваше да се появи огромният сребърен диск, както впрочем и всички останали.

Когато най-сетне това стана, беше разочарована. Беше съвсем недраматично: една от мъничките проблясващи точки пред тях започна да става все по-голяма, губейки същевременно нещо от блясъка си, и тогава корабът застана пред тях, внушителен и огромен, невероятно огромен.

Корабът се приближаваше със скорост, неподлежаща на описание, ставаше все по-голям и по-голям, напълно закри половината от космическото пространство пред тях и продължи да нараства. Докато заприлича на излязла от орбитата си планета, която заплашва да се срути върху им. От долната му страна Черити разпозна причудливи, невероятно странни надписи, доби бегло впечатление за формата му, точно тази, която камерите и компютърните графики им бяха показали, и в този момент той се приближи съвсем: един гигант с формата на плосък диск със заоблени краища, с едва забележимо куполообразно възвишение върху горната му част. Перфектно НЛО, огромно и някак си красиво в своята чуждоземна елегантност.

— Мили боже! — прошумоля гласът на Съоренсен в шлема ѝ. — Той е истински гигант!

Черити не отговори, но компютърът в скафандъра ѝ, изглежда, възприе възклицанието на Съоренсен като импулс: този път пламъчета се изстреляха от апаратурите и на петимата. Малката групичка бе запратена със страхотна сила към преминаващия с бясна скорост диск. Съоренсен извика от уплаха, дори и Черити трябваше с усилие да потисне желанието си да посегне към контролния апарат, за да предотврати лудешкото спускане, преди да са се разбили в сърцето на тази изкуствена стоманена луна.

Унищожителният сблъсък обаче, който пренапрегнатите ѝ сетива очакваха, не последва. Вместо това малката група кацна почти плавно на повърхността на звездния кораб и сетивата на Черити отново се разбунтуваха за миг, когато ѝ се стори, че бясното движение на кораба намалява с всяка изминала секунда. Стомахът ѝ се сви и ѝ прилоша. Но тя не обърна внимание на този факт. Три от седемнадесетте минути, които им оставаха, бяха вече изминали. Трябваше да се залавят за работа.

И въпреки това през следващите пет-десет секунди те не направиха нищо друго, освен просто да останат по местата си и да оглеждат възхитени невероятната плоскост от метал, върху която се намираха.

Какво чувстваше в този момент? Не знаеше, нито сега, нито пък по-късно. Беше... нещо възвишено, потресаващо, великолепно, пленително... от всичко по малко и нищо изцяло, едно чувство, което никога нямаше да може да опише, защото за него нямаше подходящи думи. Това, което навярно е изпитал Армстронг, стъпвайки на Луната; Колумб, откривайки Америка; Евгениев, виждайки своя „Восход“, кацнал на Марс... Беше неописуемо усещане, обхванало всичките и каращо ги да се чувстват едновременно и малки, незначителни и невероятно могъщи.

В крайна сметка пък Съоренсен беше този, който сложи край на благоговейното мълчание.

— Вижте отпред — каза той. — Вдясно, капитан Леърд! Там като че ли има нещо като вход.

Черити погледна в указаната посока и видя какво имаше предвид Съоренсен: недалеч от тях зееше някакъв кръгъл отвор.

— Окей. Да побързаме. И внимателно!

Те тръгнаха. Магнитните подметки на ботушите им не можеха да ги задържат за тялото на кораба, така че можеха да се движат само крайно предпазливо, за да не бъдат катапултирани обратно в Космоса от силата на собствените си крачки. След по-малко от минута застанаха около входа в три четвърти кръг, чиято големина се определяше от дължината на предпазното им въже, и надникнаха в дълбочината.

Приличаше наистина на вход за вътрешността на кораба, но той водеше някак си в нищото, тъй като лъчите на фенерчетата им не срещаха никъде никаква съпротива. Светлината се губеше някъде в мрака на дълбочина петдесет или може би стотина метра.

— Какво чакаме? — попита Съоренсен. Пристъпи напред и пак се спря.

Черити гледаше в дълбочината и не можеше да откъсне погледа си. Това, което виждаше — по-точно което не виждаше — съвсем не й харесваше. Нямаше стени. Нямаше дъно. Нищо. Ако беше шахта, тя трябваше да минава през целия кораб.

— Какво чакаме, капитане? — попита отново Съоренсен. — Имаме само още осем минути и половина.

— Това не ми харесва — отвърна Черити. Нещо я предупреждаваше, но тя дори не знаеше за какво. По дяволите, да имаше само малко повече време за размисъл!

— Съоренсен, Белинджър. Ландърс, вие оставате тук — нареди тя. — Ще влезем само Майк и аз.

Черити изключи набързо предавателя си, освободи се от предпазното въже и пристъпи предпазливо напред. От другата страна на отвора Майк направи същото.

С бързина, която обаче отстрани изглеждаше мъчително бавна, те се плъзнаха надолу. За момент лъчите на прожекторите им осветиха металната обвивка на кораба и нея я порази колко дебела и грубо обработена бе тя: грапава стоманена плоча с дебелина над един метър. Дори отворстието не беше съвсем гладко. Приличаше по-скоро на изкъртване от тялото на кораба, а не на грижливо орязване. Може би е от сблъсъка с някой метеорит, помисли си тя.

Най-после минаха през отвора и лъчите на прожекторите отново се загубиха във всепоглъщащия черен мрак. Не беше възможно да проверят скоростта на плъзгането си надолу, тъй като около тях имаше само непрогледна тъмнина, но на нея ѝ се стори, че тя се ускорява. Внимателно посегна към колана си, от апаратурата на гърба ѝ излезе късо огнено езиче и веднага се усети забавяне на падането.

— Какво става? — попита гласът на Съоренсен в слушалките на шлема ѝ. — Какво виждате, капитане?

Черити не му обърна внимание. Не виждаше нищо. Дебелият колкото ръката ѝ лъч на прожектора кръжеше безспир, но не изкарваше наяве нищо друго, освен пустота. Този огромен космически кораб не съдържаше нищо. Може би се намираха в нещо като страничен хангар или...

Опита се да не мисли повече и вместо това се концентрира върху усилията си постоянно да движи лъча на прожектора. Бяха тук само за да видят. А да гадаят можеха и по-късно.

Най-сетне светлинният лъч показа нещо над нея. Белият кръг на халогенната лампа треперливо опипа грубо свързани стоманени плоскости и се плъзна нататък, без да попадне повече на това изкуствено метално небе.

— По дяволите, Леърд, какво виждате? — извика Съоренсен. — Говорете най-сетне! Остават ни само седем минути! Какво открихте?

Черити въздъхна.

— Слезте долу и вижте сам, професоре — отговори тя. — Но внимавайте да не си ударите главата. Страшно тясно е тук вътре.

Не мина и секунда и лъчът от прожектора на Съоренсен се появи над главите им, следван от тези на Белингер и Ландер. Майк вдигна лампата си, освети трите малки сребристи фигурки, които се промъкваха през отвора на петдесет метра височина над тях. Съоренсен изруга, когато бе заслепен от светлинния лъч.

После внезапно млъкна, когато разбра. За момент Черити го съжали. Тя самата беше изненадана, когато го беше разбрала, а именно: че този огромен кораб превозва празно пространство. Сякаш цял един свят рухна за Съоренсен.

— Шест минути още — обяви Майк. — Какво ще правим? Да продължим ли надолу?

Черити поклати отрицателно глава, но се сети, че едва ли можеха да забележат движението на главата ѝ вътре в шлема.

— Не — произнесе тя на глас. — Пригответе се, ще изстрелям сигнална ракета.

Приблжиха се до Съоренсен и останалите. Черити се прикрепил отново към Съоренсен и Белингер. Видя, че и Майк извършва същото от другата страна, после зае позиция според устава. Образуваха сега равнобедрен петоъгълник с обърнати навън лица и — което беше важно, — с фотолеци. С малко късмет биха могли да заснемат вътрешността на целия кораб.

— Сега! — извика Черити.

На двадесет метра под тях пламна яркочерно миниатюрно слънце. Черити бе заслепена за миг, въпреки филтъра, който мигновено се спусна пред наблюдателното стъкло на шлема ѝ. После очите ѝ свикнаха с ярката светлина и това, което видя...

Намираха се във вътрешността на огромен стоманен храм. Таванът и стените бяха от блед, почти бял метал, в който имаше голям брой кръгли отвори, подобни на този, през който те бяха влезли в кораба. Над и край тях не се виждаха сенки, тъй като нямаше нищо, което би могло да хвърля сянка — деветдесет и девет процента от този огромен летящ диск бяха чисто и просто празни.

Само под тях можеше да се види нещо. Яркият килим от светлина, през който бяха принудени да наблюдават, разяждаше контурите като с киселина и превръщаше дъното на космическия диск в някакъв сюрреалистичен пейзаж от сенки и преливащи една в друга линии и очертания.

Светлинната граната изгасна и те потънаха отново във вълните от тъмнина. За секунда Черити имаше усещането, че дори не може да диша в тази внезапна чернота.

— Долу! — извика Съоренсен. — Трябва да слезем долу, капитане! Там има нещо! Бързо!

В гласа му имаше явна паника, но това не променяше нищо по обстоятелството, че беше прав. Въпреки това Черити го дръпна с ядосано движение назад, когато се опита да мине край нея.

— Майк? — попита тя.

— Пет минути — отговори Майк. — Недостатъчно.

Черити погледна нерешително нагоре, още пет безвъзвратно загубени секунди, заради които Съоренсен бе готов да я прати за пет години в ада. Първоначалният ѝ страх, че няма да могат да намерят отново мястото, през което бяха влезли, беше неоснователен: този кораб приличаше на швейцарско сирене — поляната му имаше стотици излази. И въпреки това не ѝ допадаше мисълта да слизат долу в този лабиринт от сенки и неизвестни предмети.

— Окей — съгласи се тя. — Но бъдете предпазливи. И нищо няма да докосвате, Съоренсен, разбрахме ли се?

Вместо отговор ученият отново се гмурна в дълбочината и този път Черити не го възпрепятства. Сетивата ѝ функционираха с поне двеста процента от капацитета си и тя виждаше, чуваше, усещаше и долавяше с обонянието си неща, за които досега дори не беше подозирала, че изобщо съществуват.

Лъчите на прожекторите се натъкнаха на препятствие. От мрака изпод тях изплува нещо черно, после изчезна отново и изведнъж се видяха обкръжени от сенки и неясни, странни неща, наклонени една към друга тъпи плоскости от метал, пирамидални, кръгли, кубически и абсолютно неописуеми форми, сред тях имаше ровове и внезапно зейващи неправилни отвори, които водеха надолу към други, незнайни дълбини и най-сетне нещо, което поне приблизително приличаше на техника, без Черити обаче да би могла да каже какво точно е.

Навярно и Съоренсен не би могъл, което обаче не му пречеше да издава непрекъснато тихи звуци на възхита и да размахва все по-отривисто прожектора пред себе си. Безпокойството на Черити се засили. Каквато и дума да използваха за характеризиране на технологията на чуждоземците, тя все пак не представляваше приятна гледка.

Приземиха се върху някаква плоскост от сив метал с големината на футболно игрище, по която имаше безброй малки пукнатини и отвори. Някои от тях изглеждаха като получени следствие на груб натиск върху материала.

— Четири минути — съобщи без подкана Майк. — Три, докато тръгнем обратно.

— О'кей — отговори Черити. — Почвайте тогава.

Белинджър и Сандърс се освободиха от въжето и се заеха бързо, но не припряно, да монтират донесените уреди, за да могат да проведат поне част от тестовете и измерванията, които бяха в списъка на земните колеги на Съоренсен, докато Майк коленичеше внимателно, изваждайки вибромер от колана си.

Черити го наблюдаваше съсредоточено, без обаче и за миг да изпуска от погледа си всичко наоколо. Още по средата на пътя надолу беше извадила лазерния пистолет, сега само смъкна предпазителя и включи гама-усилвателя. Оръжието завибрира безшумно в ръцете ѝ и в стъкленото дуло проблесна злобна, кървавочервена светлинка. Съоренсен вдигна поглед, но не каза нищо. Или, помисли си тя, най-сетне е разбрал, че тя носи отговорност за безопасността на експедицията, или пък оставащите секунди са му твърде ценни, за да ги пратосва с излишни забележки.

Майк изчегърта с ножа си широка като длан отломка от металната плоскост, върху която бяха стъпили, прибра я грижливо в един от джобовете на космическия си костюм и се огледа за нещо друго, което би могъл да вземе, докато Съоренсен развълнувано придърпваше края на осигурителното въже.

— От другата страна! — извика той. — Оня черен цилиндър, капитане!

Черити погледна Майк.

— Две минути — Майк кимна, освободи въжето и се приведе любопитно над нещо долу, без да удостои нито нея, нито Съоренсен с

поглед, и Черити се извърна с подканящ жест към учения.

— Дръжте се здраво, професоре! — Не остави време на Съоренсен дори за отговор, а литна право към огромния, черен и блестящ цилиндър, който така го беше заинтригувал.

Използваха четвърт от останалото им време, да го достигнат, но резултатът като че ли си струваше усилиято: Съоренсен нададе кратък възхитен вик и едва не я събори, когато се опита да хукне към нещото веднага щом отново се приземиха.

— Двигателят! — заяви той страхопочитателно. — Това трябва да е един от моторите. Заснемете го, капитане! Заснемете всичко!

Черити изобщо не отговори. Камерите работеха от момента, в който бяха напуснали совалката. Дори и да искаха, не можеха да ги изключат. И освен това, тя беше открила нещо, което я привлече значително по-силно отколкото гигантският двигател на ракетата пред тях.

Привлече не беше най-подходящата дума. Беше... Беше огромен блок от черен метал, широк петдесет-шестдесет метра и с височина на двуетажна къща. Беше абсолютно гладък и върху него имаше нещо, което непрекъснато се мъчеше да се измъкне от погледа им, колкото и абсурдно да звучеше това.

— Мили боже! — прошепна Съоренсен. — Какво е това?

Не беше нужно Черити да се обръща към него, за да разбере какво има предвид. Той също беше открил черния блок и предметът върху него.

Това, което виждаха, беше пленително и същевременно плашещо. Беше пръстен, огромен кръг с диаметър тридесет-четиридесет метра от проблясващ като сребро метал — може би и кристал — изправен подобно на поставена на ръба си монета върху могъщия метален блок. Не се движеше, а изглеждаше също толкова мъртъв, както и всичко друго в този кораб, и въпреки това... нещо го обгръщаше. Нещо, подобно на мантия, невидимо, безплатно и въпреки това набиващо се в очи, което непрестанно се изплъзваше от погледите им винаги когато си мислеха, че могат най-сетне съвсем точно да го различат; сякаш две наслаждащи се една върху друга картини, от които нито едната не можеше да бъде ясно идентифицирана.

Съоренсен направи крачка по посока на огромния блок, но Черити го задържа.

— Не — заяви тя.

— Защо не? — Гласът на Сьоренсен не звучеше вече така непокорно, както досега. Той също го усеща, помисли си Черити. Не беше само неприятното чувство, което предизвикваше у нея въпросната гледка.

— Това нещо не ми харесва — отвърна тя. — Аз... не съм наясно защо, професоре, но съм почти уверена, че би било по-добре да не се приближаваме прекалено много.

Странно, но този път Сьоренсен не се противопостави. Затова пък отново се обади гласът на Майк:

— Имаме още тридесет секунди, приятели. Последно повикване за пасажерите на полет Нула Едно на Трансгалактичните космически линии за отлитане към дома.

Черити прекара нервно език по долната си устна. Странно, колкото и да я тревожеше видът на този огромен изправен пръстен, същевременно не ѝ се искаше да откъсва поглед от него. Нещо се излъчваше от там, някаква аура, която докосваше част от душата ѝ и я превръщаше в буца лед. Сякаш я беше облъхнало диханието на злото.

С мъка се откъсна от злокобно-омайната гледка и се извърна.

— Да тръгваме, професоре — подкани го тя. — Чакат ни.

* * *

Беше поспала малко, защото след седемнадесет минутната разходка в оня чужд свят се чувстваше така изморена, като че ли имаше продължителен маратон зад гърба си, но беше прекалено развълнувана, за да може чисто и просто да си легне и да заспи, сякаш нищо не се е случило.

Сега отново седеше на мястото на пилота в „КОНКЪРЪР“ и се взираше в кадифената чернота на Космоса. Чуждият кораб отдавна беше изчезнал от погледите им, не беше вече дори и светеща точка сред многото други по пътя си към Земята. Ако летеше към Земята. Не беше уверена в това след всичко, което бяха видели.

На борда на совалката беше съвсем тихо. Не се усещаше нищо от възбудата, която беше очаквала, напротив. Всички бяха много спокойни, почти никой не беше произнесъл и дума, дори Сьоренсен се

задоволяваше само с по няколко фрази на всеки половин час, когато се обаждаше станцията от Земята и той трябваше да даде отговор на въпрос, пътувал тридесет минути към тях със скоростта на светилната. За пръв път, откакто беше започнала да прекарва най-интересните часове от живота си в Космоса, тя възприемаше различията във времето с чувство на облекчение.

Черити се чувстваше... замаяна. Всичко беше много по-различно, отколкото си го беше представяла. Никакви непознати живи същества, никаква междугалактическа хипертехнология, само пустота и груби ръбати стоманени блокове и... онова нещо, оня огромен, проблясващ пръстен, за който продължаваше да не знае какво представлява и който дори и сега, само в спомена ѝ, продължаваше да ѝ внушава панически ужас.

„Какво беше това? — размишляваше тя. — Чисто и просто ксенофобия? Нищо друго, освен вродения естествен страх от всичко чуждо, непознато? Или нещо повече?“

Тя въздъхна, погледна към контролното табло и установи, че всичко е наред и че компютрите на „КОНКЪРЪР“ както обикновено поддържаха курса прецизно и надеждно.

— Комендантът освобождава мястото на пилота — съобщи тя и стана. — Белинджър, ще приемете ли за момент?

— Разбира се.

Тя пренебрегна едно от железните уставни правила, като не изчака приличащият на хун немец да заеме седалката на пилота, а веднага се извърна с гръб и излезе от пилотската кабина. Тихо, за да не събуди Ландърс и Найлс, които спяха своя напълно заслужен сън, Черити мина през приличащото на тръба помещение на екипажа и се спусна надолу към лабораторията — един скок от пет метра височина, който поради безтегловността на борда на совалката се превърна в почти незабележим подскок.

Сьоренсен седеше приведен над един микроскоп на масата и дори не вдигна поглед при нейното влизане. Черити се засмя на себе си. Сега, когато се беше освободила от напрежението, тя си призна, че се е държала несправедливо с него: той не беше нито толкова наивен, както беше подозирала, нито пък идиот, както открито се беше отнасяла към него. Тя беше войник, той — изследовател, а това беше

съществено различие. В действителност той беше съвсем приятен човек. Но, разбира се, тя никога нямаше да го признае пред него.

Той вдигна очи, когато тя се приближи на две крачки от масата, и за момент ѝ се наложи да потисне смеха си, защото ѝ хрумна абсурдната мисъл, че вижда дясното око на Съоренсен кръгло и плоско заради петте или шестте часа, които вече прекарваше приведен над микроскопа. Запита се защо не използва монитора, за да разгледа поточно находките си.

— Капитан Леърд. — Гласът на Съоренсен прозвуча общо взето дружелюбно. — Всичко е наред, нали?

Черити кимна.

— Малката държи курса — отвърна тя. — Не се безпокойте. След деветнадесет дни ще си бъдете отново у дома. — После посочи с усмивка към микроскопа. — Огледахте ли вече Нобеловата награда?

Съоренсен реагира не така, както беше очаквала: не беше ядосан, нито пък развеселен. Когато го погледна по-внимателно, ѝ се стори, че съзира по лицето му нещо като разочарование. Или пък беше тревога?

— Какво ви измъчва, професоре? — попита тя. — Може би нещо, което би трябвало да зная?

Съоренсен поклати бързо глава в знак на отрицание.

— Не — отвърна той веднага. — Само... — поколеба се, погледна микроскопа пред себе си, сякаш очакваше помощ от него, и дълбоко въздъхна. — Не зная — произнесе той най-сетне. — Всичко е... съвсем различно, отколкото си го бях представял.

— И аз се чувствам така — призна Черити. Седна до Съоренсен на масата и кръстоса крак върху крак. Не го погледна, когато продължи да говори. — Питам се дали си е струвало.

— Дали си е струвало? — Гласът на Съоренсен показваше ясно, че той сериозно се съмнява дали е запазила разсъдъка си. — Какво искате да кажете с това?

Черити направи широк жест с ръката си.

— Ние рискувахме тази совалка, живота на всички ни и няколкостотин милиона долара, нали? И всичко това, за да полетим десет минути из един празен космически кораб и да направим няколко снимки.

— Вие сте варварин, капитане! — заяви Съоренсен.

Черити се засмя.

— Вярно е. Затова и ме избраха да ръководя тази експедиция. Но съвсем сериозно, професоре, струваше ли си наистина?

— Несъмнено — отговори Съоренсен. — Би си струвало дори и за една минута. Даже и за една секунда.

— За вас — възрази Черити. — Но за човечеството?

Съоренсен въздъхна. После се усмихна.

— Сигурно. Може би е съществувала и скритата мисъл, че ще срещнем извънземни. Никой не го каза, естествено, ние се надявахме да ги видим. Може би... дори и да установим контакт с тях. Дойдохме тук не заради тези десет минути, капитане, а заради шанса.

— Но го нямахме. Никакви извънземни — каза Черити, кимвайки с глава. И добави с примирителна усмивка: — Но пък и никакви човекоядци, нали!

Съоренсен остана сериозен.

— Може би... е прекалено рано, за да се каже нещо определено. Но аз... — Отново млъкна, после внезапно се протегна настрани и извади от почти двадесет сантиметровата купчина фотоси на масата някаква лъскава фотография. Докато Черити беше спала, той беше изготвил стотици копия от снимките, които бяха правици. Сега подаде фотографията на Черити. — Разгледайте това тук.

Черити се подчини. В първия момент остана изненадана: снимката показваше огромния двигател на ракетата, който бяха открили, но десетократно по-контрастен и детайлиран, отколкото тя си го спомняше. Е, в края на краищата, ненапразно имаха на борда си най-добрите камери и най-чувствителните филми, които изобщо съществуваха.

Известно време разглежда снимката с любопитство, после погледна Съоренсен и сви рамене:

— Е, и? Съвсем нормален ракетен двигател.

— Именно. — На Черити й се стори, че гласът на Съоренсен е някак отчаян... — Точно в това е въпросът.

Тя наклони глава и го погледна въпросително. Съоренсен взе снимката от ръцете й, изрови друга от купчината, но не й я показа.

— Така да се каже, това е само моето първо впечатление, но...

Той пак спря да говори и изведнъж на Черити й се стори, че знае защо: защото се боеше от това, което всъщност искаше да каже.

— Но? — попита тя.

Сьоренсен отново въздъхна. Изглеждаше объркан.

— Този двигател, капитан Леърд — поде той пак. — И преди десет години конструирахме тези неща много по-добре.

Само миг и Черити разбра. Но не беше много изненадана. Всъщност знаеше го през цялото време.

— Изследвах пробите, които капитан Уолторп взе от кораба — продължи Сьоренсен, тъй като тя не реагира. — Знаете ли какво е това?

— Откъде?

— Титаний — каза Сьоренсен. — Съвсем обикновен титаний. Дори не особено чист. Нашият кораб тук е направен от по-добър и устойчив материал.

— Искате да кажете, че големите ни братя от Космоса съвсем не са толкова велики — произнесе тихо Черити.

— Изобщо нищо не искам да кажа — избухна Сьоренсен, раздразнен изведнъж. Може би се беше сетил, че всяка от думите му се записва и веднага и наживо се препраща към Земята. — Бяхме вътре в кораба за не повече от десет минути. Видяхме само частица от това, което съдържа.

— В по-голямата си част — нищо — припомни Черити. — Знаете ли, професоре, това е, над което най-вече си блъскам главата. Кой ще построи такъв гигантски кораб, за да го изпрати после абсолютно празен в пространството?

— Може би не е бил празен — каза Сьоренсен.

Черити се засмя измъчено.

— Да, сигурно. Може би е ограбен някъде по пътя, а? От космически пирати.

— Е, движил се е дълго време — отговори Сьоренсен сериозно. Отново посочи към пробите. — По този метал е полепнал космически прах. С тези примитивни уреди тук не мога да направя точни измервания, но корабът се движи из Космоса поне от петнадесет хиляди години. Може би и повече. Можете ли да си представите колко неща могат да станат за това време?

Естествено, че не можеше, никой не можеше, но Черити кимна въпреки всичко. Знаеше какво има предвид Сьоренсен.

— Може да е имало катастрофа — каза тя. — Може да не е бил довършен. Може да е бил особен вид транспортен кораб, излязъл от

контрол, преди да е бил натоварен. Не мога да си представя друга причина за построяването на толкова огромен кораб, освен че е бил предназначен за транспортиране на нещо.

— Вие — не — потвърди Съоренсен. — Аз също. Но това не означава, че нещата стоят точно така. Знаете ли как мислят извънземните форми на живот?

— Не — призна Черити. — Но ако този кораб е действително толкова технически старомоден, колкото казвате...

— Не съм казал такова нещо — прекъсна я Съоренсен. — В някои отношения е по-примитивен, отколкото очаквах. От друга страна обаче, ние не бихме били в състояние да построим толкова огромен кораб и да го изстреляме към други слънчеви системи.

— О, не — възрази Черити. — Не би имало никакъв смисъл.

Съоренсен кимна, отклони поглед от нея и прехапа долната си устна.

— Има още нещо — каза той, без да я поглежда.

Черити наостри уши.

— Да?

Професорът се приведе над масата и пое в ръка някакъв запечатан в прозрачен плик предмет.

— Това нещо бе намерено от лейтенант Белинджър — заяви той. — В непосредствена близост до този странен пръстен. Можете ли да си представите какво е то?

Черити нямаше особено желание да си играе на гатанки, но му достави удоволствието да разгледа по-продължително въпросната находка. Беше продълговато, почерняло парче метал или пластмаса, започнало вече да се рони поради петнадесетте хиляди години, които според Съоренсен беше прекарало в абсолютен вакуум и космически мраз.

— Е, и? — попита тя.

Съоренсен предпазливо пое предмета от ръцете ѝ, все пак струваше доста милиони долари, и го върна обратно на мястото му.

— Помислих го за някаква отломка — каза той. — Нещо, което се е откъртило отнякъде, може би дори и отпадък, който са забравили да отстранят.

Черити го гледаше объркано.

— После му направих рентгенодефектоскопия. — Обърна се и включи един от безбройните монитори на стената пред себе си. Черити разпозна силуета на продълговатия предмет, който току-що беше държала в ръката си. — Този черен слой не е нищо друго, освен космически прах — продължи той. — Своеобразна кора, която се е образувала върху него. А ето това — добави той след точно пресметната пауза, — беше отдолу, капитан Леърд.

Натисна някакъв бутон и картината се смени.

Черити го разпозна веднага, но всичко у нея се противеше да го приеме.

Беше нещо като пръст на ръка, но не пръст от човешка ръка, а лапа, дълга петнадесет сантиметра с две огромни, сякаш обезобразени стави. Състоеше се от черен, вече чуплив хитин.

Беше крайникът на едно огромно насекомо.

* * *

Защо този крайник я изплаши толкова много? Дори не беше сигурна, че става дума точно за такова нещо. Защото Съоренсен, естествено, не беше се осмелил да го освободи още на борда на совалката от наслоения космически прах, както и не се беше решил да направи каквито и да било други изследвания, така че те разполагаха единствено с не особено ясното ултразвуково изображение, никакви рентгенови снимки, никакви други облъчвания, нищо, което би могло по някакъв начин да увреди тяхната находка.

И въпреки това безпокойството беше останало. Образът на увеличената до гигантски размери лапа преследваше Черити и в съня ѝ. Тя се питаше защо тази картина не я оставя на мира, защо я преследва с такъв ужас. Съществото, на което е принадлежал този крайник, беше мъртво от повече от петнадесет хиляди години, но дори и това да са били насекоми, какво лошо имаше? Какво беше очаквала? Мънички зелени човечета или галактически великани с огромни глави и светещи пръсти? Смешно.

Това беше едната страна на нещата, логическата.

За съжаление имаше и друга, и тя беше причината Черити да не може да заспи спокойно по време на осемнадесет дневния полет към

дома. Не беше само този крайник, който бяха намерили: при напълно понятната параноя тя трябваше да признае, че има десетки убедителни и вероятно хиляди възможни обяснения за тази находка. Но нещо... я беше докоснало, докато беше във вътрешността на кораба. И я беше променило. Погледът. В сънищата си тя го виждаше отново и отново, понякога пръстенът циклоп не беше празен, а изпълнен с безименни, ужасни неща и няколко пъти от него изпълзяваха странни насекоми, поемаха към нея и...

Тук тя винаги се събуждаше, сякаш режисьорът на този съвсем частен филм на ужасите, вътре в нея, е стигнал до заключението, че това е достатъчно. Не разговаряше с никого за сънищата си, нито дори с Майк. Веднъж си помисли дали да не сподели с Белинджър — защо иначе им беше психолог на борда? — но представата за хилядите други уши, които щяха да бъдат свидетели на този разговор, я накара да се откаже от идеята си. На „КОНКЪРЪР“ нямаше никъде място, където да могат да разговарят несмущавани. След като бяха изпълнили мисията си, микрофоните и предавателите уж бяха изключени, но Черити си имаше своите съмнения в това отношение.

Що се отнася до техническата страна на обратния полет, всичко протичаше толкова безупречно, колкото изобщо беше възможно. След осемнадесет денонощия и половина — добрата стара Земя беше така добра да се появи насреща им — „КОНКЪРЪР“ се появи в атмосферата и с точност до минута се приземи в обширния изолиран участък на базата „Джефърсън Еър“.

Беше предполагала, че ще преживее някои неприятни моменти, но това, което се случи при завръщането ѝ, надмина и най-лошите ѝ опасения. Отделиха я от другите и я подложиха на изследвания, а после започнаха разпитите, от които се измъчваше повече, отколкото би искала да признае: не бе пропуснат нито миг от пребиваването ѝ на борда на кораба, за който да не беше питана, никакъв видеокадър, който да не трябваше да обяснява, нито една от собствените ѝ думи, или пък дори казана ей-така забележка, прослушвана сега от записите, която да не трябва да коментира, отново и отново, и отново, докато сама вече не знаеше какво е казала и защо. Най-накрая имаше усещането, че е извършила престъпление.

Когато приключиха и — най-сетне! — я освободиха, започна втората част от ходенето по мъките: междузвездният кораб беше минал

с голяма скорост на няколкостотин километра разстояние от Земята и сега се приближаваше към Слънцето, а тя и петимата останали бяха единствените източници на информация.

Беше ад.

След три дена започна да мечтае за стаята за разпити в главната квартира на НАСА в Хюстън, а след още три — започна сериозно да мисли как да стреля срещу всеки журналист, приближил се на по-малко от пет метра до нея. Беше почти невъзможно да включи телевизора или да отвори вестник, без да съзре снимката си.

Минаха три седмици, когато се случи нещо, което изведнъж отклони вниманието на обществеността от капитан Черити Лерд и останалите членове на екипажа на „КОНКЪРЪР“.

Корабът се върна.

И този път се приземи.

ГЛАВА 3

НАСТОЯЩЕТО

12 декември 1998 година

Появиха се не смелчащи спасители, а един лъч от кървавочервена светлина, който раздра тъмнината над Черити и прониза паяка чудовище. За част от секундата животното се превърна в димяща купчина шлака, но лазерната светкавица не угасна, а продължи в зигзаг пътя си, остави огнена следа по бетонния под и прониза второ чудовище. Почти в същия миг проблеснаха втори и трети лазерен лъч, а първият угасна, трептейки. „Пет секунди непрекъсната стрелба — помисли си безразлично Черити. — Пълнителят навярно е изпразнен докрай.“ Едва тогава почна постепенно да осъзнава, че беше спасена, поне за момента.

Някой се приведе над нея. Едно лице, което се виждаше само като силует зад матовото стъкло на шлема, насочи погледа си към нея, устните формулираха безгласно някакъв въпрос, докато другите двама продължаваха да стрелят. Боже господи, колко ли чудовища имаше тук?

Мъжът, приведен над нея, остави оръжието си на пода, бързо я прихвана под мишниците и я затегли със себе си, докато се придвижваше гърбом към вратата, през която бяха дошли той и останалите. Черити можа да хвърли още един бърз поглед към залата и това, което видя, накара сърцето ѝ да подскочи: черният мрак беше отстъпил мястото си на трепкаща червена светлина от безброй малки пожари и тази адска светлина разкри пред нея апокалиптична картина. Сякаш целият под на залата беше оживял: кафяв, неспокоен килим от стотици паяци, между които се движеха някакви други, обвити в черупки, твари, състоящи се като че ли само от зъби и бодли. Двамата войници горяха с лазерните си оръжия десетки от атакуващите животни, но нямаше никакъв смисъл. Тяхното надмощие беше прекалено голямо, за да могат да ги задържат дори и с десетократно повече оръжие.

Двамата войници се оттеглиха в малкото помещение, в което се намираха Черити и нейният спасител. Юмрукът на единия забарабани по някакво табло и вратата почна да се затваря. Но това ставаше мъчително бавно и животните, сякаш разбрали, че толкова сигурната им плячка заплашва да се измъкне в последния момент, удвоиха усилията си. Въпреки убийствения лазерен огън един от огромните паяци все пак успя да се промъкне през вратата, преди тя да се затвори окончателно.

Черити изкрещя от ужас, когато видя как единият от войниците сваля оръжието си и го насочва към отвратителното чудовище. Ако тоя идиот включи гама-лазера в това малко помещение, тогава щеше да изгори не само паякът, а щяха да се опекаат и останалите четирима!

Но в последния момент мъжът разбра какво щеше да направи. Възможно беше и викът на Черити да го беше предупредил. Вместо да стреля, той обърна оръжието в ръцете си и уби животното с приклада. Изправи се, дишайки тежко, и се обърна към Черити. Зад защитното стъкло на шлема му се очерта разкривена усмивка.

— Благодаря. Аз... нямаше да се справя...

Той хвърли оръжието на земята, посегна към шията си и с рязко движение освободи шлема от сребристия защитен костюм. Показа се едно съвсем младо и в момента — много уморено лице: тъмни очи, в които се таеше неясен ужас: тесни, обезкръвени от стискане, устни и бузи, отслабнали, сиви и болезнени. Нямаше повече от двадесет и пет години, но лицето му приличаше на човек, над когото поне сто години са упражнявали терор. Откакто беше започнал целият този кошмар, тя беше срещала само такива лица.

— Добре ли сте? — попита той. Без изобщо да изчака някакъв отговор, прилекна до нея и започна да разкъсва паяжините, които оплитаха Черити. Въпреки че действаше много внимателно, Черити сви устни от болка. Нишките не само горяха кожата като с киселина, но и лепнеха упорито и на места по тях оставаше кръв и парченца кожа, когато той се мъчеше да ги разреже. Когато войникът приключи, очите ѝ бяха пълни със сълзи. Чувстваше се, сякаш някой се беше мъчил да я одере жива.

— Така — каза младият войник. — Засега това е достатъчно. Останалото ще ви го смъкне докторът. Долу в бункера. Добре ли сте? — попита той още веднъж.

Черити кимна, изправи се предпазливо в седнало положение и попипа лицето си, стиснала зъби от болка. По пръстите ѝ лепнеше кръв, когато отдръпна ръката си.

— Превъзходно — отвърна тя. — Кой сте вие? Главният инквизитор на станцията?

Спасителят ѝ се засмя тихо.

— Комитетът по посрещането — каза той. — Поне неофициалният. Другият... — той посочи с палец зад гърба си, — с него вече се запознахте — войникът въздъхна, изправи се рязко и внезапно стана пак сериозен. — Аз съм лейтенант Стоун. Капитан Леърд, както предполагам?

— Очаквате ли и други гости? — осведоми се Черити със стиснати зъби. Пренебрегна протегнатата за помощ ръка на Стоун, изправи се на крака и застана така, олюлявайки се.

Стоун кимна много сериозно.

— Няколко души — отговори той. — Но се боя, че вече няма да дойдат. Истинско чудо е, че вие сте успели. — Вдигна бързо ръка, когато тя се опита да каже нещо. — По-добре е да изчезваме оттук. Не е вече така сигурно. А и вие трябва да бъдете прегледана от лекар.

Черити се питаше напразно какво беше имал предвид с тези думи: вратата, през която бяха минали, беше дебела половин метър и сигурно би издържала и на тактическа ядрена глава. Но не се осмели да противоречи, а и последната му забележка беше напълно основателна: ако някога беше мечтала да иде на лекар, трябваше да го направи точно сега. Дори и само за да махне от тялото ѝ отвратителното лепкаво нещо.

Тя кимна изтощено.

Стоун остави ножа си, помогна ѝ да се доизправи и я поведе към асансьора.

* * *

Пътят надолу ѝ се стори по-дълъг от всякога. Кабината се движеше с тласъци и бавно. От контролното управление на асансьора, което го спускаше обикновено за по-малко от тридесет секунди на половин миля надолу в земята, не бе останало нищо, имаше само

тласъци и люлеене. По едно време осветлението примига и неведнъж имаха усещането, че изобщо не мърдат от мястото си. А загрижените погледи, които си разменяха Стоун и колегите му, ѝ показваха, че е повече от усещане. Но тя се въздържа от каквито и да било въпроси. Щеше да научи достатъчно рано какво е състоянието на станцията. А всъщност и изобщо не искаше да го разбира съвсем точно. Възможностите ѝ да приема лоши новини се бяха поизчерпали за последните две седмици.

Въпреки това спускането надолу беше като пътешествие в друго, отдавна забравено време, отскачане до една друга епоха, която беше отминала безвъзвратно и вероятно никога вече нямаше да се върне. Облегна се изтощено на стената, погледна към матовожълтата неонова лампа на тавана и се усмихна. Стоун я изгледа изненадано.

— Не се бойте, лейтенант — заяви Черити. — Не съм полудяла. Просто в момента си помислих с колко малко почва да се задоволява човек при един такъв свършек на света.

Погледът на младия лейтенант стана още по-въпросителен и Черити добави, кимвайки по посока на лампата:

— Човек се чувства блажено, като види електрическата лампа, която все още що-годе работи.

Стоун я погледна пак със същото недоумение, но после и той се усмихна:

— В по-долните етажи функционира почти всичко. Поне що се отнася до техническата страна.

Черити реши да не обръща внимание и на тази забележка и посочи въпросително към лазерните пистолети на тримата войници.

— А тези неща?

— Специална изработка — отвърна Стоун. — Над нас имаше една миля гранит, когато стана големият взрив. — В погледа му се появи любопитство, което не се хареса особено на Черити. — Беше ли много зле, имам предвид горе?

— Търпеше се — отвърна кратко Черити. — Пътувала съм и по-приятно, ако това имате предвид.

Внезапният обрат в настроението ѝ може и да беше направил впечатление на Стоун, но той не му обърна внимание.

— Откъде идвате? — попита той. — Искам да кажа — сега.

За момент Черити сериозно се замисли дали да не му обърне с няколко недвусмислени фрази внимание върху факта, че е не само с около десетина години по-възрастна от него, но е и капитан от Космическата служба на САЩ, докато той е само обикновен лейтенант. Но това ѝ се стори страшно смешно. Космическите кораби от Морон бяха унищожили с бомбите си не само техните военни бази, но и бяха превърнали неща като офицерски нашивки и различия в чиновете в проблеми без всякакво значение.

— Нью Йорк — отвърна тя. — Пътувах цяла седмица. А сега ви моля да не ме питате как съм успяла. Защото и самата аз не зная.

Стоун понечи да отговори нещо, но в този момент бяха стигнали до целта на пътуването си в подземния свят: асансьорът спря с необичайно груб тласък и вратите се разтвориха. Стоун вдигна лазерния пистолет от пода на кабината, небрежно го закачи през рамо и я покани с жест да излезе.

Черити се огледа изненадано, когато напусна асансьора. Изписаното число 27 на отсрещната стена ясно показваше, че не се намираха на командния етаж, а значително по-долу, в най-ниския етаж на бункерното съоръжение.

— Заповед на коменданта — каза Стоун, който вярно изтълкува въпросителния ѝ поглед. — Още преди седмица преместихме долу седалищата на екипажите. В момента е малко тясно.

Черити го погледна недоверчиво. Седалищата на екипажите тук? Никога не беше слизала долу, но знаеше наизуст разпределението на цялото съоръжение — тук не биваше да има нищо друго, освен складови помещения и различни съоръжения в случай на бедствие, дори и само заради близостта с реактора, чието атомно сърце биеше само няколко метра под бетона на коридора.

— Защо? — попита тя.

Стоун сви рамене.

— Горните десет етажа бяха евакуирани — отвърна той. — Не знам защо. Но се носи слух, че... — той се поколеба, после осъзна, че вече е казал малко повече, отколкото е трябвало. — Говори се, че Бекър възнамерява да запечата целия бункер. Някои от момчетата стовариха взривно вещество. Но, както казах, само слухове.

Да се запечата? Взривно вещество? На Черити ѝ беше трудно да повярва на Стоун, защото в думите му имаше твърде малко смисъл.

Помисли малко върху тях, но после се отказа и продължи нататък.

Илюзията, че е само в този свят от тъмни коридори, се пръсна като сапунен мехур, когато стигнаха края на галерията и Стоун отвори вратата. Черити мина край него влезе в съседното помещение и застина смаяна на мястото си. Пред нея се простираше висока зала, петдесет на петдесет метра, която беше така пълна с хора, че заплашваше да се пръсне по шевовите си. Не само военни като Стоун и нея, но и цивилни лица: мъже, жени и деца, някои от които изглеждаха в доста окаяно състояние. Мнозина бяха насядали направо на пода или си бяха приготвили легла от дрехи и завивки, а до отсрещната страна тя откри две малки бели палатки от някаква синтетична материя. Няколко почернели петна по пода показваха, че тук беше пален огън.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита слисано Черити. — Какво търсят тези хора на това място?

Стоун се усмихна измъчено.

— Това се пита и комендантът Бекър от една седмица насам, капитан Леърд — отвърна той. — Тези хора — добави той вече много по-сериозно, когато Черити го изгледа остро, — са от Брейнсвил, селото под възвишението.

— Селището е било нападнато? — Това не беше истински въпрос. Та нали преди по-малко от час самата тя беше минала през овъглените развалини, в които се беше превърнал Брейнсвил. Въпреки това Стоун кимна утвърдително.

— Преди осем дена — поясни той. — Унищожиха всичко, което можеше да се движи. Това са единствените оцелели.

Черити замълча шокирана. В бившия склад се намираха около сто и петдесет души, а Брейнсвил имаше почти три хиляди жители.

— Пристигнаха тук с два училищни автобуса — продължи Стоун. — Не можеше да ги оставим навън и да наблюдаваме как тези чудовища ги изядат, нали?

„Не — помисли си мрачно Черити. — Не можеше да направят това. Въпреки че всъщност би трябвало да са длъжни да го сторят.“ Но беше много доволна, че Бекър бе пренебрегнал заповедите си в това отношение. Нова, дълбока болка припламна у нея, когато погледна пак тази купчинка оцелели... „Защо? — попита се тя. — Кой може да каже защо?“

Но този въпрос тя си беше задавала поне милион пъти за последните четири седмици, без да може поне веднъж да даде някакъв отговор. Може би нямаше изобщо никаква причина.

— Да тръгваме, капитане — подкани Стоун почти нежно. — Комендант Бекър вече ви очаква.

Черити продължи мълчаливо нататък. Не каза нито дума повече, докато не стигнаха до медицинския пункт.

ГЛАВА 4

МИНАЛОТО

18 август 1998 година

— Е? Събуди ли се най-сетне? — Ръката на Майк се плъзна по лицето ѝ, позабави се малко около шията и се опита да си пробие път под завивката, но после се дръпна със светкавична бързина, когато тя закачливо посегна да го удари. Черити беше прекалено уморена, за да улучи, но и съвсем не ѝ се искаше.

— Остави ме на мира — промърмори тя с лице, наполовина скрито под завивката. — Ако преливаш от излишна енергия, можеш да станеш и да направиш кафе.

Майк смръщи чело с престорено преувеличено разочарование.

— Ти си сухар — заяви той.

— Не — прозина се Черити. — Уморена съм. Не съм спала от десет години насам.

Вслуша се за момент в мълчанието, което последва. За пръв път от седмици се събуждаше не от гласове или чукане по вратата, или от звъна на телефона: за пръв път можеше чисто и просто да стане и да се облече, без да трябва да се страхува, че някой ще я снима от покрива на отсрещната сграда. Дълбоко в себе си благодареше на Бога, че беше изпратил чуждия космически кораб. Славата можеше да се превърне в бреме. Особено когато човек изобщо не я желаше.

Забеляза, че Майк действително беше станал и вършеше нещо в кухнята. Вдигна замаяната си от съня глава, погледна към ръчния си часовник и установи без особена изненада, че е спала над дванадесет часа. Въпреки това не можеше да се каже, че се чувства отпочинала.

Още малко се полюбува на блаженството да си лежи ей така и да се гуши в топлината на чаршафите, после стана без желание, повлече се към банята и през следващите десет минути се постара да се разсъни окончателно под ледените струи на водата.

Мирисът на току-що сварено кафе се носеше вече из малкото жилище, когато тя влезе в кухнята. Майк не беше приготвил само

кафе, но и разкошна закуска. Черити не изпитваше почти никакъв глад, но въпреки това се усмихна с благодарност.

Седна и сбърчи вежди, когато забеляза, че Майк направо я изпива с поглед.

— Сега се закусва — заяви тя категорично.

— Имам по-добра идея от това.

— Сладострастник — отвърна Черити подчертано делово.

— Какво искаш? Необходимо ми е да наваksam малко. Нали през последните десет седмици съм те виждал само в скафандър или пък на снимка.

— И това май ти е било много — простена Черити. — Трябваше да ти донеса някое лигаво космическо чудовище от борда на кораба. И освен това — защо се оплакваш? Почти шест седмици бяхме непрекъснато заедно.

— Но не сами — Майк направи гримаса. — И съвсем не без наблюдение, нали?

Черити се усмихна.

— О, няколкото камери. Бихме могли да се позлатим целите, ако можехме да получим процент от филмите — отпи от кафето и тъкмо се канеше да каже още някаква закачлива забележка, когато звънна камбанката на вратата.

Майк трепна изплашено. Погледа я един момент въпросително, после доброто настроение изчезна мигновено от лицето му.

— Ако е пак някой гаден журналист...

Позвъни се отново, но този път неизвестния посетител не вдигаше пръста си от копчето на звънеца. Майк понечи да се изправи, но Черити го възпря с бързо поклащане на главата, закопча пеньоара си догоре и се изправи. Докато вървеше към вратата, звъненето не само не преставаше, но сякаш ставаше все по-настойчиво и напористо.

Черити дори не си направи труда да погледне през шпионката, а направо отвори със замах вратата и се наклони да произнесе едно в никакъв случай не и любезно приветствие.

Но пред вратата стоеше не журналист, а строен, млад мъж в униформа на Космическата служба.

— Капитан Леърд? — попита лейтенантът.

Черити кимна. Посетителят извади служебната си карта от джоба на сакото. Вдигна я за части от секундата пред очите ѝ и кимна след

това някак неопределено.

— Казаха ми, че мога да намеря при вас лейтенант Уолторп. Така ли е?

— Това засяга ли ви? — попита любезно Черити.

— По принцип — не — призна непознатият. — Но трябва да ви помоля да ме придружите. И двамата.

— Какво се е случило?

Черити се огледа разсеяно. Дори не беше забелязала, че Майк е дошъл подире ѝ. Лейтенантът от Космическата служба поклати неопределено глава:

— Това не мога да ви кажа — отговори. — Имам само заповед да ви отведа. Двамата. И то веднага, моля.

Майк се наклони да отговори, но се задоволи само със свиване на рамене и без да каже нито дума повече, тръгна обратно. След малко и Черити го последва. И двамата познаваха прекалено добре този тон в гласа на младия лейтенант, за да не разберат, че е наистина нещо спешно. Имаха десетседмично мъченичество зад гърба си — Бекър едва ли би прекъснал напълно заслужената им отпуската заради някаква дреболия.

Тя не си направи труда да покани лейтенанта да влезе вътре, но само след три минути тя и Майк се появиха отново при него, стегнати в униформите си. Последваха го мълчаливо в асансьора.

Не потеглиха надолу, както беше очаквала, а нагоре, към покрива на сградата, където ги очакваше хеликоптер с работещ двигател, един от тези, които развиваха двойно по-голяма скорост от скоростта на звука и който беше всичко друго, но не и незабележим. Комендант Бекър едва ли би ги повикал с такава машина само за да се осведоми за състоянието им, помисли си тя. Въпреки това не каза нищо, а последва приведена лейтенанта до вратата на хеликоптера. Насреща ѝ се протегна ръка и доста грубичко я изтегли във вътрешността на машината. Едва Майк и младичкият лейтенант я бяха последвали и отлетяха.

Тя гледаше объркано през прозореца и виждаше как покривите на Ню Йорк пропадат в дълбочината под нея. Това, което пилотът правеше в момента, беше, първо, противоустановно и, второ, нищо друго освен алармен старт.

Майк седна до нея и тя забеляза едва сега, че не бяха сами: младият лейтенант, който ги беше повикал, беше седнал на скамейката срещу нея. Лицето му не беше вече така напрегнато.

— Корабът? — попита тя.

Лейтенантът се сепна и после кимна.

— Откъде знаете?

Черити се усмихна:

— Може би е женска интуиция, а може би — добави тя след едва забележима пауза, — просто случайно попадение. Не би трябвало да признавате веднага всичко, щом някой чисто случайно е отгатнал истината, лейтенант.

— Какво правиш? — прошепна Майк. — Нужно ли е така да притесняваш бедното момче?

— Да — отвърна Черити толкова високо, че съседът им с положителност да я чуе. — В края на краищата, той ми провали отпуската.

— Заповедта дойде от най-високо място — отвърна смутено лейтенантът.

— А къде отиваме сега? — попита Черити.

— В Пентагона — отговори лейтенантът. И после добави: — Но повече не бива нищо да ви казвам, капитане, а и не бих могъл, дори да исках.

Черити скри усмивката си. Разбра, че Майк беше прав: тя притесняваше бедното момче, което нямаше никаква вина. Бяха му възложили само неблагоприятната задача да доведе нея и Майк. А какво правеха останалите членове на техния екипаж?

В отговор лейтенантът само сви рамене:

— Моята заповед е да доведе вас и лейтенант Уолторп. Но мисля, че това се отнася и за целия екипаж.

Черити не беше особено изненадана. Не би имало особен смисъл да върнат само нея и Майк, нямаше нищо, което да бяха преживели само тя или само той, без останалите.

Облегна се назад в седалката, притвори очи и проспа останалата част от полета. Събуди се едва когато хеликоптерът кацна на покрива на Пентагона, където ги посрещна цяло отделение въоръжени, но мълчаливи войници. Нейните документи и тези на Майк бяха щателно

проверени, едва тогава им позволиха да се наблъскат заедно с постовите в един малък асансьор и да влязат в самата светая светих.

Пътуването надолу трая много дълго: или асансьорът беше значително по-бавен, отколкото бяха сметнали, или пък се спускаха доста под земята.

Кабината спря след цяла вечност и Черити въздъхна облекчено.

Огледа се с неприкрито любопитство, докато тя и Майк следваха войниците по едва-едва осветените коридори. Не че имаше кой знае какво за разглеждане, стените бяха голи и без прозорци, боядисани с бледи пастелни цветове. Бетон без каквито и да било надписи, само цифри по вратите, а наоколо се чуваше само бръмченето на климатичната инсталация.

Тя бързо прехвърли в ума си още веднъж всичко, което знаеше за космическия кораб. Не беше много, но това се дължеше по-скоро на факта, че никой не знаеше особено много за този огромен галактически диск, дори не и научният екип, който от две седмици правеше единствено това: да го изследва милиметър по милиметър. Напоследък тя изпитваше силна неприязън към тази тема. От друга страна пък, беше изобщо невъзможно да не чуеш нищо за кораба. От седмици в масмедийните съществуваше само тази една тема.

След една, сякаш безконечна, одисея през километричните празни коридори достигнаха целта си: една малко по-широка, невзрачна врата, през която водачите им спряха и им направиха безмълвно знак да влязат.

Не беше кой знае колко изненадана да види отново целия екипаж на „КОНКЪРЪР“ с изключение на Белинджър. Дори Съоренсен бе тук. Не се изненада и когато видя рязко очертаното лице на коменданта Бекър, което впрочем не предвещаваше нищо добро: появеше ли се някъде Бекър, имаше неприятности.

Това, което не беше очаквала обаче, беше присъствието на стройния, не много висок мъж в горния край на масата. Не беше го срещала никога преди това. Естествено, всеки познаваше лицето на президента на Съединените Американски Щати.

— Когато се овладеете отново, капитан Леърд — каза полутихо Бекър, — затворете вратата, моля, и седнете.

Черити се сепна, едва сега забеляза, че наистина е застинала на едно място и се е втреничила в президента, и припряно затвори вратата

след себе си. Искаше да отдаде чест, но Бекер махна само с ръка и посочи един от малкото незаети столове. Черити седна. Сърцето ѝ заби бързо.

— Какво се е случило? — попита тя рязко.

Президентът бегло се усмихна, докато Бекър я изглежда неодобрително, но не отговори, а демонстративно погледна часовника си. Черити забеляза, че е останал само един незает стол. Явно съставът още не беше попълнен.

Огледа се, поздрави Найлс, Ландърс и Съоренсен с кимване и установи с нарастващо безпокойство с колко високи чинове бе пълна тази малка заседателна зала: с изключение на някогашния екипаж на „КОНКЪРЪР“, тук нямаше никой друг, който да не носи на раменете си поне две звезди. Най-малко! Какво, по дяволите, се беше случило?

Погледна въпросително към Съоренсен, отговорът беше обаче само свиване на рамене. Професорът знаеше толкова малко, колкото и тя. Изглеждаше много сериозен. Пушеше и пръстите му почти смазваха цигарата, а той сякаш изобщо не го забелязваше.

Търпението ѝ бе подложено на сурово изпитание. После разбра с изненада, че са чакали не повече от пет минути мъжа, за когото беше запазен последният стол, но те се превърнаха в цяла вечност. И когато той влезе, Черити не беше единствената, която се сепна изненадано и се втренчи в него.

Мъжът беше сивокос, възрастта му трудно можеше да се прецени. Лицето му беше непроницаемо, ръцете — фини като на хирург и не се връзваха с външния му вид. Носеше униформа като Бекър и останалите в залата, а на раменете му гордо проблясваха цели четири звезди, но имаше още нещо, което го отличаваше от Бекър и останалите: униформата му беше светлокафява и както на фуражката, така и на яката на сакото сияеха малките, кървавочервени звезди на Руската армия.

Бекър се изправи, когато руснакът влезе. Усмихваше се, но погледът, който същевременно отправи към другите, криеше определено предупреждение. Той мълчаливо пристъпи към госта, придружи го до стола му и след това бързо се завърна на мястото си.

— Господа — започна той, — мадам... — Това се отнасяше само за Черити, защото тя беше единствената жена в залата. — Не е нужно специално да ви предупреждавам, че този разговор и всичко, което

може би ще узнаете впоследствие, е строго секретно. — „Не си позволи да губи никакво време с поздрави — помисли си учудено Черити. — Какво, за бога, се е случило?“ — И за да предотвратя всякакви предположения — продължи Бекър, — искам да кажа следното: генерал Демизов е тук по изричното желание на президента на САЩ, както като наблюдател, така и като представител на своето правителство. Така че ви моля да си спестите всякакви излишни въпроси — направи добре премерена пауза, кимна още веднъж към Демизов и продължи: — Повечето от вас сигурно подозират за какво се касае, най-вече защото всеки тук познава капитан Леърд и нейния екипаж.

— Космическият кораб — произнесе Майк ненужно. — Какво се е случило?

Бекър му отправи осъдителен поглед, но отговори.

— Не знаем. Все още. Тук сме, за да разберем. — Отправи поглед в празното пространство край Майк и шумно въздъхна. Изведнъж доби вид на много стар човек. И много уморен.

Бекер не каза нищо повече, както всички очакваха, а седна отново на мястото си и вдигна лявата ръка.

— Филмът, моля.

Някаква невидима ръка в края на също така невидимата микрофонна връзка превъртя няколко ключа и след секунда в залата се спусна плътен мрак. Черити неволно протегна ръка към дланта на Майк и изведнъж изпита силна радост, че той е наблизо. Боеше се.

Когато след половин секунда огромната видеостена зад Бекър просветна, тя не показва нищо, което да обоснове този страх. Видя се само един образ, който може би беше необичаен, но от няколко седмици обикаляше всички телевизионни екрани по света: корабът, сребристо-сива стоманена шапка, цялата в драскотини, сякаш нахлупена върху Северния полюс. Снегът, разтопен от огнените пламъци при приземяването, отдавна беше замръзнал отново и се беше превърнал в гладка повърхност на ледено езеро, върху което се намираха палатките и бунгалата на различните изследователски екипи. Ято огромни товарни хеликоптери кръжеше над стоманения колос, но те приличаха на малки водни кончета от метал, джуджета в сравнение с безжизнения гигант, който беше паднал върху Северния полюс от дълбините на Космоса.

Без да иска. Черити отново изпита почти неприятна възбуда, когато видя космическия кораб. Гледката сама по себе си беше абсурдна: през последните три седмици безброй американски, руски, английски, френски, немски и най-различни други научноизследователски групи бяха изследвали стоманения диск и всички бяха достигнали до заключение, което малко беше потиснало еуфорията, в която появата на кораба заплашваше да тласне света: корабът не беше чудо на техниката. Беше примитивен, голяма част от елементите му бяха много по-просто конструирани и построени, в сравнение със съпоставими земни съоръжения и се беше приземил по начин, който изглеждаше направо ужасяващ: беше се сблъскал със земната атмосфера като ниско подхвърлен камък. След като при обиколката си на Слънцето беше изразходил голяма част от скоростта си, въздушната обвивка на Земята го беше подметнала седем-осем или девет пъти и той най-сетне беше потънал надолу. Огромните ракетни двигатели във вътрешността му не бяха се включили нито за миг. Беше преминал с леко шумолене през атмосферната обвивка на земята, подобно на фантастично голям диск за фризби, а долната му страна се беше превърнала в нажежени до бяло метални отпадъци.

Черити разбираше доста от навигация, но не беше в състояние да допусне, че някой можеше да изчисли предварително едно приземяване като това.

Гласът на Бекър рязко я върна към реалността и заседателната зала. Беше изчакал достатъчно време, беше им дал възможност да разгледат още веднъж изображението на междупланетния кораб и да го запомнят добре. Когато започна да говори отново, гласът му не беше вече същият както преди...

— Всички познавате тези снимки. Правени са преди едно денонощие, по-точно преди двадесет и три часа. Това, което ще видите сега, е сателитна снимка, направена преди не повече от тридесет минути.

Той отново вдигна ръка и изображението се промени.

В първия момент Черити не забеляза почти никаква разлика. Изображението не беше вече стереоскопично, а плоско, и качеството на цвета не беше като при предишната снимка, но всъщност това беше всичко. Перспективата и отрязъкът бяха същите.

После тя разбра. И този път не можа да прикрие уплахата си.

Изображението беше неподвижно. Не беше фотография, ясно се виждаха причудливите форми, в които вятърът навяваше снега около кораба, а малко по-нататък, вече не така ясно, се забелязваше сянката от облак, бавно носещ се над обширната ледена повърхност — но хеликоптерите бяха изчезнали. Между пъстрите палатки и бунгала не се забелязваше никакво движение. Никакви превозни средства. Никакви хора.

— Какво се е случило? — попита Съоренсен. В гласа му Черити долови само любопитството на учения и никаква следа от емоции.

— Не знаем — отвърна Бекър. — Радиовръзката прекъсна преди седем часа — внезапно и едновременно за всички групи. Оттогава не сме получили никакъв сигнал. От никого.

— Но там има хиляди хора! — възрази Съоренсен. — Все някой трябва да е...

— Приблизително хиляда и петстотин учени от всички краища на света — прекъсна го спокойно Бекър. — Освен това и една част на ООН от пет хиляди души и... — Черити видя как се извърна в тъмнината и погледна бързо руския си колега, преди да продължи нататък — малко по-малобройна елитна част на Космическата служба на САЩ. Предполагам, че руските ни колеги също имат свое присъствие там.

В мрака не можеше да се види лицето на Демизов, но мълчанието му беше достатъчно красноречив отговор.

— Разбира се, сигурно сте изпратили някого да провери — предположи Черити.

— Опитавме се — отвърна Бекър.

Продължи да гледа втренчено изображението на огромния, ужасяващо мъртъв диск.

— Опитали сте се? — Майк се приведе напред развълнувано. — Какво означава това, коменданте?

Бекър въздъхна по начин, който показва, че трябва да направи някакво признание. Не погледна Майк, когато отговори.

— Не можем да стигнем дотам — каза той. — Изгубихме четири реактивни самолета и шест хеликоптера, преди да го разберем. Около този кораб... има нещо. Нещо като защитна стена.

— Защитна стена? — Черити имаше чувството, че чува как Съоренсен мръщи вежди, изпълнен със съмнение. — Какво означава

това?

— Не е невидима стена или пък някаква измишльотина от областта на научната фантастика, професоре — Черити беше изненадана, когато забеляза, че отговаря Демизов. Руснакът говореше перфектен английски. — Има нещо, което кара нашите самолети да изключват. Един вид... поле, ако ми позволите този непрофесионален израз, което парализира електрическата енергия. Мястото може да се премине, но само пеша.

— Изпратете тогава екипажи с шейни и кучета — заяви Съоренсен. — Това...

— Вече е направено, професоре — прекъсна го нетърпеливо Бекър. — За какви ни смятате?

— И?

— Нищо — отвърна Бекър. — Диаметърът на това поле е точно сто и петнадесет мили. Нужни са дни, докато стигнат дотам.

— А... екипите? — Черити не познаваше гласа, който зададе този въпрос. Но ясно долови страха, който прозвуча в него. — Учените и войниците, те... всички ли са мъртви?

— Вероятно — каза Бекър студено. — Мъртви или най-малкото неспособни да се движат. Виждате и сам. Ни най-малък признак на живот.

Но това не беше всичко, Черити добре го усещаше. Можеше да има десетки логически обяснения защо на сателитната снимка не се вижда никой. И главно това, че след като е спряло електричеството в целия лагер, е спряло, разбира се, и отоплението. А на Северния полюс беше адски студено. При температура минус петдесет градуса едва ли някой би имал особено желание за разходки.

— Защо не използвате парашутен десант? — попита същият глас, който току-що се беше разтревожил за научните екипи.

Бекър се засмя тихо. Смяхът му прозвуча не особено ласкаво.

— Полето е с форма на полукълбо, генерал Уоткинс — отвърна той. — За съжаление нямаме самолети, които да летят на петдесет мили височина.

— Някакви признаци на живот от самия кораб? — попита Съоренсен. — Някакви радиосигнали, излъчвания?

Бекър поклати отрицателно глава.

— Не — отговори той. — Но има нещо друго. Свикахме това съвещание не само заради този... феномен.

— А заради? — попита Съоренсен.

Този път Бекър не отговори веднага. На Черити й беше трудно да различи сенките на останалите пред ярко осветената стена, но й се стори, че Бекър размени бърз въпросителен поглед с президента, преди да продължи да говори.

— Така или иначе ще го научите след няколко часа, професоре, ако не стане някакво чудо. Президентът на САЩ ще обяви извънредно положение. Боя се, че това там... — той посочи към екрана, — е само началото.

— Началото на какво? — попита Съоренсен. Гласът му трепереше. „Знае отговора, както и всеки друг тук“ — помисли си Черити. Риторичните извъртания на Бекър бяха абсолютно излишни. Но може би той чисто и просто се боеше да го произнесе на глас.

Така че не Бекър отговори на въпроса на Съоренсен, а човекът до него, президентът на САЩ.

— Началото на война, професоре. Колкото и да съжалявам, няма смисъл да си затваряме очите пред истината. Трябва да сме готови за нападение. Боя се, че то вече е започнало. Отдавна.

Съоренсен се тресеше.

— Но това е безсмислица! Може да има хиляди безобидни обяснения за този феномен и...

— Има и други неща, професоре — каза Бекър и въпреки че беше произнесъл думите съвсем тихо, беше ги прошепнал, Съоренсен млъкна внезапно.

— Ето това — продължи Бекър — пристигна преди седем часа чрез сателита — няколко секунди, преди да прекъсне връзката. Погледнете внимателно.

Изображението на екрана се смени. Сега се виждаше вътрешността на кораба. Камерата беше насочена към гигантския метален блок, който Черити и Съоренсен бяха открили вътре в междупланетния диск. Ярката светлина на прожекторите го правеше не така зловещ и мрачен, виждаше се, че не е черен, а също така приглушено сив, както и останалата част на кораба. Дребните фигурки на хората, които пълзяха в подножието и в основата му, го правеха да изглежда още по-голям. В подплатените отвътре с кожи наметала и

качулки мъжете наподобяваха забулени мравки, щъкащи насам-натам върху циклопски жертвеник.

Изображението се смени. Силуетите на хората се размиха и образуваха наново, само леко видоизменени. Бекър остави видеолентата да се движи максимално бавно. За няколко секунди кубическият кошмарен пейзаж отново застина пред тях неподвижно, после наново се разми...

— Гледайте сега внимателно — каза Бекър. — Имаме една-единствена снимка. Веднага след това предаването беше преустановено.

Очертанията на мъжете отново се размиха, но този път се промениха не само те. Погледът на Черити беше прикован с магическа сила върху титанов пръстен, който стоеше царствено върху горната част на блока — и тя видя ясно как и той се промени, сякаш се плъзга настрани и нагоре, сякаш че... е порасъл? Но как беше възможно това? Беше пръстен от компактен титан. Съоренсен и колегите му го бяха установили съвсем точно! Но когато се появи следващото и последно изображение...

ТОЙ ВЕЧЕ НЕ БЕШЕ ПРАЗЕН!!!

Изведнъж там нещо взе да се движи и вълнува... Образуваше се нещо безформено и черно.

Черити изкрещя, но викът ѝ се изгуби сред ужасеното тежко дишане на останалите.

Беше чудовище. Животно с десет крака, с черно-кафява хитинова обвивка, което отдалече приличаше на невероятно уголемен бръмбар, но и същевременно съвсем друго, така неописуемо чуждо, че дори само видът му събуждаше болка у Черити.

Въпреки това тя се насили да го разгледа подробно, защото онази част от нея, която не се беше вледенила от ужас и неверие, по странен начин беше омагьосана от тази гледка. Чудовището беше огромно. Ако вземеше за мащаб пръстена, през който то излизаше („Пръстен? Та това беше ИЗХОД — мислеше си тя истерично. — О, господи, това нещо там не беше нищо друго, освен преносител на материя!“), то дължината му сигурно беше към петнадесет метра над застиналите фигури на мъжете от снимката, които все още не го бяха забелязали, и всеки един от крайниците му имаше дебелината на човешко тяло. Силата му, тази ужасяваща сила на насекомо, която дремеше скрита в

обвитото с черупка тяло, сигурно щеше да е достатъчна да вдигне във въздуха цял танк и да го направи на пихтия.

Случи се обаче нещо още по-лошо. Това чудовище не беше изпълзяло само през отвора, върху гърба му имаше още нещо.

Отдалеч фигурата наподобяваше човек, но имаше четири ръце и беше определено прекалено голямо, за да бъде наистина нещо хуманоидно. Тялото напомняше примитивна ризница, направена сякаш със същия материал, както и черупката на яхнатото животно, а от лицето се виждаха само очите, които дори и от екрана наблюдаваха с омраза присъстващите. Една от четирипръстите ръце държеше нещо като юзда, свързана с черепа на огромния бръмбар.

В останалите три ръце имаше тънки, матово-сребристи, лъскави пръти. И Черити беше повече от сигурна, че можеше да става дума единствено за оръжие.

* * *

След три часа, през които бяха изпили десет чаши кафе и изпушили около двеста цигари, те седяха заедно в кабинета на Бекър, пет етажа над тайната заседателна зала. Броят им беше намалял, бяха говорили още дълго, но Черити едва ли можеше да възстанови всичко, което беше казано. Трудно ѝ беше да подреди мислите си и беше почти невъзможно наистина да разбере това, което се беше случило преди десет часа на Северния полюс и което може би ставаше и сега.

— Знаехте го, нали?

Черити вдигна глава и през пелена от сив цигарен дим погледна в лицето на Съоренсен.

Бяха отново само помежду си, целият предишен екипаж на „КОНКЪРЪР“ заедно с един много мълчалив млад мъж, който се беше представил като лейтенант Терховън и очевидно щеше да заеме мястото на Белинджър. Бекър беше говорил още много дълго, а после разговорът беше преминал точно така, както си го беше представяла Черити. Някъде към края бе спомената думата ядрени бомби. И така, безумието започваше, и то се наричаше война. Когато групата започна да се разотива, Бекър беше поканил нея и останалите да отидат в

кабинета му и да го изчакат. Черити имаше недоброто предчувствие за това, което означаваше тази заповед.

— Как... какво мислите, професоре? — попита тя неволно.

— Горе, в кораба — започна Съоренсен. Погледна я втренчено. — Когато бяхме за пръв път в кораба, в Космоса, вие... вие го почувствахте. Наблюдавах лицето ви, когато погледнахте блока.

— Защо не изговорите думата? — отвърна Черити — Зло. — Внезапно изпита желание да причини болка някому, защо не и на Съоренсен? — Става дума за преносител на материя.

— Глупости — Възрази Съоренсен прекалено припряно. — Такова нещо не е възможно от гледна точка на природно-естествените науки.

— Наричайте го както искате! — избухна Черити. — Видяхте го също така ясно, като и ние.

— Видях една снимка — отвърна Съоренсен. Явно не разбираше откъде идва внезапната ѝ враждебност, но все пак се защитава, което го направи отново малко по-симпатичен на Черити. — Тя може и да заблуждава. Някаква проекция, съзнателна заблуда...

— Руснаците ли, професоре? — Гласът на Найлс преливаше от сарказъм. — Зад всичко това може да се крие и ИРА, който знае. И така, между другото, са изнамерили силово поле, което да превръща цялата техника в куп метални отпадъци.

— Вие сте игнорант — кипна Съоренсен. — Можем...

— Достатъчно — Майк удари с длан по масата и за момент наистина настъпи тишина. Съоренсен сведе смутено глава, а Найлс демонстративно загледа настрани. Майк погледна Черити.

— Какво искаше да каже, Чери?

Гневът на Черити си намери нов обект. Мразеше да я нарича така, най-вече пред други, и той добре го знаеше.

— Откъде да зная — отвърна тя. — Попитай го сам.

Майк сигурно щеше наистина да го направи, но в този момент вратата внезапно се отвори и вътре врхлетя комендант Бекър. Лицето му беше помрачняло още повече, доколкото това изобщо беше възможно. За момент той спря и демонстративно замахна с ръка пред лицето си, за да пропъди облаците цигарен дим, после забърза към прозореца и включи климатичната инсталация на по-големи обороти. В стаята стана значително по-хладно, но димът си остана.

— Това е лудост — продължи Съоренсен с такъв тон и поглед, сякаш изобщо не беше забелязал Бекър. — Седим си тук и... и говорим за война с извънземни, които...

— Все още — прекъсна го остро Бекер, — не говорим за нищо, професоре. Вие сте напълно прав — видяхме само няколко снимки, които могат да означават какво ли не.

Черити вдигна изненадано поглед. Бекер беше слушал техния разговор. Попита се защо.

— Но е вероятно да се... стигне до конфликти — каза предпазливо Майк.

Бекър го погледна безизразно.

— Обявили сме бойна готовност степен DEFCON 2, ако това имате предвид — каза той след малко. — Но това не означава, че ще се стигне непременно до бойни действия. Цялата история може да се окаже и заблуда. Свръхреакция на едната или другата страна. Недоразумение... — Той вдигна ръце като в някаква безпомощност.

— Това е лудост! — настояваше Съоренсен. — Трябва да е някакъв кошмарен сън. Една... Война между планетите е направо изключена. Дори да можеха да дойдат тук, не би си струвало...

— Но те са вече тук, професоре — каза Бекър много внимателно.

— Това е безсмислица — мърмореше Съоренсен. Черити почувства, че е близо до нервен срив. — Народ... който е достатъчно напреднал, за да посещава други светове, не може...

— Да води завоевателни войни? — Найлс изсумтя. — О, не, разбира се, че не. В етично отношение ще е много над нас, нали така? Мисля, че нещо подобно са си мислели и индианците тук преди двеста години. И знаете ли какво, професоре? Не са били прави.

Съоренсен подскочи, но очакваното възражение не последва. Той само погледна Найлс, после пак отклони поглед и запали нова цигара, въпреки че предишната димеше, наполовина изпушена, в пепелника.

— От всичко това няма никакъв смисъл — обади се внезапно Ландърс. С изключение на Терховън, досега той беше останал най-мълчалив; Черити напълно беше забравила, че и той е тук. Сега гледаше ту Бекър, ту Съоренсен. — По дяволите, та всички ние знаем как изглежда отвътре този, така наречен, междупланетен кораб. По-примитивен е, отколкото ако го бяхме правили ние.

— И? — попита Бекър.

— Откъде идва този... този генератор на материя или каквото и да е то? Изобщо не отговаря на представите ни!

— Доста неща не отговарят на представите ни — потвърди Бекър. — Но с тези неща трябва да се занимават учените, не мислите ли? Рано или късно ще намерим обяснението.

— Ако ни оставят време за това.

Бекър изглежда остро Черити.

— Не сте тук, за да разпространявате песимизъм, капитане — заяви той. — Положението е сериозно, но ще се справим с него, не се тревожете. Корабът е само един, независимо колко голям, и все едно колко бръмбари чудовища и всякакви други твари ще излязат от него, ако е необходимо, ще ги взривим всичките.

Да, помисли си Черити, точно това беше отговорът, който беше очаквала от Бекър. И дори малко се надяваше да е прав, че ще могат да го направят, когато се наложи. Тя самата не беше толкова сигурна.

— Звучи така, сякаш само това и чакате, Бекър! — възкликна ядосано Съоренсен.

Бекър запази спокойствие.

— Не — отвърна той бавно. — Ако искате да знаете, изпитвам ужасен страх от тази стъпка. Но съм готов, ако е необходимо.

— Защо сме тук, коменданте — попита Черити, преди Съоренсен да започне отново. — Навярно не за да се съвещаваме относно офанзива срещу пришълците или...?

Бекър се усмихна слабо и после отново застана сериозно.

— Не. Искях само лично да ви съобщя маршрутите, това е всичко. „КОНКЪРЪР“ и другите две совалки от същия тип се предислоцират. За всеки случай — добави той.

— Предислоцират? Къде?

— СС Нула Едно — отговори Бекър.

Черити беше очаквала нещо такова, но се питаше защо е необходимо. И зададе този въпрос на глас.

— Защото имаме само три бойни кораба, капитане — отвърна недоволно Бекър. — И защото искаме да сме подготвени за всякакви изненади. Известен ви е планът Омега, нали? — Укорът в гласа му беше повече от явен. Всички утихнаха изведнъж, с изключение на Съоренсен. Ученият премига объркано.

— Планът Омега?

Черити погледна въпросително Бекър и той кимна в знак на съгласие.

— План в случай на критична ситуация — поясни Черити. — Разбира се, не за тази, която е настъпила сега, а за... — тя произнесе думите подчертано подигравателно, с което си навлече още един гневен поглед от Бекър, — невероятната представа, че някой ден ще се стигне до огромния сблъсък между нас и братята на Демизов от отсрещната страна, професоре. Станцията СС Нула Едно е най-сигурният и дълбок бункер в тази страна. Твърди се, че би издържал и на пряко ядрено попадение, макар че още никой не го е изпробвал. Планът Омега предвижда евакуация на правителството на САЩ в това съоръжение.

— С космически кораб?

Черити се усмихна.

— Разбира се, че не. Но има надеждни хангари бомбоубежища. А може би след това ще са ни необходими тези три космически кораба.

— Защо?

— Ами например, за да си потърсим нова планета, ако нашата добра стара Земя е пострадала малко.

— Стига, капитане — заяви ядосано Бекър, а погледът му допълни: — Не е нужно той непременно да узнава целия план.

Планът Омега предвиждаше повече, а именно: в най-лошия случай правителството да се изведе в Космоса с помощта на трите кораба, в някоя от станциите на Луната или в орбиталното градче, ако все още съществува такова. Все пак, помисли си иронично Черити, може би момчетата щяха да открият отгоре някое, все още небомбардирано късче земя...

— А... какво ще правя аз? — попита объркано Съоренсен.

Бекър се усмихна студено.

— Ще оцелеете, професоре. Нямате ли желание за това? — Направи рязко движение с ръка, когато Съоренсен се наклони да възрази. — Заповедта идва лично от президента, Съоренсен. И лично аз му дадох този съвет. По дяволите, та вие сте един от петте най-добри умове в света, що се отнася до нашия проблем. Нима сериозно си мислите, че ще ви оставим да ви изплюскат извънземните?

Речникът на Бекър не допадна особено на Черити, но тя премълча и само попита:

— Кога?

— Колкото е възможно по-скоро. Ще отлетите още днес обратно и ще откарате „КОНКЪРЪР“, а след това и „ДЕСТРОЙЪР“. „ЕНТЪРПРАЙЗ“ е още на док. Но аз ще ги понапъна малко. След няколко дни ще е готов за полет.

„Ако все още е останало нещо, което да може да отлети“ — помисли си Черити. Но от предпазливост не го произнесе на глас.

ГЛАВА 5

НАСТОЯЩЕТО

12 декември 1998 година

На доктор Таубър му беше нужен поне половин час да отстрани и последния остатък от лепкавата субстанция от косата и кожата ѝ, като при това съвсем не можеше да се каже, че пипа внимателно. Черити го познаваше от години и винаги беше доволна, че познанството им се ограничава само и върху съвсем частни контакти. Таубър беше сивокос мъж към средата на четиридесетте, с груби ръце, които по биха подходжали на ковач, отколкото на лекар. Несъмнено беше много способен, но не се числеше към лекарите, които виждаха своя благороден дълг в това да причиняват колкото се може по-малко неприятни изживявания на пациентите си.

И за Черити не направи изключение само защото е жена: медикаментът, с който премахваше паяжините, пареше не по-малко от тях. Няколко пъти не успя да потисне охкането от болка и когато той най-сетне привърши и с кимване ѝ даде да разбере, че може вече да стане и да се облече, тя си отдъхна с облекчение, и то така, че той неодобрително сбърчи бухналите си вежди.

— Боли, а? — Черити не разбра дали го казва подигравателно или сериозно.

Изкара една измъчена усмивка на лицето си, стана от тапицираната с кожа кушетка и се наведе да вземе дрехите си, но не довърши докрай движението. Черните дънки и блузката ѝ още преди седмица бяха за изхвърляне на боклука.

Таубър посочи с глава към белия параван от другата страна на кушетката.

— Отзад има чиста униформа за вас — каза той. — Не знам дали ще ви стане, а и отличителните знаци май не отговарят на чина ви. Но — усмихна се той — това в момента като че ли няма кой знае какво значение. — Наблюдаваше я зорко, докато тя заобикаляше кушетката, и тръгна подире ѝ. — След като разговаряте с Бекър, искам да ви

прегледам още веднъж, капитане. Раната на крака ви никак не ми харесва.

Черити сви устни.

— И на мене — отвърна тя. — Но мисля, че вече почва да заздравява.

Всъщност през изминалите три дни изобщо не беше я усещала. Едва сега, когато Таубър заговори за това, почувства отново леко пулсиране в горната част на дясното бедро. Но беше по-скоро досадно, отколкото наистина болезнено. Бързо, преди Таубър да беше имал възможност да я прегледа по-подробно и може би да ѝ намери още нещо, тя навлече бойната униформа и закопча ципа догоре. Таубър беше прав — беше сигурно три номера по-голяма и отличителните знаци бяха на капитан от флота.

Един дявол знае как това нещо е попаднало тука. Закопча колана, включи бордовия компютър и натисна контролния бутон. Шестте малки диода затрепкаха с успокоителната си зелена светлина.

— Дрехите ви стоят добре — каза Таубър, който я наблюдаваше с любопитство. — И за да ви успокоя, капитане, собственикът им не е починал в тях, а...

— Добре, добре — прекъсна го бързо Черити. — Не ме интересуват подробностите.

Таубър се усмихна, извади начената кутия цигари от джоба на престилката си и я подаде. Черити поклати отрицателно глава.

— Страх от рак на белите дробове? — попита Таубър, докато си вадеше цигара и я палеше с някаква евтина запалка. — Не е нужно да се притеснявате, скъпа. Не вярвам някой от нас да остане жив още толкова време, че да може да се разболеете от каквото и да било.

— Не сте ли длъжен да внушавате оптимизъм, докторе? — попита Черити.

Таубър сви рамене и издуха облаче дим в нейна посока.

Черити се поколеба за момент, после протегна ръка, извади кутията цигари от джоба на престилката на Таубър и все пак си запали цигара. Закашля се след първото дръпване. Беше отказала цигарите преди три години, но може би сега беше дошъл подходящият момент да пропуши отново.

— Толкова ли е зле?

— Още по-зле — отвърна спокойно Таубър. — Не знам какво ще ви каже след малко Бекер, но каквото и да е не му вярвайте. Остават ни само няколко седмици, ако не слязат тук долу сами и не ни унищожат.

Черити си помисли за двестатонните бронирани врати, за електронно управляемите лазерни батерии и за бариерите от отровен газ, но нищо от това не можа ни най-малко да намали тревожната натрапчивост на думите на Таубър.

— Хората измират — продължи Таубър, тъй като тя не каза нищо. — Все още не се вижда, но те умират. Мнозина са болни, още повече са ранени. — Тръсна пепелта от цигарата върху пода и се загледа подир мъничкото като точица огънче, което се отдели от върха на цигарата и угасна по средата на пътя си, подобно на падащ миниатюрен метеорит. — И което е още по-лошо, те вече нямат никакво желание за живот. През последните две седмици имаме деветнадесет самоубийства.

Черити не се изненада от нищо. След прякото попадение, бункерната лудост бе опасност номер две в списъка, който преподавателите им бяха набивали в главите през цялото време.

— Вие бяхте навън — каза неочаквано Таубър. — Как е там?

Черити дръпна дълбоко от цигарата и изпита блаженство от лекото замайване, което предизвика у нея никотинът, след което отговори:

— Наистина ли искате да го узнаете, докторе?

— Не — призна Таубър. — Но въпреки това ми разкажете. Какво стана с Ню Йорк?

Едва в този момент разбра към какво се стремеше през цялото време Таубър — той самият беше от Ню Йорк. Съпругата, децата му, изобщо цялото му семейство живееше там. Ако изобщо още живееха. Тя не отговори.

Таубър се засмя горчиво.

— Разбирам — каза той. — Но можеше спокойно да ми кажете истината, Черити. Аз също издържах идиотския тест, както и вие. Иначе не бих бил тук, нали така?

— Разбира се — отговори Черити. — Но аз... не зная. Градът беше нападнат, но това... това не означава, че семейството ви не е живо. Доста хора оцеляха. Мнозина бяха напуснали града, преди да почне истински.

— Може би точно от това ме е страх — промърмори Таубър толкова тихо, че тя не разбра дали думите му бяха отправени към нея или не. Затова и не реагира, а направи това, което трябваше да направи още преди пет минути: изгаси цигарата в пепелника, изправи се и тръгна към вратата.

— Трябва да вървя, докторе. Бекър ме очаква.

Таубър гледаше втренчено покрай нея, в празното пространство. Като че ли изобщо не беше чул думите ѝ. Черити се обърна енергично и излезе от малкото помещение колкото се може по-бързо.

Лейтенант Стоун и другите двама войници я очакваха пред вратата. Бяха използвали времето да сменят сребристите си защитни облекла и сега изглеждаха като съвсем обикновени млади войници, може би дори прекалено млади за задачите, които им бяха отредени. Единият от тях пушеше, другият разговаряше със Стоун. Черити не можа да чуе думите, тонът обаче беше много сериозен.

Войникът с цигарата видимо се стресна, когато съзря Черити. За момент явно се обърка, не знаейки къде да дене ръцете си.

— Отведете ме при Бекър, лейтенанте — каза тя, обръщайки се към Стоун.

Прекосяха за втори път огромната зала, в която бяха подслонени хората от Брейнсвил. Напрежението във въздуха се усещаше почти физически.

После тя разбра. Преди, когато дойдоха за пръв път тук, почти никой не им беше обърнал внимание. Сега ги наблюдаваха десетки чифта очи и твърде малко от тези погледи бяха дружелюбни. Но не бяха и враждебни, а... да, какви всъщност? — размишляваше тя объркано. Ако трябваше да опише израза, който четеше по лицата на тези хора, най-напред би се сетила за думата „укоризнени“. И може би „разочаровани“.

Но защо? Докато вървеше между Стоун и двамата войници към асансьора, тя премисляше напрегнато какво можеше да се е променила за малкото минути, които беше прекарала при Таубър. В дрехите ли беше причината? Преди те бяха видели само Стоун и двамата му придружители, които отвеждаха при лекаря някаква непозната и очевидно ранена жена, една жена в цивилно облекло. Сега тя беше в униформа.

Стигнаха до асансьора, преди тя да успее да довърши мисълта си, и Стоун натисна копчето за деветнадесетия етаж, за командния пункт. Вратите се плъзнаха безшумно и се затвориха, пътуването този път мина както обикновено — много бързо и почти неусетно, без ни най-малкото разтърсване. Поколеба се дали да попита Стоун какво беше станало с хората долу, но после се отказа. Вероятно изобщо нищо не беше станало. Те чисто и просто изпитваха страх, това беше всичко. И, по дяволите, те имаха пълно основание за това.

ГЛАВА 6

МИНАЛОТО

29 ноември 1998 година

Вечерта, в която нашествието започна наистина, почти не се различаваше от предишните: светът се намираше вече три месеца в своеобразно шоково състояние и нищо не се беше променило от момента, в който вестта за изчезването на учените и войниците, намиращи се в близост до чуждия кораб, беше достигнала обществеността. Бекър и хората му бяха направили всичко възможно, но, разбира се, нищо не можеше да се държи в тайна. И стана точно това, което бяха предсказали хиляди професионални черногледци: светът потъна в хаос. Но това беше съвсем личната история на Черити и тя се числеше към малцината — може би бяха щастливци, — които забелязваха съвсем малко от всички ония ужасяващи явления, съпътстващи все още нестаналото нашествие, просто защото беше твърде навътре в цялата история, защото беше прекалено заета, за да намери време да си състави цялостна представа за нещата. Разбира се, тя беше осведомена: на стотици места по света избухна паника, създаваха се секти, избухваха войни или секваха внезапно, самоубийствата нарастваха с хиляди проценти и дори в този момент корабът да отлетеше и да изчезнеше в Космоса отново, то причиненото зло би било съпоставимо с директно нападение.

Но чуждоземните нямаше да си заминат. По някакъв начин Черити го знаеше. Беше го почувствала, още в най-първия момент, когато беше застанала там горе, във вътрешността на този огромен празен кораб и беше видяла титановия блок. Съоренсен също го беше почувствал, а всички останали го бяха прочели в техните погледи. Каквото и да възнамеряваха, то не беше започнало още истински.

Тя стана, изключи телевизора, който отново показваше сателитна снимка на кораба — за последните дванадесет седмици картината не се беше променила — и излезе на балкона. Под нея се простираше градът, тих и почти тъмен, беше вече осезаемо студено, най-вече тук

горе, петнадесет етажа над улицата. Ню Йорк изглеждаше като измрял. По асфалта под нея пълзяха само няколко леки коли, светлинните реклами и нощното осветление на високите административни сгради бяха изгасени... Законите на извънредното положение бяха все още в сила, и колкото и изненадващо да бе, те се спазваха. Черити се попита колко време още животът в десет милионния град може да върви по този начин, преди да рухне всичко. Ако това обсадно положение, в което градът доброволно бе влязъл, продължеше още дълго, то извънземните нямаше защо да идват вече.

Тя въздъхна, изпи мартинито си, трето за тази вечер и всъщност последното, което си позволяваше, и погледна часовника си. Минаваше десет. Майк беше слязъл долу преди половин час, за да намери отнякъде хамбургери, но вече доста закъсняваше. Почваше да се тревожи за него. Градът не беше вече сигурен. Всяка трета кола, която все още се движеше по улицата, беше със зеленикавите петна на Националната гвардия.

За момент съвсем сериозно си помисли дали да не подаде ръката си с чашата мартини от парапета на балкона и да я пусне долу, но после се отказа. Погледът ѝ се насочи нагоре, претърсваше звездното небе. Беше студено, но както много студени ноемврийски нощи и тази беше особено ясна. Над главата ѝ потрепваха хиляди звезди. Всичко беше толкова мирно. Толкова дяволски мирно, сякаш там горе не властваше нищо друго освен голямото празно пространство, сякаш там нямаше нищо, което може да дойде някой ден и...

„Да, и какво?“ — помисли си тя, дали наистина планират нападение? И ако да, тогава кога? И ако да, защо? Толкова много въпроси, на които вероятно тя никога няма да може да даде отговор.

Потрепервайки от студ, се обърна и се върна в жилището. Не затвори балконската врата, въпреки че през нея в стаята нахлуваше ноемврийският студ. Все по-често напоследък имаше чувството, че ще се задуши, ако остане в затворено помещение.

Отиде до етажерката, взе някаква книга и се опита да чете, без дори да погледне заглавието. След известно време забеляза, че от пет минути гледа втрънено една и съща страница, и остави книгата настрана. По дяволите, тя също беше човек и също имаше право да се страхува. Може би дори малко повече от останалото човечество просто защото знаеше малко повече от другите. Така например, че нито един

от хората, които те и руснаците бяха изпратили през последните три месеца на Северния полюс, не се беше върнал. Или например, че точно в този момент някои от сътрудниците многознайковци на Бекер се опитваха да направят водородна бомба с примитивен взривател с ударно действие, която в най-лошия случай се канеха да хвърлят от орбиталната станция върху междупланетния кораб. Черити се съмняваше, че този план има и най-малък шанс за успех. Каквито и да бяха тези извънземни, установили се там, на Северния полюс, и парализиращи цяла една планета просто с присъствието си, те с положителност не бяха глупави.

Захвърли книгата, без да гледа, в единия ъгъл на стаята, изправи се отново и започна да крачи напред-назад, изпълнена с безпокойство. Безделието, на което беше осъдена през последните два дни, я караше да излиза извън кожата си. След три месеца непрекъснат стрес, беше закопняла за няколко дни спокойствие, но ставаше ясно, че това спокойствие не означава почивка, а беше истинска война на нерви. Струваше й се, че прилича на човек, който е седнал на електрическия стол и чака някой да натисне копчето. От дванадесет седмици насам. И освен това беше гладна. Къде се бавеше Майк с този проклет хамбургер?

Трябваше да минат още цели десет минути, преди да чуе вратата на асансьора и после забързаните — прекалено забързани, помисли си тя, — стъпки на Майк. Отвори вратата една секунда преди той да натисне звънеца и веднага разбра, че се е случило нещо. Той беше блед. Дишаше бързо, като че ли е изкачил бегом петнадесетте етажа, а не се беше возил на асансьора.

— Какво се е случило? — попита тя.

Майк не отговори на въпроса й, а мина бързо край нея и хукна към стаята. Включи бързо телевизора и й направи знак да влезе при него.

— По дяволите, какво има? — попита Черити още веднъж.

— Нещо става при кораба — прекъсна я Майк. — По дяволите, защо не си го пуснала, както ти казах?

Черити се отказа да отговори, тъй като екранът светна в този момент и показа познатата картина, предавана от сателит, спрян на триста и петдесет мили височина над Северния полюс.

Всъщност картината не беше съвсем позната. Нещо се беше променило, но мина малко време, преди Черити да осъзнае какво беше то. После тя усети, че я обхваща страх.

Нещо излизаше от кораба: по-точно казано петстотин и дванадесет непознати обекта, защото точно толкова отвори бяха изрязани от горната страна на огромния стоманен диск. И във всеки от тези отвори сега се беше появил по един сребърен, съвсем кръгъл диск. Ако отворите, доколкото знаеше Черити, имаха диаметър пет метра, тези летателни тела трябваше да бъдат триметрови. Издигаха се съвсем бавно нагоре, милиметър по милиметър, както показваше умаленото изображение, но в действителност — със съвсем изненадваща скорост. Черити не можеше да различи пламъци нито на реактивно задвижване, нито от какъвто и да било друг вид задвижване.

Дисковете се издигаха направо нагоре, като че ли за тях изобщо не съществуваше нищо като сила на земното притегляне. Това по темата примитивна техника, помисли тя мрачно.

— Господи, мисля, че се почва — промърмори Майк. — Какво е това?

От телевизора прозвуча гласът на някакъв коментатор, който напълно излишно обясняваше това, което милиарди хора бяха видели на живо върху телевизионните си екрани. Черити изобщо не слушаше. Както и Майк, и тя се приближи още повече до телевизора, сякаш би могла по този начин да види повече подробности.

Малката флотилия от сребристи дискове постепенно се издигаше все по-нагоре, като те се отдалечаваха както от кораба, така и един от друг, образувайки огромно, постепенно разпръскващо се полукълбо над междузвездния кораб.

— Почва се — повтори отново Майк.

Беше прав. Стана зловещо бързо и без всякакво предупреждение: с всяка изминала секунда спокойното, плавно движение на малките сребърни монети се превръщаше в бесен полет нагоре. Подреденото образувание се пръсна като при безшумна експлозия, дисковете полетяха стремително във всички посоки и след това...

... Изображението изчезна. Телевизорът излъчваше само трепкаща светлина.

Майк простена.

— Ето, това е — прошепна той. — Свалили са сателита.

Без да говорят повече, те се заеха да обличат униформите си. След по-малко от две минути излязоха от апартамента. „На ония от Пентагона сигурно им хлопа нещо — помисли Черити, — да излъчват тези снимки на живо по телевизията.“

Навън по коридорите беше истинска лудница. Някой крещеше истерично, но паниката все още не беше избухнала истински. Хората все още не бяха разбрали докрай това, което току-що бяха видели. И Черити нямаше никакво желание да се намира в тази сграда, когато те се осъзнаеха.

Тя докосна Майк за ръката и му посочи стълбите.

— Хайде. Преди да се е задръстил и този изход.

Те хукнаха, но не бяха първите, които се бяха сетили за това. Един дебел мъж, който тътреше след себе си огромен куфар и влечеше не по-слабата си съпруга, пречеше да се слиза по стълбите, а от долните етажи вече се чуваха първите викове.

— Идват! — пышкаше дебелакът. — Мили боже, помогни ни, те идват! Ще ни избият всичките!

„Може и да си прав!“ — помисли Черити мрачно. Въпреки това се опита да се усмихне, отстъпи половин крачка назад и зачака дебелият мъж да се промъкне край нея с куфара си и да освободи стълбището.

Но той нямаше такова намерение. Вместо това се спря и се втренчи в тях двамата с Майк.

— Вие... вие сте военни — каза той и посочи униформите им. — Ще ги унищожите, нали? И ще ги прогоните? — Пусна куфара си на земята и протегна ръце към Черити.

Майк дръпна стремително ръката ѝ, избута дебеланкото с все сила настрани и я повлече. Виковете от долните етажи се засилиха. Някъде изстреля изстрел.

Пусна я едва когато бяха стигнали до покрива и бяха тръснали вратата след себе си. Черити отстъпи ядосано крачка назад и го стрелна с поглед:

— Нужно ли беше това? — попита тя остро. — По дяволите, бедният човек само...

— Само се страхуваше — прекъсна я грубо Майк. — Така ли е? Както и останалите десет милиона жители на този град. — Посочи с гневен жест към небето нагоре. — Какво щеше да правиш? Да го

вземеш със себе си ли? Хеликоптерът, за съжаление, не е достатъчно голям, за да вземе на стоп десет милиона души.

Черити го гледаше изненадано, но се съмняваше, че Майк подозира какви мисли се въртят в този момент в главата ѝ. Почна се вече, мислеше си тя замаяно. От телевизионното предаване не бяха минали и пет минути, но вече се почна. Дори хора като Майк взеха да се променят.

Потресена, тя се обърна настрани, приближи се до парапета на покрива и надникна долу.

По улиците се бяха появили повече коли, но все още гледката беше относително спокойна. Това нямаше да продължи много. След няколко минути там щеше да настъпи истински ад. Нито един от тези глупаци, които бяха седнали в колите си и се мъчеха да излязат от града, нямаше да стигне дори до моста.

Погледна нагоре — къде ли се бавеше този хеликоптер? — и изведнъж беше принудена да си признае, че нейните чувства не се отличават ни най-малко от тези на останалите. И тя искаше да се махне по-скоро от тук. Разбира се, това беше неин дълг, планът беше изработен с точност до секундата, за случай точно като този, който бе настъпил сега. Но това не променяше нищо от обстоятелството, че изпитва безкрайно облекчение при мисълта, че след няколко минути ще се качи на хеликоптера и ще може да се измъкне от дяволския капан, в който се беше превърнал градът.

Ръката на Майк показва нещо точно над тях и тя проследи движението. Малката светеща точка, която сочеше Майк, започна да нараства и да се приближава с бясна скорост. Силен рев на мотори — ту затихващ, ту усилюващ се — се смени с шума на вятъра и виковете, които достигаха до тях отдолу. Реактивният хеликоптер. Беше точен. Военният апарат на Бекър явно беше почнал да действа с прецизността на огромен, грижливо поддържан механизъм. Тази мисъл обаче не можа да успокои кой знае колко Черити. Изпитваше твърдата увереност, че съвсем скоро някой ще хвърли доста голямо количество пясък в двигателя на малкия унищожителен апарат на Бекър.

Дръпнаха се от мястото за кацане, когато хеликоптерът взе да се спуска с рев надолу. Действията му не бяха съвсем прецизни, той дори не направи обиколка над сградата, за да се увери, че площадката за кацане е свободна и че няма опасност за приземяването, а сякаш

направо падна от небето. На отворената врата се появи някаква фигура и помахаше нетърпеливо с ръка. Тя и Майк хукнаха приведени към хеликоптера и със скок се озоваха вътре.

Машината отлетя незабавно, щом те се качиха в нея.

* * *

Започна да вали, докато хеликоптерът ги отнасяше към летището Ла Гуардия толкова бързо и толкова ниско, че Черити на няколко пъти изпита страх, че ще се блъснат в покривите на небостъргачите, над които прелитаха. Сигурно след себе си оставяха доста счупени стъкла на прозорци и пукнати тъпанчета.

Самият полет продължи само няколко минути, но почти четвърт час кръжиха над пистата, докато най-сетне разрешиха кацане и пилотът приземи хеликоптера рязко, и то само на стотина крачки от сградата на летището, която беше превърната временно в командна централа.

Когато слезоха от хеликоптера, тя разбра причината за чакането: пистите бяха задръстени — хеликоптери, реактивни самолети, малки спортни самолети с въртящи се крила и огромни транспортни машини, чиито издути тела се открояваха в нощта като гърбовете на гигантски стоманени китове. И непрекъснато пристигаха нови. Очевидно всеки пилот в обсега на летището беше получил заповед за смяна на курса и за кацане в Ла Гуардия. Няколко мили нататък по летателното поле минаваше права двойна светлинна линия, с която Националната гвардия беше разделила това поле на две неравни части. Малките светлини на автомобилните фарове пълзяха в нощта към тази ярко осветена ивица и точно в момента, когато Майк и Черити влизаха след водача си в сградата на летището, шест малки хеликоптера се вдигнаха от пистата и се понесоха в бърснещ полет към тази временна ограда. Мъже, дребни като оловни войничета, заемаха позиция по дължината на ограждението. Черити осъзна с горчивина, че командирът на групата съвсем явно очакваше атака, атака от цивилното население, не от чуждоземните. Боже господи, какво ставаше с тях? Унищожаваша се взаимно още преди пришълците да ги бяха нападнали!

Сградата на летището беше препълнена. Огромната чакалня сякаш щеше да прелее от зелени и сини униформи. Стотици гласове крещяха стотици команди и десетина високоговорители се опитваха да се надвикат. От огромната мултивидеостена под тавана някакъв говорител съобщаваше със сериозно лице лоши новини, които потъваха в хаотичния грохот на гласовете.

По някакъв начин водачът им успя да ги прекара невредими през целия този хаос. Стигнаха до асансьора, пред който стояха на пост двама войници от Националната гвардия, с гневни лица и заплашително стиснати автомати.

Мъжете отстъпиха настрани, когато водачът им показва някакъв документ, вдигайки го властно нагоре. След миг вратите на асансьора се отвориха, плъзнати сякаш от призрачна ръка, и те влязоха в кабината, която ги понесе стремително и незабавно нагоре.

Целта им беше стъкленият купол на кулата. Тук горе също имаше повече движение от обикновено, но поне не беше така претъпкано, че човек да не може да направи и крачка, без да настъпи някого по крака или без да удари с лакът другиго в бъбреците. Пред светещите в зелено екрани на радарите и компютърните пултове сега седяха военни и мъжът, който беше застанал със скръстени на гърба ръце пред панорамното стъкло и наблюдаваше ескалаторите, носеше униформа на бригаден генерал. Но с изключение на това, помисли си Черити, гледката беше направо абсурдно нормална. Тя не усети и част от страха, който властваше долу в залата. Всички разговори, които стигаха до нея, се водеха шепнешком.

Мъжът пред прозореца се обърна, когато се приближиха на три крачки до него. Черити не го познаваше, но погледът му ѝ показва, че той я познава, разбира се. Искаше да козирува, но генералът махна с ръка.

— Оставете тази безсмислица, капитан Леърд — каза той. — Аз съм генерал Хардуел. Добре дошли. — Гласът му беше студен и не особено мил, но той се усмихваше. Някъде навън по летището започна да вие сирена, към нея се присъедини втора, трета. Черити автоматично погледна на запад, към града. Светлините на Ню Йорк все така продължаваха да осветяват нощта. Гледката с нищо не се различаваше от това, което представляваше силуетът на града от

половин столетие насам. С малко въображение човек можеше да си внуши, че съвсем нищо не се е случило.

— Някакви новини? — попита Майк до нея.

Генералът поклати глава.

— Не. Не сме по-осведомени от вас. Гледахте ли предаването?

— Да — отговори мрачно Черити. — На кой идиот му хрумна мисълта да предава на живо! По дяволите, едно забавяне от десетина секунди би било достатъчно и тази паника... — Прекъсна думите си, когато осъзна, че човекът, към когото отправяше тези упреци, имаше горе-долу също толкова малко вина, както и тя. Усмихна се извинително. — Съжалявам.

Хардуел махна с ръка.

— Няма нищо. Всички сме малко изнервени, нали? — Той също се усмихна, погледът му се отнесе някъде в празното пространство, после отново стана сериозен.

— Вие бяхте на този кораб, нали? — попита той. — Мислите ли, че това са... бомби?

— Бомби? — Черити се втренчи в него. Минаха десетина секунди, докато разбере какво всъщност я питаше.

Беше като втори шок. При всички тях неща, за които беше мислила и се бе притеснявала през последните двадесет минути, мисълта, че обектите, които беше избълвал междупланетният кораб, може да са били бомби, изобщо не й беше хрумвала. А беше толкова близко до ума! Тя бързо поклати глава.

— Едва ли — отвърна Черити. — Не би имало особен смисъл, не намирате ли? — Но кое, кое, за бога, мислеше си тя, което този проклет кораб и неговите господари бяха направили през последните месеци, имаше изобщо някакъв смисъл? Въпреки това добави: — Не мога да си представя. Ако искаха да ни бомбардират, биха могли да го направят много по-лесно, не е ли така?

Обяснението прозвуча твърде неубедително дори и за нея, но очевидно задоволи Хардуел, защото, от една страна, помисли си тя, беше точно това, което искаше да чуе, а от друга, защото тя беше тази, която го каза. Думите й имаха стойност, защото се числеше към малцината, които са били на борда на кораба.

— Затова ли сте превърнали летището в крепост? — попита Майк.

Хардуел избегна погледа му.

— Подготвяме всичко за евентуална евакуация — отвърна той след малко, без да отговори направо на въпроса на Майк. — Въпреки че не зная докога ще можем да ги удържим.

— Ги?

Хардуел кимна ядосано към светлинния купол на Ню Йорк.

— Десетте милиона мъже и жени оттатък, които искат да напуснат града — отвърна той. — По дяволите, наистина ли сте толкова наивен или само се преструвате, лейтенанте?

Майк постъпи по единствено разумния начин: той игнорира раздразнения тон на Хардуел и без увъртания пристъпи към същинската причина за идването им тук.

— Готова ли е совалката за излитане?

Хардуел кимна утвърдително и веднага след това поклати глава.

— Совалката — да — каза той. — Но екипажът все още не. Имам заповед да ви задържа тук, докато се събере целият екипаж. Ще ви отведат в базата „Джефърсън Еър“.

— Кой липсва още? — попита Майк.

— Всички — отвърна раздразнено Хардуел. — Вие и капитан Леърд бяхте първите. Лейтенант Найлс ще кацне след няколко секунди с хеликоптера. В момента е все още във въздуха. Останалите... Може да мине и час.

Някой го докосна по рамото и му предаде кратка бележка. Хардуел я прегледа бързо, смръщи вежди и я прибра в предния джоб на куртката. Постара се да не забележат действителните му чувства, но изглеждаше явно смутен.

— Лоши новини? — попита Черити.

Хардуел се поколеба. После кимна утвърдително.

— Да. Но не такива, които се отнасят до вас. — Отново беше прекъснат, от друг адютант, който обаче този път се обърна не към него, а към Черити.

— Капитан Леърд?

Черити кимна.

— Спешно повикване за вас. Оттатък, в канцеларията на оператора. — Мъжът посочи една тясна отворена врата на отсрещната страна на помещението. Стаята зад нея беше потънала в синия полумрак на включения видеоекран.

Майк и тя последваха младия войник, а Хардуел остана дискретно на мястото си, като по този начин ги освободи от неприятното задължение да затворят вратата под носа му. Помещението беше съвсем малко. Имаше само един минаващ по всички стени компютърен пулт, върху който проблясваха десетки монитори. В момента обаче беше включен само един. Пред него седеше млад мъж, който бързо стана и напусна помещението, след като позна Черити. Тя изчака Майк да затвори вратата след него, седна в още топлото кресло и набра личния си код върху малката клавиатура под екрана. Надписът „СТРОГО СЕКРЕТНО — САМО ЗА УПЪЛНОМОЩЕНИ ЛИЦА“ изчезна и отстъпи място на лицето на командира Бекър, стереоскопично и цветно изображение и толкова разтревожено лице, каквото преди не беше виждала у него.

— Командире?

— Капитан Леърд, слава богу, че сте вече тук. Този идиот, с когото разговаря току-що, не може да ми каже дори дали... — Той рязко прекъсна думите си, направи ядосано движение с ръка и пое дълбоко дъх. — Къде са останалите?

— Майк... Лейтенант Уолторп — коригира се тя бързо, — е с мен. Лейтенант Найлс ще пристигне след малко. Останалите... Хардуел казва, че може да трае час.

— По дяволите! — Бекър направи гримаса. — Ще може ли тримата да вдигнете машината?

— „ЕНТЪРПРАЙЗ“? — Черити отрече с решително кимване на глава. — Изключено — заяви тя с тон, за който се надяваше, че Бекър ще разбере, че е окончателен. — Може би ще можем да стартираме тримата, но съвсем определено няма да може да кацнем. Не и във вашата миша дупка.

— Цял час. — Бекър не обърна внимание на думата, с която Черити беше назовала бункерното съоръжение. — И поне още два, докато дойдете в „Джефърсън Еър“. По дяволите, нямаме вече толкова време!

— На нас обаче то ни е нужно — отговори спокойно Черити. — „ЕНТЪРПРАЙЗ“ е космическа совалка, командире, а не обикновен самолет. Беше достатъчно рисковано да закараме при вас останалите два кораба. Ако се опитам с половин екипаж да вкарам кораба във

вашия хангар, може да пробия хубавичка дупка при вас. Искате ли такова нещо?

Бекър я погледна мрачно и премълча.

— Какво е станало? — попита Майк, който любопитно се беше привел над рамото ѝ. — Тези летателни тела...

— Бомби — довърши Бекер. — Проклети водородни бомби, лейтенанте?

Сърцето на Черити замря за миг.

— Как... во... казахте? — заекна тя.

Бекър се беше втренчил в някаква точка до камерата. Лицето му беше като от камък, но в очите му имаше нещо трескаво, което още повече засили уплахата на Черити.

— Два от нашите изстребители се опитаха да свалят едно от тия неща — каза той. — И успяха, капитане. Резултатът беше ядрена експлозия. Слава богу, доста навътре в океана. Не знаем все още нищо определено, но момчетата тук я оценяват най-малко на петдесет мегатона. — Погледна отново към камерата. Пламъчетата в очите му още не бяха изчезнали. — Разбирате ли сега защо нямаме повече никакво време?

— Бомби? — прошепна Черити. — Но... те са над петстотин!

— Петстотин и дванадесет — каза Бекър. — Или петстотин и единадесет, ако трябва да сме съвсем точни.

— Но това е безсмислено! — произнесе тихо Майк. Лицето му беше посивяло. Гласът му беше неуверен и звучеше като глас на стар, прастар човек. — А защо ще...

— Не знам — прекъсна го Бекър. — По дяволите, никой не знае защо те правят каквото и да било. Факт е, че в момента тези неща се разпростират над цялата земя, и то на такава височина, на която нашите самолети не могат да ги достигнат.

— А отбранителните ракети? — Майк наистина беше прегракнал. — Сателитите и лазерните ка...

— Какво предлагате, лейтенанте? — прекъсна го Бекър. — Да ги обстрелваме и сваляме поединично?

Майк не каза нищо повече. Черити също замълча. Безкрайни, дълги секунди, през които само гледаше видео образа на Бекър, без всъщност да го вижда. Обзе я чувство на ужасяваща безпомощност. Внезапно разбра, че бяха безсилни, че целият им невероятен военен

апарат не можеше нищо да направи, не и срещу тази заплаха. Дори да успееш, дори Бекър и хората му да извършеха чудеса и по някакъв начин съумееха да елиминират тези космически тела, преди да са изсипали зловещия си товар върху петстотинте най-големи градове на земята, Черити все пак не можеше да си представи какво би се случило, ако петстотин водородни бомби експлодират едновременно в атмосферата на тази планета.

— Какво... правят в момента? — попита тя. Беше направо изненадана, че чува собствения си глас. Бекър погледна към нещо извън обсега на камерата, преди да даде отговор.

— Издигат се — каза той. — Очевидно образуват нещо като чадър над цялата Земя, както изглежда, на петдесет до седемдесет мили височина. Ако запазят скоростта си, разполагаме с още час и половина, а след това вероятно ще ни представят сметката...

Беше невероятно, но за миг Черити си пожела Бекър да е прав — след час и половина по световните телевизионни екрани да се появи някаква отвратителна физиономия на насекомо, да обяви Земята за окупирана и да постави някакви искания, все едно колко абсурдни щяха да бъдат те, защото алтернативата беше просто прекалено ужасна, за да може дори само да се мисли за това.

— Чуйте, Леърд — заяви внезапно Бекър. — Имаме още деветдесет и пет минути, може би и повече, ще изчакате да се събере целият екипаж и пристигате тук.

— А корабът?

— Забравете „ЕНТЪРПРАЙЗ“ — каза Бекър. — В базата имаме два кораба, но от тях няма да има никаква полза, ако няма кой да ги управлява.

Той изключи, преди Черити да успее да зададе още някакъв въпрос. Но трябваше да мине доста време, преди да стане от креслото и да се отправи отново към кулата.

Независимо от шифрите и кодовете тя беше абсолютно уверена, че Хардуел не е подслушвал разговора, но вероятно Майк и тя съвсем не бях толкова добри артисти, както си бяха мислили до този момент, защото генералът само ги погледна мълчаливо и когато се обърна и се върна отново към самотния си наблюдателен пост при панорамния прозорец, тя разбра, че пред нея се намира напълно сломен човек.

Самата тя не изпитваше никакви чувства. У нея имаше само пустота. Често се беше питала какви ли ще са усещанията ѝ, ако някога настъпеше край на света; или действителният край на света, както сега, или край на собствения ѝ малък космос, смъртта, което в последна сметка означаваше същото.

В главата ѝ се заби една абсурдна мисъл, която не можеше да прогони, колкото и да се опитваше: поне щеше да свърши бързо. Ако пришълците действително пуснеха своите бомби, то Ню Йорк без съмнение щеше да бъде една от целите им. А те се намираха достатъчно близо до града, за да почувстват при една експлозия от тази мощност нещо повече от бърза, ярка светкавица, но може би дори и това не.

Внезапно ситуацията, в която се бяха озовали всички те, ѝ се стори направо забавна. Около нея животът продължаваше да си тече почти нормално. Кулата беше изпълнена с писукането и бръмченето на компютрите и с приглушените гласове на обслужващия ги персонал, навън по пистите непрекъснато кацаха и излитаха самолети. Видя някакъв младеж да минава край нея и да ѝ се усмихва и автоматично отговори на усмивката. Стоеше съвсем близо до Майк, но дори и не си помисляше да го улови за ръката или да го целуне — никакви големи жестове. Нищо. Чакаха, това беше всичко.

Хардуел посочи към малка светеща точка, която приближаваше от изток към летището.

— Хеликоптерът с колегите ви — каза той.

Черити кимна с глава, но не може да отговори. Притискаше я някаква оловна тежест. Това чувство я напусна едва когато след десет минути зад тях се отвори вратата на асансьора и в командния пункт влетя Найлс. За разлика от нея и Майк той не беше в униформа, а със синя риза на едри карета, подобно на дървосекач, и с напълно неподходящи за случая бермуди. Изглеждаше доста глупаво, но никой не се засмя.

Найлс ги поздрави едносрично и се обърна въпросително към Майк.

— Какво се е случило?

— Обясни му — каза тихо Черити. — Но не тук. — Посочи към стаята на операторите и видя как Майк и Найлс изчезват в мъничкото помещение, като затварят вратата след себе си. Твърде болезнено

осъзна, че не е единствената, която наблюдава двамата, и че наистина не е необходимо кой знае какво въображение, за да се досети човек какво могат да обсъждат толкова тайнствено двамата офицери от Космическата служба. Докога щяха да успеят да го запазят в тайна и най-вече: докога щяха да искат да го пазят в тайна? По дяволите, та всички тези хора тук имаха право да разберат, че им остават само деветдесет минути живот.

Времето минаваше едва-едва. Майк и Найлс се забавиха около десет минути и Черити усещаше почти физически как нервността в кулата нараства. Едно неприятно напрежение започна да изпълва огромното, остъклено отвсякъде помещение, което тя чувстваше като допир на електричество върху кожата си.

Когато Найлс се върна, лицето му беше окаменяло. Той, изглежда, изпитваше същите чувства, както и тя. В погледа му нямаше истински страх, а само някаква странна смесица от смущение и празнота. Спомни си, че само той е женен и има дете. Семейството му живееше в Ню Йорк.

Погледна часовника си. Двадесет от деветдесетте минути, за които беше говорил Бекър, бяха вече минали и тя изпитваше направо копнеж да минат и останалите. Очакването беше по-лошо от всичко, което можеше да се случи.

— Колко време ни остава още? — попита глас зад гърба ѝ.

Черити вдигна поглед и разпозна разкривеното отражение на лицето на Хардуел на стъклото пред себе си. Усмихна се уморено.

— Не съм добра артистка, нали? — каза тя. Едва след това се обърна и погледна право в очите на Хардуел, вместо да разговаря с огледалния му образ.

— Та кой ли би могъл да бъде, в ситуация като тази? — отвърна Хардуел. — Колко?

Черити се поколеба.

— Седемдесет минути — каза тя накрая. По дяволите, защо не? И без това го знаеше. Всеки тук го знаеше. — Най-малко.

— Седемдесет минути — повтори Хардуел. Опита се да се усмихне, но не му се удаде. Накрая посочи с ръка надолу, към площадката. — Има достатъчно време. Ако... ако искате, ще разреша да отлетите, капитане — каза той със запъване.

Черити замълча. Реакцията на Хардуел я смути. Беше ѝ много мъчно за него.

— И без това ще трябва, генерале — произнесе тя най-сетне. — Заповедта е да изчезнем оттук, щом се събере екипажът ни. Но аз не зная дали ще има все още някъде място, където да си струва да отлетим. — Няколко бледи лица се обърнаха към нея и тя осъзна внезапно, че беше говорила достатъчно високо, за да могат да я разберат. Но реакцията, която очакваше, не се появи. Мъжете само я гледаха втренчено.

Изведнъж я осени едно направо лудо хрумване.

— Имаме още място, генерале. Един пасажер повече или по-малко, това няма никакво значение.

Майк трепна, явно стреснат, Найлс също я изглежда, като че ли се съмняваше в разума ѝ. Хардуел само се усмихна.

Той поклати отрицателно глава.

— Не. Ще остана тук. Права сте, капитане. Ако то... наистина се случи, няма да има място, където да си струва да избяга човек. Освен това не вярвам...

Черити никога не узна в какво точно не вярваше генерал Хардуел. Също както никой никога не разбра защо компютрите на Бекър бяха сгрешили така драстично в изчисленията си.

Но те бяха сгрешили. Седемдесетте минути, които уж имаха още, внезапно се превърнаха в половин секунда, времето, през което петстотин и единадесетте галактически бомби застинаха неподвижно на седемдесет и пет мили над земната повърхност, след като бяха заели своите позиции. Образуваха правилни форми, разпределени с математическа точност, с едно-единствено изключение, над целия земен глобус.

Но тази геометрична мрежа от петстотин и единадесет летящи бомби с диаметър три метра просъществува в тази си форма само половин секунда.

След което последва експлозията.

ГЛАВА 7

НАСТОЯЩЕТО

12 декември 1998 година

За втори път, за съвсем кратко време, имаше чувството, че прави крачка в един съвсем друг свят, когато вратите на асансьора се отвориха пред нея и Стоун. Само че този път това беше свят, който не ѝ харесваше и никога не ѝ беше харесвал: бръмчащият, пълен със скрито напрежение, свят на военен щаб, който се намираше в състояние на пълна бойна готовност. Всъщност това беше нейният собствен свят. Но имаше някаква разлика — тя никога не беше се числила към операторите и компютърните стратегии и никога не беше скривала факта, че ги презира, макар, естествено, да знаеше, че са необходими.

Черити беше постъпила в Космическата служба по време, когато вероятността за война отдавна беше преминала в сферата на хипотезите, със степен на допустимост доста вдясно от десетичния знак. И не го беше направила, защото ѝ харесва да си играе на война, а защото военната кариера ѝ беше обещавала полъха на приключенията, макар че това приключение се състоеше деветдесет и девет процента от тренировки и дисциплина, и не на последно място от скука. Въпреки това малкото останало я обезщетяваше за много други неща. Черити се беше родила, по нейно собствено мнение, с няколко века закъснение. Не понасяше да живее в свят, в който най-вълнуващото преживяване беше карането на кола с осемдесет мили в час по магистралата, и никога не се беше въодушевявала от електронните игри или от другите електронни заместители на чувства. Затова от единадесет години носеше черно-зелената униформа на Космическата служба и може би точно затова продължаваше да живее. Без специалната си подготовка, никога не би успяла да стигне дотук. И може би изобщо не би успяла да излезе от Ню Йорк.

Черити изчака Стоун да влезе обратно в асансьора и вратите да се затворят след него, после прекрачи първата от двете огненочервени линии, които образуваха широк двоен полукръг пред асансьора,

затвори очи за миг и се помоли радиомаркировката ѝ „Клас А“ да е издържала пътя от Ню Йорк дотук също така добре, както и тя. Но дори самият факт, че може да си помисли нещо такова, доказваше, че това е така. Ако беше прекрачила първата от тези две безобидни линии с повредена или грешно класифицирана шифрова маркировка, щеше още на момента да разбере как се чувства пилешкото в микровълновата печка.

Въпреки това изчака необходимите десет секунди, докато червената светлина превключи на зелено, преди отново да дръзне да си поеме дъх и да продължи нататък. Двамата постови, които бяха застанали от другата страна на втората червена линия с небрежно праметнати през рамо автомати, ѝ кимнаха любезно. Единият от тях подсвири тихо, когато Черити мина край него, и се ухили. Черити отвърна на усмивката му, отвори прозрачната врата в другия край на коридора и се озова в светая светих на щаба.

Беше тук за шести път и за шести път гледката така дълбоко я впечатляваше, че трябваше да спре за момент.

Вратата водеше към тясна, опасваща цялото огромно помещение галерия. Под нея имаше просторна зала, кръгла, леко надигната в средата, така че креслото на коменданта с целия полукръг на компютърния пулт се извисяваше почти един човешки ръст над останалата част от залата. Масите с безброй компютри, върху които проблясваха стотиците очи на малки и големи монитори, образуваха привиден хаос, сред който само погледът на специалиста можеше да открие един сложен, умно измислен порядък. Почти цялата насрещна стена беше заета от гигантски екран, който в момента показваше цветната холография на свръхмощна карта на света. Сред всички тези компютри и командни пултове военните от щаба със своите сини униформи изглеждаха направо изгубени. Цялото съоръжение всъщност не беше нищо друго, освен огромен компютър, а хората долу, може би с изключение само на Бекър и още неколцина офицери, приличаха на общи работници, които вършеха само това, което компютрите изискваха от тях. Можеше да се намира също така в Хюстън или на Уол Стрийт. Единствената, но всъщност решаваща разлика в сравнение с останалите подобни компютри в света беше тази, че този тук продължаваше да функционира.

Тази зала, на половин миля под гранита на Скалистите планини и толкова секретна, че дори по-голяма част от работещите тук не бяха съвсем наясно къде точно се намираше, представляваше нещо като сърцето на света. Може би едно от двете сърца. Подобно съоръжение би трябвало да има в Русия. Но това с нищо не променяше обстоятелството, че тук се събираха нишките на властта. От тези безобидни командни табла, на пет метра под нея, можеше да се издават заповеди за всички родове войски на американската армия, можеше да се задействат и управляват всички системи оръжия. Мозъкът на третата световна война, построен, за да не се използва никога.

Откри слабата, сивокоса фигура на Бекър на един от пултовете под себе си. Беше се привел напред и разговаряше оживено с някакъв млад офицер. Черити се дръпна от мястото си, слезе надолу към залата и бързо се отправи към генерала. Шепотът на безброй гласове и електронното съскане на цялата компютърна армия обвиваха като с мантия, а огромният екран осветяваше сцената с мрачна червена светлина. Пряко волята си Черити погледна нагоре. Картата, която се виждаше на екрана, беше пълна противоположност на това, което беше видяла преди седмица в Ню Йорк. И тук, както и на другата карта, червените петна посочваха местата, които бяха окупирани и предадени. Изплаши се, като видя колко много се бяха увеличили те.

Тръсна глава, за да прогони тази мисъл, продължи нататък и стигна при Бекър точно в момента, в който той обърна гръб на младия офицер. Спря, козирува спокойно и забеляза с насмешка как Бекър смръщи объркано вежди, когато забеляза облеклото ѝ. Но за нейна изненада той не направи никаква забележка относно неуставната униформа, а вдигна ръка с движение, което само с най-добра воля можеше да се вземе за отговор на поздрава ѝ и ѝ показа с жест да го последва.

Продължи да мълчи, докато пресичаха залата и се изкачваха по стълбите към галерията от отсрещната страна. През тясна врата от плексиглас я покани в малка канцелария, в която нямаше нищо друго, освен съвсем празно бюро и два неудобни стола. Както вратата, така и цялата стена беше прозрачна, така че командният пункт можеше да се наблюдава съвсем безпрепятствено.

Бекър посочи с кратко движение към единия от столовете, седна сам и я погледна въпросително.

— Не ви очаквах вече, капитан Леърд — каза той.

Черити погледна демонстративно към часовника си.

— Мислех, че идвам навреме — отговори тя. — Няколко минути...

Бекър махна ядосано с ръка.

— Не казвам, че сте закъснели, капитане — каза той. — Изненадан съм, че изобщо сте успели. Вие сте първият... — усмихна се насила и се поправи, — първата, която от четири дни насам си пробива път до нас. Господата лека-полека си стигат до нас.

— Забелязах това — отвърна Черити. — Без лейтенант Стоун и двамата му другари...

Бекър отново я прекъсна с повелителен жест, но Черити успя да овладее гнева си. Не беше необходимо да си кой знае колко добър познавач на човешката душа, за да разбереш, че Бекър физически и психически е на предела на силите си.

— Проследих идването ви по монитора — каза той. — Но не съм ви извикал тук, за да разговаряме за вашето фантастично избавление, капитане. Вие идвате от Ню Йорк.

Това не беше въпрос, но Черити кимна.

— По най-прекия начин?

— Толкова пряк, колкото беше възможно — отвърна Черити. — Полетите на ПАН АМ бяха резервирани, нали знаете, и...

— По дяволите, престанете с глупостите, капитане — избухна Бекър. — Мога да си представя, че не е лесно да се стигне дотук. Но нали точно заради това разговаряме. Вие бяхте вън. С изключение на бегълците от Брейнсвил вие сте първият човек, който идва тук от почти две седмици. И сте прекосили почти половината страна. Как изглежда?

— Навън ли? — Черити кимна с глава към огромната карта на света, която светеше в кървавочервено на отсрещната стена. — Това е адът — отвърна тя след известно време. — Те са навсякъде, генерале. И чисто и просто унищожават всичко, което им се изпречи на пътя. Както и всичко, което се мъчи да избяга от тях.

Бекър я погледна смутено и замълча.

— Вече... не зная съвсем точно как успях — продължи Черити. — Няколко пъти си беше чист късмет, няколко пъти... — тя си спомни за Майк и изведнъж в гърлото ѝ заседна горчива, тежка буца, която ѝ

попречи да продължи да говори. — Може би беше само късмет — каза тя накрая.

Бекър беше достатъчно тактичен да замълчи за десетина секунди. Сигурно беше почувствал, че ѝ е струвало много повече и не е било само късмет да успее да си пробие път дотук.

— Каква е картината навън, капитан Леърд? — повтори той почти нежно. — Разбирам, че сигурно ви е трудно да говорите за това, но имам нужда от информация. Тук сме в безопасност, но сме откъснати от всички източници на информация, във всеки случай почти от всички. — Засмя се с горчивина, когато забеляза изненадания поглед на Черити. — Не се оставяйте да ви заблуди онова там — каза той, сочейки командната зала. — Компютрите ни функционират все още, но това е всъщност всичко. Мозъкът продължава да работи, но ни изодоха очите, изрязаха ушите и отсякоха и двете ни ръце, ако мога да се изразя така.

— Толкова ли е зле? — попита смутено Черити.

— Дори повече — отговори сериозно Бекър. — Безсилни сме. — Засмя се отново и този път смехът му прозвуча като вик. Черити внезапно осъзна, че това, което беше почнало като обичаен рапорт, се беше превърнало в съвсем личен разговор.

— Спомняте ли си, че веднъж ме нарекохте „бутонен войник“, капитане? — попита Бекър. — Сега съм точно такъв. Имам куп бутони, които мога да натискам, но всъщност това е и всичко, което мога. Затова трябва да знам как е там горе. Оказва ли се все още съпротива?

— Съпротива? — Черити повтори думата, като че ли с мъка можеше да си спомни какво изобщо означаваше тя. После поклати глава. — Не, генерале. Или да, разбира се, но...

— Но те побеждават хората ни — довърши Бекър мрачно.

— Побеждават? — Черити издаде звук, за който самата тя не можеше да каже точно какво означава. Някакъв вътрешен глас я предупреждаваше да не говори повече, но нещо, може би отчаяният поглед на Бекър, а може би просто собственото ѝ огорчение, я накараха не само да забие ножа още по-навътре в раната, но и да го завърти там. — Не, генерале — каза тя. — Те не ги побеждават. Те ги унищожават където и да ги открият. Устройват хайки подир всеки, който носи униформа.

— Но не може да няма гнезда на съпротивата! — възкликна Бекър. — Все някой би трябвало да се съпротивлява. Вие как успяхте да си пробиеите път и...

— Разбира се, че има съпротива — каза Черити. Съжаляваше за думите си, но нямаше как да си ги върне. Беше изтощена и раздразнена като Бекър. Хора в тяхното състояние не би трябвало да разговарят един с друг, помисли си тя. А на глас каза: — Навсякъде се водят боеве. На север паднаха няколко бомби. Аз... — погледна за момент към картата, после обърна поглед отново към Бекър. — Досега си мислех, че вие сте ги пуснали.

— Щеше ми се да бях могъл — отвърна ядосано Бекър. — По дяволите, как ми се иска да работи поне част от ония проклети копчета там долу! Щях да бомбардирам обратно в Галактиката тези гадни чудовища, да ги върна там, откъдето са дошли!

Черити стисна зъби, за да не отговори. Бекър много я улесняваше да успокои гузната си съвест. Макар и в момента да изпитваше съжаление към него, той си беше същият гадняр, за какъвто винаги го беше смятала. А хора като него някога бяха гаранتي за сигурността на тази страна!

— Все още навсякъде има съпротива — продължи тя собствените си думи. — Но не вярвам да продължи още много.

Бекър я гледаше втренчено, но погледът му като че ли минаваше през нея. Изобщо не беше сигурна дали беше чул последните й думи.

— Ако можех само да разбера — каза той. Гласът му беше равен, почти шепнещ. — Толкова е... толкова е безсмислено. Никакъв ултиматум. Никакви заплахи. Никакви искания. Нищо. Защо го правят?

Може би нямаше отговор на този въпрос. Може би единствената причина за това нападение над цял един свят беше да го унищожат, колкото и ужасно и абсурдно да звучеше това. Може би това беше Бог, слязъл, за да им представи голямата, крайната сметка, може би това бяха галактическите братовчеди на китовете, които търсеха реванш за масовото им избиване. Всяко обяснение беше в еднаква степен добро и лошо, както и останалите.

— Съжалявам, че не нося по-добри новини — продължи тя след малко. — Но това е, което съм преживяла. Възможно е нещата не навсякъде да изглеждат така.

Думите ѝ не бяха нищо повече освен слаб опит да окуражи Бекър. Той се усмихна благодарно, макар и съвсем бегло.

— Възможно е — каза той. — И въпреки това трябва да сме готови за най-лошото. Взех съответните мерки да изолираме станцията.

— Да изолираме? — Черити не се овладя достатъчно, за да прикрие докрай уплахата, която изпита при думите на Бекър.

— Да изолираме — потвърди Бекър. — Не си мислете, че тук долу сме в пълна безопасност, капитан Леърд. Видяхте какво се случи в залата горе.

— Въпреки това... — започна Черити, но беше отново прекъсната от Бекър.

— Аз казах, че съм предприел мерки, капитане. Това не означава, че наистина ще го направя. Засега тук, долу, сме все още в безопасност. Докато положението не се промени... — Той не довърши изреченото и вместо това разпери ръце. После стана изведнъж. — Поискайте да ви дадат легло, Черити, и се наспете — каза той с напълно променен глас и много по-високо, превърнал се изведнъж отново в свикналия да издава заповеди самоуверен комендант, а не възрастният човек, който едва не беше полудял от страх. — Засега тук, долу, сме малко притеснени, но Стоун все ще успее да ви настави някъде. След като си починете, очаквам вашия подробен рапорт.

Черити се изправи и козирува, но Бекър изобщо не я погледна. Излезе така стремително от стаята, че приличаше на чисто бягство.

ГЛАВА 8

МИНАЛОТО

30 ноември 1998 година

Тишина. Това беше първото нещо, което установи, когато се събуди отново: една зашеметяваща мъртва тишина, която се беше разпростряла над всичко, сякаш целият свят е притаил дъх в очакване, и освен нея — някаква червеникава, трепкаща светлина, която идваше отдалеч и проникваше през затворените ѝ клепачи. Някаква лека болка в лявото бедро — и тя светкавично си спомни как се бе хвърлила направо на пода, прикрила с две ръце главата си, напълно инстинктивна и абсолютно излишна реакция. Блесна сякаш втора светкавица, почти трогателна в наивната си безпомощност: стар филм от петдесетте години, кадри с хора, които се хвърляха в уличните канавки и държаха чантите над главите си, за да се предпазят от бомбата. Смешно.

Но как така все още беше жива?

Едва сега, сякаш този въпрос беше освобождаващият механизъм, тя се събуди наистина. Болката в бедрото избледня и се превърна в леко пулсиране, почувства, че лежи върху парчета стъкло и от някаква малка рана по лицето ѝ се стичаше кръв, но не я болеше. Близко до нея някой простена.

Черити отвори предпазливо очи. Психически беше готова за всичко: разрушена кула, пламъци, овъглени трупове, димящата огнена гъба на бомбата на хоризонта, но не се виждаше нищо такова.

Беше много тъмно. Всички светлини бяха угаснали. Единственото светло нещо бяха пламъците, които бушуваха неизвестно къде навън в летището и сред чието прашене се смесваха все повече викове и някакви други шумове. Но нямаше разрушения. Не последва абсолютно унищожение.

Тя се изправи неуверено. Не си спомняше да е била в съзнание. Причината едва ли можеше да бъде в падането, защото не се беше

ударила в нищо твърдо; най-вероятно нещо у нея чисто и просто беше изключило, подобно на претоварен бушон.

Стенанията се засилиха. Обърна се, видя до себе си бледо, обляно в кръв лице и разбра, че човекът не е ранен тежко, но кръвенето бе особено силно. Без всякакъв повод тя погледна часовника. Електронното устройство беше изключило, но датникът показваше една цифра напред, т.е. трябваше да е малко след полунощ. Бяха получили още един ден като подарък.

Но защо часовникът не можеше да работи повече? Изведнъж този въпрос взе да ѝ се струва необяснимо защо невероятно важен, последният детайл от един огромен пъзел, който можеше да обясни всичко.

Застана най-сетне на крака, огледа се за Майк и го откри почти в другия край на командната зала, където беше коленичил над някакъв стенич човек и правеше нещо по него. Точно до тях имаше второ, напълно неподвижно тяло. Бомбата не ги беше улучила, но въпреки това беше взела своите жертви, не само вън, на летателната площадка.

Тази мисъл породил втора, много по-жестока. Вече беше на половината път към Майк, но отново спря и погледна на изток.

Градът беше изчезнал.

Там, където би трябвало да сияе сътворената от ръката на човека звездна диадема на Ню Йорк, сега беше зейнала огромна пропаст от черен мрак, сякаш нощта бе отворила паст и бе погълнала милионния град. За пръв път от двеста години насам в тази част на североамериканското крайбрежие отново господстваше нощта.

Обърна се зашеметена и погледна надолу към летището. Имаше няколко пожара, но иначе не се виждаше и не се чуваше нищо.

Едва сега забеляза истински тишината, може би защото постепенно разбираше причината за нея: това не беше всеобхватното мълчание на смъртта, а такава тишина, сякаш светът чисто и просто беше изключен. Летището се разпростираше пред нея толкова тихо и парализирано, както и огромният град на изток, както може би цялата страна, а може би и целият свят. Измеренията на този логически ход на мисълта бяха толкова огромни, че ѝ беше трудно да приеме всичко това в цялата му значимост.

— Добре ли сте?

Тя се сепна, изтръгната от наблюденията си, извърна се и се усмихна, когато позна Хардуел, благодарна, че я беше върнал в действителността. Кимна с глава.

— Кървите.

— Драскотина — отвърна пренебрежително Черити. — Нищо не е в сравнение с онова, което можеше да ни се случи, нали?

Думите ѝ като че ли объркаха Хардуел. Той все още не беше разбрал. Беше интелигентен човек, но и той, както и останалите, все още беше в шок от случилото се. Изведнъж лицето му помръкна. Обърна се и закрещя:

— По дяволите, какво става с осветлението? Защо никой не включи аварийното осветление?

— Защото то не работи, генерале — отвърна глас от тъмнината. Беше Найлс. Високият чернокож мъж се приближи бавно към нея и Хардуел. В тъмнината лицето и ръцете му едва се забелязваха. Около педя над яката на ризата му проблесна белотата на зъбите му.

— Генераторът е отишъл на кино — добави той.

— Триста дяволи, ами тогава някой трябва да го поправи — избухна Хардуел. — Ние... — изведнъж млъкна, погледна объркано Найлс и попита: — А вие откъде знаете това?

— Защо не се огледате наоколо, генерале? — отговори Найлс. — Някъде да виждате нещо като светлина? — Той се засмя тихо. Надухме Йерихонската тръба преждевременно. Не пожелаха да ни унищожат. Все още не.

— Но...

Внезапно Найлс се разкрещя:

— По дяволите, наистина ли сте глупак, генерале, или само се правите на такъв? Тези бомби не бяха замислени за нашето унищожение! Те ни обезоръжиха!

— Найлс! — предупреди го остро Черити. Не че не го разбираше. Спокойствието му беше също толкова фалшиво и престорено, както и нейното. Всеки трябваше по някакъв начин да се справи вътрешно с невероятното. Но крещенето сега изобщо нямаше да им помогне. Обърната към Хардуел, тя продължи: — Лейтенант Найлс е прав, генерале. Аварийният ви агрегат няма да функционира. Нашите приятели от Марс току-що го изключиха.

Хардуел пребледня още повече отпреди.

— Какво означава това?

„Знае го съвсем добре“ — помисли си Черити. Но чисто и просто не искаше да го знае. Указа с ръка към посоката, в която Ню Йорк беше потънал в чернотата на нощта.

— Ето, генерале. Виждате сам.

Очите на Хардуел се разшириха от ужас, когато най-сетне разбра.

— Искате да кажете...

— Искам да кажа — прекъсна го раздразнено Черити, — че се е случило точно това, от което вие и вашите колеги сте се опасявали от половин век насам. Електромагнитната шокова вълна на бомбите е разрушила цялата ви прекрасна военна електроника. „Да — помисли си тя уморено. — Найлс беше прав и, по дяволите, те би трябвало да го знаят.“ Пришълците ги бяха обезоръжили с един-единствен мощен удар, който по всяка вероятност беше засегнал цялата Земя. Сега, впоследствие, не беше нужна кой знае колко фантазия, за да си даде сметка човек какво се беше случило.

Бомбите бяха на достатъчно голяма височина над земната повърхност, за да не я унищожат посредством експлозията си, но вероятно бяха помели всичко по небето, което те бяха изстрелвали за последните петдесет години там: възлюбените орбитални станции на Бекър и съветските им антиподи, както и всички метеорологични и информационни сателити, освен това по всяка вероятност и орбиталния град, ако ударната вълна не му е теглила шута и не го е запратила на вечно пътешествие без завръщане по посока на Алфа Кентавър.

Действителното, унищожавашо действие на тази ужасяваща експлозия на петстотинте водородни бомби обаче повечето от хората очевидно още не бяха осъзнали, точно както Хардуел, който продължаваше да я гледа с широко отворени очи и да чака напразно да продължи да говори. Може би сега всички те седяха в тъмнината, навсякъде по света, подобно на десетте милиона нищо неподозиращи хора отгатък в Ню Йорк, и чакаха лампите отново да светнат.

Те никога вече нямаше да светнат. NEMP, ужасният призрак на всички ядрени стратегии, невероятната електромагнитна шокова вълна на атомната експлозия, ги беше изключила за вечни времена. Черити нямаше представа за мощта на шока, но беше напълно уверена, че той,

като се почне от микрочипа на ръчния ѝ часовник и се свърши с радарните компютри в недрата на Скалистите планини, беше унищожил всичко, което дори отдалеч е приличало на електроника. И никой досега, дори и тя самата, не беше наистина осъзнал какво означава всичко това.

— Тогава... тогава трябва да поправим генераторите — произнесе накъсано Хардуел. — Тук има техници, а...

— Спестете си усилията — прекъсна го тихо Черити. — Нищо не може да се поправи, генерале. — „Все още ли не разбира, че тук не става дума за някакви изгорели бушони?“ — Пратете по-добре хората си в склада или най-добре направо в музеите. Да проверят дали някъде не са останали все още обикновени лампови уреди. Може би ще могат да работят.

Хардуел присви устни, готов да възрази, но Черити се обърна и го заряза, за да отиде най-сетне при Майк. Найлс се присъедини към нея.

Майк тъкмо бе привършил акцията си по оказване на първа помощ, когато застанаха до него. Мъжът, за когото се беше погрижил, изглеждаше зле. Челото и дясното му слепоочие представляваха огромна рана, а по радарния пулт, пред който се беше свлякъл, лепнеше навсякъде кръв. Но той се опита да се изправи на крака със собствени сили, даже успя по някакъв начин да се задържи за креслото.

— Все още не е разбрал, нали? — Майк посочи с глава към Хардуел, който крещеше по някого с преминал във фалцет глас, и този някой трябвало да се погрижи най-сетне за това проклето осветление.

— Не — отвърна Черити. Съвсем за малко се почувства слаба и неопируемо сама. Въпреки близостта на всички тези хора.

— Какво ще правим? — попита Найлс. Майк го погледна безпомощно. — Искam да кажа, тук ли ще останем?

— Не — отвърна иронично Черити. — Ще почакаме следващия автобус и ще се върнем в града, нали така?

Погледът на Найлс беше леденостуден, но той не каза нищо и Черити имаше ясното чувство, че беше много умно от негова страна да се държи по този начин. Никога досега не беше невъздържана или избухлива, но в момента ѝ се струваше, че може да го удуши, ако каже дори само още една дума. „Боже господи, какво да правим?“ Какво

можеха да направят? Нищо, по дяволите. Въпросът не беше в това, какво те щяха да правят, а в това, какво другите щяха да сторят.

— Искаш да се върнеш при семейството си — каза Майк след малко. Кимна, когато Найлс не отговори. — Може би това би било най-умното.

— Обратно в Ню Йорк? — Мисълта да се върне обратно в този огромен, тъмен град накара Черити да потръпне от ужас. Но в края на краищата, не тя беше оставила там жена и деца. — А по какъв начин?

— Пеша, ако се наложи — отвърна лаконично Майк. — Далече е, но няма почти никакъв смисъл да се чака тук, нали?

Освен това тук скоро можеше да стане далеч по-неприятно, помисли си Черити. Ударната вълна несъмнено беше позадържала малко човешкия поток, който беше на път за насам, но те щяха да дойдат, сега, когато бяха повярвали, че им е отпуснато още малко време, и само много малко от тях щяха да разберат, че всички тези самолети и хеликоптери по пистите никога вече нямаше да могат да се издигнат в небето.

— Ще трябва да предупредим Хардуел — каза тихо Майк.

— Мислиш ли, че той не знае какво ще се случи? — Черити изсумтя. — Той не е идиот. — Обърна се, но не погледна към Хардуел, а се загледа към летището навън, сякаш можеше вече да види огромната човешка тълпа, която щеше да се появи тук след един или два часа, яростна гмеж, която беше подивяла от страх и не искаше нищо друго, освен да избяга. Спомни си за Ландърс и Терховън, който беше заел мястото на Белинджър в екипажа им. Беше убедена, че двамата са вече мъртви. Самолетът им сигурно се беше разбил, както и всички останали летателни тела. Но ако все пак бяха живи, то те бяха на стотици мили оттук. Светът отново беше станал много по-голям, в един-единствен миг. Много, много по-голям. Не, нямаше вече никакъв смисъл да ги чакат.

— Да вървим — каза тя.

* * *

Хардуел дори не се и опита да ги задържи. Черити даже имаше чувството, че той по някаква причина беше доволен, когато тя отиде

при него и му заяви, че тя, Майк и Найлс щяха да се помъчат да се върнат в града. Но той също така отказа да ги придружи или да позволи на някой от хората си да го направи. Все пак настоя да изпрати шестима души от подчинените си, за да ги придружат до магистралата. Освен това им нареди да си вземат оръжието.

След четвърт час те напускаха летището и поеха на изток. Никога повече не се срещнаха с Хардуел.

Светът беше станал по-голям в най-буквалния смисъл: отиването до Ла Гуардиа със самолет траеше по-малко от пет минути, а сега се беше получил почти осемчасов поход и Черити отдавна беше стигнала предела на силите си, още преди да бяха стигнали моста и да бяха видели небостъргачите на Манхатън. Бяха вървели по магистралата, което може би не беше най-краткият, но затова пък във всеки случай най-сигурният път. Навсякъде виждаха спрени коли и хора, които не знаеха накъде всъщност да бягат.

Беше изненадващо, но не се беше стигнало до всеобща паника. Тук-там бяха избухнали пожари и на две-три места се дочуха изстрели. Ню Йорк изглеждаше все още под властта на пълна парализа. Много хора се опитваха да напуснат града — сигурно бяха хиляди тези, които бяха вървели насреща им през нощта — но това масово бягство беше само своего рода безнадежден протест срещу съдбата. Ядреният удар на пришълците не беше унищожил света, само го беше парализирал. Може би завинаги.

* * *

Вече просветляваше, когато стигнаха до града. Все пак се беше наложило да напуснат магистралата просто за да съкратят пътя. Двама от войниците, които Хардуел беше изпратил да ги придружат, бяха все още с тях: те направо бяха отказали да изпълнят заповедта и да се върнат на летището и нито Черити, нито Майк или Найлс бяха възразили нещо против оставането им. И никой не можеше да ги упрекне, че предпочитаха да останат живи.

Черити беше уморена. Гърбът я болеше от продължителното, непривично ходене и от автомата, праметнат през лявото ѝ рамо.

Тежеше сякаш цял тон. Не бяха имали нужда от оръжията си, но тежестта им събуждаше у тях поне едно лъжливо чувство за сигурност.

Спря се, зъзнейки от студ, разтри дланите си и подуха в тях, без да може да прогони тръпненето на пръстите си. Студът беше жесток. Във века на централното отопление и на климатичните инсталации, човек понякога забравяше, че ноември е вече почти зима, но изминалите часове доста осезателно ги накараха да си припомнят това обстоятелство.

Тъмнината също беше затруднявала придвижването им. Преди това не беше знаела колко тъмна може да бъде една нощ в град, където са изключени всички светлини.

Сега започна да се развиделява. Небето на изток започна да посивява и светлината ѝ създаваше илюзията, че жестокият студ малко намалява. Силуетът на Манхатън постепенно изплуваше пред тях от тъмнината на нощта, подобен на дланта на титан с прекалено много и твърде ъгловати пръсти, които изглеждаха протегнати към небето като някакво обвинение. Бяха като мъртви, дори и сега когато първият лъч се отрази върху стъклените фасади на гигантските сгради и започна да прогонва най-сетне тази ужасна тъмнина.

Мъртви като...

Да, като всичко наоколо, помисли си Черити.

Едва сега ѝ направи впечатление мъртвешката тишина около нея. Нямаше никакви хора, никакви шумове.

— Какво има? — Майк я погледна въпросително. Черити сви рамене и му отправи безпомощен, и в същото време предупреждаващ поглед. Найлс и двамата войници също бяха спрели. Единият от мъжете свали картечницата от рамото си и свали предпазителя. Звънното металическо щракване отекна зловещо сред стените на приличащата на тунел улица.

— Няма нищо — отговори Черити с известно закъснение. — Но е прекалено тихо.

— Тук нещо не е наред — каза войникът, който държеше оръжието си готово за стрелба.

Черити кимна. Не беше изненадана, че не само тя изпитва това чувство на неувереност; освен това вече беше сигурна, че не е само въображение.

Горе, в космическия кораб заедно със Сьоренсен, беше изпитвала същото чувство.

Сега и вторият войник свали оръжието си от рамото, секунда по-късно го последваха Найлс, Майк и Черити. Продължиха да вървят нататък крайно предпазливо. Улицата се разшири и превърна в дълъг площад. Всичко, намиращо се на двайсет-трийсет крачки от тях, беше все още потънало в мрак. Отново, макар и само за секунди, Черити изпита това странно чувство. После очите ѝ привикнаха към новата светлина и тя видя това, което досега само беше чувствала.

Те бяха тук.

За три, четири, пет безкрайни секунди тази мисъл беше всичко, което изпълваше съзнанието ѝ — само една констатация, придружена от сковаващо чувство на ужас: те бяха тук.

Бяха три на брой — две от огромните, прилични на бръмбари, същества, които беше видяла на видеофилма, и още едно трето, някак безформено чудовище, много по-голямо от бръмбарите, което обаче не се решавахе да излезе много напред от защитната мантия на мрака. Черити не можеше да го огледа, но и не държеше много на това. Видимото движение и неясните, ъгловати очертания, които виждаше, бяха повече от достатъчни. Вратите на ада се бяха отворили и бълваха своите чудовища.

— Исусе! — прошепна Найлс до нея. — Какво, за бога, е това?

Черити го погледна бързо и предупредително, същевременно отстъпи няколко крачки назад и се притисна още по-плътнo към стената. Молеше се никое от насекомите чудовища да не беше гледало в тяхната посока. С крайчеца на очите си съзря друго раздвижване в сянката на отсрещната страна на площада: някаква по-малка, слаба фигура с прекалено много ръце и с лице, сякаш грубо изковано от черна стомана, застана до един от големите като слон бръмбари и започна да прави нещо. Внезапно Черити изпита страх. Смразяващ страх.

Въпреки това част от разума ѝ продължи да функционира с обичайната си прецизност, онази част, която беше създавала през дългите години на безмилостна тренировка и която сега, подобно на безчувствен компютър, ѝ обясняваше, че те в момента са не само в огромна опасност, но може би имат и шанс, какъвто може би няма да

се повтори. Ако успееш да неутрализират тези три чудовища отсреща, а може би дори и да заловят жив техния водач...

Не си позволи никакво време да премисли някой от безбройните аргументи, които говореха против това решение, а само погледна въпросително към Майк:

— Ще ги заловим ли?

Майк пребледня, но въпреки това кимна. По лицата на двамата войници тя с облекчение видя само страх, не и този сковаващ ужас, който беше очаквала. Но те също не знаеха какво точно има пред тях, за разлика от Майк и Найлс, те виждаха тези чудовища за пръв път. Може би бяха само много объркани.

Найлс посочи към сградите от другата страна на площада.

— Ще се опитам оттам — каза той. — Може би ще успея да се промъкна в гръб, без да ме забележат.

Черити кимна, но го задържа, когато той се приготви да тръгне.

— Как ще си дадем знак?

— Никак — изръмжа Найлс. — Ще изчакам, докато откриете стрелба.

— Окей. Вземи единия от войниците със себе си. И внимавай, може да има и други гадини.

Найлс кимна, махна с ръка към единия от войниците и посочи с дулото на оръжието си нагоре. Черити разбра. Очевидно възнамеряваше да се приближи до чудовищата, минавайки по покривите.

Оттеглиха се още малко навътре в улицата, докато Найлс и спътникът му се скриха в някаква сграда. Черити пресметна, че ще им трябват поне пет минути, за да заемат позицията си. Погледна часовника, реши да им даде двойно повече време и се притисна към вратата на някакъв вход. Майк я последва, а войникът остана долу до стълбите, приготвил оръжието си за стрелба.

— Странно — каза внезапно Майк.

Черити го погледна.

— Кое?

— Ето това. — Майк посочи войника. — Този момент е исторически, нали? — Засмя се саркастично. — Първият контакт между хората и някаква извънземна форма на живот. А какво правим ние? Стреляме по тях.

— Това не е първият контакт — възрази неволно Черити. Боже господи, какво искаше да каже с това? — Първият контакт се осъществи на Северния полюс — добави тя. — За съжаление, не можем да попитаме оцелелите как точно е изглеждало!

— Въпреки това е безумие — настояваше Майк. — Би трябвало... поне да направим опит да разговаряме, преди да стреляме.

Черити не отвърна нищо, а за стотен път погледна към счупения си часовник, ядосвайки се, че отново го е забравила.

Опита се да пресметне колко време беше минало от тръгването на Найлс и войника и си призна с лек ужас, че не е в състояние да го направи.

„А може би той е напълно прав — нашепваше някакъв тънък, но много настойчив глас в главата ѝ. — Ние бяхме тези, които, така да се каже, превзехме кораба им в Космоса. Ние бяхме тези, които изпратиха войници и бомби на Северния полюс. Ние насочихме ракети и ядрени бойни глави към кораба им.“

Внезапно някъде над тях се отвори прозорец, много внимателно, но все пак не така тихо, че да не го чуе. Тя погледна нагоре и съзря слаба черна ръка, после тъмно лице, което гледаше надолу към улицата. Черити се изплаши, после се ядоса. Найлс очевидно много държеше да бъде забелязан от извънземните.

Все пак Найлс беше достатъчно предпазлив да не им извика, а само с жестове да им даде да разберат, че трябва да се качат горе при него. Черити стисна ядосано устни. Какво, по дяволите, правеше той? Мислеше, че вече е извървял половината път до отсрещната страна на площада. Представата за атака, все едно срещу кого, при която разчита на прикритие в гръб, което обаче не съществува, никак не ѝ допадна.

Въпреки това тя се поколеба само за миг, преди да напусне прикритието си и заедно с Майк и втория войник притича до входа, в който бяха изчезнали Найлс и спътникът му. Две или три безкрайни секунди те нямаха прикритие. Но имаха късмет: всичко продължи да бъде тихо.

С дулото на автомата си Майк посочи вътрешността на коридора. Тук вътре продължаваше да бъде нощ, която само след няколко крачки засмукваше слабото развиделяване, което се промъкваше през процепите на вратата и прозорците. Все пак тя можа да види достатъчно напред пред себе си и разбра, че коридорът се разделяше

на две: едната част водеше навътре в сградата, другата — към някаква стълба. После изведнъж чу шум: стъпки и приглушено шушукане.

Един подир друг хукнаха нагоре по стъпалата.

Гласът, който бяха чули, беше на Найлс. Той се появи насреща им още преди да стигнат първия етаж.

— По дяволите, Найлс, що за хрумване? — пресрещна го Черити. — Отдавна трябваше...

— Всички са мъртви — прекъсна я Найлс.

Черити застина на мястото си. До нея Майк си пое така остро дъх, като при внезапна, рязка болка. Тя се втренчи ужасена в Найлс.

— Кой е мъртъв? — попита тя, въпреки че отговорът отдавна й беше ясен.

Гласът на Найлс явно трепереше, когато й отговори:

— Всички, Леърд. Всички, които... са живели тук. Те...

Черити мина край него и отвори с ритник вратата пред себе си. Зад нея имаше малко мизерно жилище, състоящо се само от една стая. Вътре беше по-светло, отколкото навън в коридора, така че Черити можа да види жестоката сцена във всичките й ужасяващи подробности.

Бяха четирима: мъж, жена и две деца. Двете момиченца бяха затиснати от безжизненото тяло на майката, сякаш тя и умирайки се беше мъчила да ги предпази от това, което ги беше убило. Мъжът беше проснат встрани, с лице, забито в земята, и със странно разкривено положение на тялото, сграбчил с протегнатата си дясна ръка крака на един стол. Беше единственият, който не приличаше на заспал.

— Навсякъде е все това — произнесе Найлс зад нея. — Навсякъде... в сградата. Трябва да са десетки на брой.

Черити влезе колебливо навътре, сведе за миг поглед към мъртвата жена и двете деца и после приклекна до трупа на мъжа. Въпреки че — или може би точно заради това, че единствено на него му личеше, че е загинал по насилствен начин; тя просто не беше в състояние да докосне труповете на двете деца или на жената.

Направи знак на Майк да охранява вратата, остави автомата си настрана и се опита да обърне тялото по гръб. Беше учудващо тежко и дори когато успя да освободи ръката му от крака на стола, трябваше да положи доста усилия, докато го обърне. Лицето му беше отпуснато, без следа от уплаха или болка, такова, като че ли просто е заспал, не, даже

и това не; такова, помисли си тя ужасена, като че ли просто го бяха изключили, подобно на машина, състояща се случайно от плът и кръв.

Потисна неприятното чувство, приведе се още повече над мъртвия и провери дали има някакви наранявания.

Не откри нищо. Никакви рани, с изключение на някаква драскотина по челото, която вероятно се беше появила при падането, нищо, което да издаваше по някакъв начин как точно този мъж се е разделил с живота.

Изправи се потресена и се принуди все пак да огледа и мъртвата жена. С всички сили се мъчеше да не гледа към двете мъртви момиченца, но без да иска погледът ѝ попадна върху лицето на по-голямото дете. И то беше отпуснато, както и това на бащата, чертите му имаха същия израз на пустота.

Когато повдигна ръката на мъртвата жена, тялото се свлече от двете по-малки телца със странен, доста неприятен шум като че ли, мина през ума ѝ една мисъл, от която стомахът ѝ се сви от болка, като че ли в цялото това мъртво тяло няма и една-единствена костичка, която да не е счупена поне на десет места. Но и по жената не се виждаха явни следи от наранявания.

Черити се изправи с рязко движение, приведе се да си вземе оръжието и се огледа за Найлс.

— Навсякъде ли... изглежда така?

Найлс кимна.

Майк посочи вратата, която Черити бе разбила.

— Беше заключена — каза той. — Отвътре. Знаеш какво означава това, нали?

Черити кимна. Каквото и да беше убило тези хора, то не беше влязло през вратата или прозореца, а ги беше умъртвявало безшумно и без предупреждение, а вероятно и много бързо, някакъв ужасен вид... радиационно оръжие, което беше попаднало на този дом, а може би и на съседните сгради, и беше изгасило всяка искрица живот. От какъвто и характер да беше това оръжие, помисли си тя с горчивина, действието му би могло да възхити изобретателите на неутронната бомба. Жилището изобщо не беше пострадало, не беше счупено нито едно стъкло, нито един съд. Но тя беше абсолютно уверена, че в този дом нямаше никакъв живот.

Изведнъж престана да изпитва какъвто и да било страх. Всичко, което изпитваше в момента, беше гняв. Студен, решителен гняв, от който самата тя се плашеше.

— Да тръгваме! — каза тя.

Навън междувременно беше станало малко по-светло, иначе нищо друго не се беше променило. Двата огромни бръмбара продължаваха да стоят неподвижно по местата си, като огромни, ужасно грозни статуи, третото огромно същество също не се беше помръднало.

Вниманието на Черити беше насочено към четвъртата, почти хуманоидна, фигура, която се движеше между трите гиганта с хитинови обвивки. Определено беше същество от типа, който бяха видели на видеофилма. Беше значително по-високо от човек, но толкова слабо, че Черити неволно се попита как не се пречупва през средата още при първия повей на вятъра. Четирите ръце, които бяха в непрекъснато движение, придаваха направо гротесков вид на цялата фигура. Жестовете напомняха паяк, бяха бързи, резки и доста целенасочени. Очевидно съществото можеше да действа светкавично, ако това се наложеше.

Черити нямаше намерение да му дава възможността да доказва това предположение.

Тя спокойно се прицели в главата му, сведе съвсем леко дулото на автомата, натисна механично бутона за самонасочването и изруга наум, когато видя, че не се появява рубиненочервеното лазерно огънче. Разстоянието не беше кой знае колко голямо — двадесет, най-много двадесет и пет метра, — но автоматът не беше оръжие, с което може да се стреля особено точно, и тя едва ли щеше да има възможността да стреля втори път, ако не улучеше при първия изстрел. Изрично беше забранила на Майк и останалите да стрелят по извънземното. То им трябваше живо.

Въпреки това тя трябваше да рискува. Бавно, милиметър по милиметър продължи да свежда дулото на автомата. Центърът на визьорния кръст пред дясното ѝ око се плъзна по лъскавата хитинова обвивка на космическото същество, застина за миг върху бедрото и се установи най-сетне върху това, което можеше да се вземе за дясното му коляно. Пръстът ѝ докосна отново спусъка, намери бутона и застина пак в неподвижност. Беше изнервена. Ръцете ѝ трепереха. Но

беше наясно, че нямаше да се почувства по-добре, ако изчаква още. Напротив.

Натисна спусъка.

Плющящият изстрел сложи светкавично край на привидното спокойствие, което се беше разпростряло над площада, и това, което последва, стана едновременно и десеторно по-бързо, отколкото си го беше представяла и в най-песимистичните си опасения. Майк и двамата войници откриха стрелба от покривите на съседните сгради, а на два метра от нея от автомата на Найлс изскочи ярък огнен пламък, но тя се опита с всички сили да игнорира всичко останало и да насочи отново телескопа към четириръкото.

Изстрелът ѝ беше попаднал в целта. Съществото се беше стропило на земята и с две от четирите си ръце притискаше простреляния си крак. Но то по никой начин не беше излязло от играта. Изпод гротескната му маска се чуха високи, свиркащи звуци, а в другите му две ръце изведнъж се озоваха две от малките метални пръчки, които Черити познаваше от видеофилма.

Изруга, прицели се отново и натисна спусъка, но този път не улучи. На половин метър до насекомото пръснаха искри от асфалта и в същия миг нещо изсвистя над главата на Черити и откърти голямо като юмрук парче от мазилката на стената зад нея. Ранено или не, съществото там долу стреляше дяволски добре. Много по-добре от нея.

На площада отекна остър, напълно нечовешки вик, нещо като трясък на разбивана стомана, и когато Черити предпазливо подаде глава напред изпод прикритието си, видя, че един от огромните бръмбари се беше свлякъл на земята. Сега Майк и другите войници концентрираха огъня си към другото насекомо, докато Найлс запращаше изстрел подир изстрел към третото чудовище, което препускаше безцелно в кръг. Черити видя, че почти всеки изстрел беше точен, но тя видя също и това, че повечето от тези изстрели чисто и просто се удряха в бронята на извънземното и отскачаха.

Въпреки това бяха необходими само още няколко секунди. Вторият гигантски бръмбар се стропи на земята. Най-сетне се пръсна и обвивката на последното чудовище под масирания огън на четирите автомата. Оръжието на Черити през цялото време остана насочено към четириръкото. Но тя не стреляше. Двете горни ръце на

извънземното продължаваха да стискат двете оръжия, но очевидно беше разбрало, че следващият му изстрел би бил и последният за него.

Найлс спря да стреля едва когато свърши муницията си. С гневно лице зареди нов пълнител, изправи се до прозореца и се прицели в четириръкото чудовище. Стреля, преди още Черити да е разбрала какви са намеренията му.

— Ако не го е разбрал, сам си е виновен — каза той. — Върви. Ще го държа в шах.

Тя кимна, метна се с плавно движение през рамката на прозореца и скочи от трите метра височина на улицата. За момент се почувства безпомощна, когато загуби равновесие и трябваше да се свие на кълбо, за да не се претърколи от инерцията на собственото си движение, но заплашително насоченото от прозореца оръжие на Найлс има своето въздействие: обвитата в черупка глава на извънземното наистина се извърна към нея като ужасната черна глава на робот и проследи движението ѝ, но съществото не стреля.

„Прекалено лесно“ — помисли си Черити. Беше прекалено лесно! От първия изстрел по извънземното не беше минала и минута. Черити не можеше да повярва, че е толкова просто да се справи човек с нашественик, който беше парализирал цял един свят.

Приближаваше се внимателно към фигурата в черно-кафява броня, като заобиколи почтително единия от убитите гигантски бръмбари, задръстил улицата като преобърнал се камион. „Наистина е голям колкото камион“ — помисли си тя изненадано. Внезапно изпита благодарност към Хардуел, който беше настоял да вземат оръжието. С малкия пистолет, който носеше към обикновената си униформа, не би могла да направи кой знае какво срещу тези многокраки чудовища.

Четириръкото се раздвижи, когато тя се приближи до него, много бавно, почти свръх-предпазливо, сякаш знае добре, че всяко по-рязко движение би означавало краят му. Двете груби сребърни пръчки се изплъзнаха от ръцете му и изтрополиха на земята.

Черити направи кръг около него, ритна оръжията с крак настрани и постави дулото на автомата си точно върху бронята на гърдите му. Движенията на съществото изведнъж престанаха. Само очите зад тесните отвори на маската му проблесваха, пълни с омраза.

— Окей, приятелю — произнесе високо Черити. — Не знам дали ме разбираш, но ако все пак можеш, то най-добре е да не правиш

нищо, което би могло да ме нервира. Не искам да те убивам, но нямам също така и никакво желание да бъда убита от теб.

Съмняваше се дали извънземното разбира думите ѝ, но то доста добре разбираше значението на оръжието, насочено към тясната му гръд. Черити изчака още една секунда, после вдигна лявата си ръка и махна на Найлс да слезе при нея. Устоя на изкушението да погледне към покрива и да види къде са Майк и двамата войници. Някак си беше убедена, че е по-добре да не изпуска нито за миг от погледа си това подобно на паяк извънземно. Прекалено лесно. Прекалено, прекалено лесно.

Найлс скочи на улицата и в същия миг извънземното я нападна.

Черити не беше изпускала нито за миг лицето и ръцете му от погледа си, но тя все пак нямаше човек пред себе си и — колкото и абсурдно да звучеше, — тя беше забравила, че то има повече от две ръце. Горният чифт ръце не се движеше, но третата му ръка удари със силата на побойник автомата и направо го изби от ръката ѝ, докато четвъртата лапа я хващаше за коляното.

Ужасен тласък я накара да загуби равновесие и я отметна назад. Почти в същия миг животното се озова върху ѝ, с бързината на огромен паяк и с внушителна сила. Черити изпъшка от уплаха и болка, когато почувства колко силни бяха тези смешно тънки крайници. Ръцете ѝ бяха притиснати встрани, като на дете, което се бори с възрастен, и почти в същия миг вторият чифт ръце се сключи около врата ѝ.

Тресна единичен изстрел и сякаш невидим чук удари по бронята на извънземното. Върху Черити се посипаха парченца черен хитин, после гротескното същество се претърколи меко встрани от нея.

Черити се изправи замаяна, попипа шията си и сви устни, когато напипа кървящите драскотини, които ужасните лапи бяха оставили по кожата ѝ още при първото, почти бегло докосване. Още половин секунда...

— Добре ли си? — попита Найлс.

Тя кимна, погледна го с благодарност и се приведе над мъртвото извънземно. Въпреки облекчението си беше разочарована — много ѝ се беше искало да залови живо това същество. Щеше да бъде толкова важно!

— Наистина съжалявам, Леърд — каза Найлс. — Но нямах никакъв друг избор.

„И си е така“ — помисли си Черити. Още няколко секунди и това същество щеше да ѝ счупи врата. Нямаше право да се сърди на Найлс. Нямаше никакво значение дали беше искал или не това, което беше направил. Все пак той ѝ беше спасил живота.

Успя да се овладее, приведе се над извънземното и го разгледа внимателно. Изстрелът на Найлс беше разкъсал бронята на гърдите и беше пробил дупка на гърба, голяма като чиния, но се виждаше учудващо малко кръв.

С треперещи ръце се опита да смъкне гладката черна маска, която скриваше лицето на извънземното. Успя, тъй като тя беше прикрепена към шлема само с помощта на най-обикновена скоба. Отдолу се показва тясно, въпреки цялата си странност почти човешко лице. Изглежда, природата беше поела в груби линии един и същ път на развитие и на родната планета на това същество, и на Земята: то имаше две очи, нещо като плосък нос и широка уста, сякаш лишена от устни, която беше зейнала в смъртта, а освен това и двоен ред много ситни, тъпи зъби. Лъскав кафяв мях покриваше лицето на пришълеца. Очите му също приличаха на човешки. Ако не бяха шестте крайника, това същество наистина би могло да се определи като хуманоидно.

Черити взе оръжието му в ръка. Беше много тежко и всъщност представляваше груба метална пръчка, която завършваше в единия си край с нещо като доста сложен механизъм, а в другия имаше кръгъл отвор с големината на пени. Черити усети бързи вибрации, когато докосна блестящия сребрист метал и ѝ се стори, че чува някакъв звук, някакво бръмчене, което ѝ действа доста обезпокоително.

Найлс отстъпи нервно настрана, когато тя по невнимание насочи дулото на оръжието към него. Черити му се усмихна за извинение, остави внимателно сребристия предмет и се изправи.

— Ще вземем всичко със себе си — заяви тя. — Оръжието и трупа — огледа се зорко. — Бих искала само да разбера какво може да са търсили тук.

Майк и другите двама войници се върнаха при тях. Лицето на Майк потъмня, когато той се приближи и видя постепенно увеличаващата се локва кръв, сред която лежеше извънземното.

— Мъртъв ли е?

Черити кимна.

— По дяволите — изруга Майк. — Трябваше ни жив!

— Найлс нямаше друг избор — поясни бързо Черити. — Това нещо тук тъкмо се канеше да ми откъсне главата. — С повелителен жест на ръката, му отне всякаква възможност за отговор и посочи към сградата, от която беше излязъл с останалите двама. — Има ли нещо особено вътре? — попита тя.

Майк поклати глава.

— Само мъртъвци — отвърна той. — И...

За малко това щяха да бъдат последните думи в живота му. Зад него, от другата страна на площада се отвори някаква врата и през нея излезе едно огромно същество с четири ръце. Черити извика, грабна оръжието си и едновременно с това удари така силно Майк, че той залитна, загуби равновесие и падна на колене.

Черити и пришълецът стреляха почти едновременно. Плющенето на нейния автомат погълна по-приглушения, по-тих изстрел на оръжието на другия, но точно на половин крачка пред нея, точно там, където допреди секунда беше стоял Майк, нещо странно се удари с невероятна мощ о паважа и се пръсна на всички страни.

Черити се наклони леко, без да маха пръста си от спусъка. Залп от изстрели полетя към чуждоземното чудовище, обсипа с искри стената до него и превърна бронята му в облак черни стърготини. С остър, болезнено висок вик чудовището се втурна назад и отново се скри в дома, откъдето се беше появило.

И въпреки това беше успяло да улучи.

Войникът, който беше застанал непосредствено до Майк, внезапно се олюля. По лицето му се появи израз на непоносима болка. Пусна оръжието си, залитна като сомнамбул и се улови с ръце за гърдите. После се свлече долу, без да произнесе нито звук. Гърбът му представляваше една-единствена, огромна рана.

Черити изобщо не изчака Майк да се изправи отново, а направо се втурна напред. Беше имала право, мислеше си тя отчаяно! Беше станало прекалено лесно — и те се бяха държали като неопитни новобранци.

Стигна до сградата, прескочи със замах тялото на четириръкия, който препречваше вратата, и с превъртане във въздуха застана отново на крака. Нещо тъмно, бляскащо бягаше пред нея в здрача и тя чу

пляскането на бързи стъпки. Втурна се напред, спря още веднъж, изгуби пет-шест скъпоценни секунди, за да смени пълнителя на оръжието си, и хукна отново тъкмо когато Майк и останалите двама нахлуха подир нея в сградата.

Все още чуваше стъпките на врага, макар че те се отдалечаваха с невероятна бързина; сетивата ѝ като че ли функционираха с неестествена чувствителност. Повика припряно Майк при себе си и направи знак на Найлс и войника:

— Наляво, опитайте се да го обходите. И внимавайте. Може да има и други!

Тази забележка беше излишна, по всяка вероятност. След всичко, което се беше случило с бедния Трупър, Найлс може би и без това първо щеше да стреля и тогава да проверява какво е улучил. Черити можеше само да се надява, че няма да е някой от тях самите.

Продължиха да бягат нататък. Вече не се чуваха никакви стъпки, но тя добре беше запомнила посоката, от която бяха дошли. И къщата не беше много голяма — така че съществото или беше излязло през задната врата, или...

Не беше. Черити влетя през една отворена врата, метна се автоматично встрани... и замря.

Зад вратата сигурно също е имало такова бедняшко жилище, като онова, което бяха намерили там горе, но сега пред нея имаше само развалини. Стените към съседните жилища бяха изчезнали като изрязани с огромен нож. От тавана падаше мазилка. Във въздуха се чувстваше непознат, остър мирис. От четириръкия пришълец нямаше и следа.

Затова пък тя откри нещо друго.

В средата на помещението имаше огромен, тънък пръстен от сребрист материал. И във вътрешната му част тя откри същите онези движения, които беше наблюдавала и при пръстена вътре в космическия кораб.

— По дяволите, какво е това? — прошепна Майк. Гласът му трепереше.

Черити сви мълчаливо рамене, направи една крачка по посока към висящия, очевидно не познаващ земното притегляне, кръг от метал и жива чернота, и отново се спря. Струваше ѝ се, че е влязла в някакво поле с невидими електрически енергии, които щипеха кожата

й и наелектризираха всяко косъмче по тялото й. Напразно се мъчеше да проникне с поглед в защитната стена от плътен мрак.

— Сега поне знаем откъде дойдоха така неочаквано тези чудовища — промърмори Майк и погледна неспокойно Черити. — Ще трябва да изчезваме. Имам чувството, че нашият приятел ще се върне всеки момент.

Черити кимна, без обаче да се отдръпва от мястото си. Вместо това вдигна автомата и даде единичен изстрел към вътрешността на предавателя на материя.

Резултатът я разочарова. Куршумът мина през стената от вълнуваща се тъмнина, без да се натъкне на видимо съпротивление, и се заби в отсрещната стена на стаята. Тя смръщи чело, обърна се и погледна войника. Погледът й се задържа на гранатата, прикрепена към колана му.

— Дайте ми това нещо — заповяда тя.

Мъжът се подчини, докато Майк я наблюдаваше не само въпросително, но и неодобрително.

— Какво възнамеряваш? — попита той. — Да не искаш да го взривиш? — Гласът му не звучеше много възхитено.

Черити не отговори, а с повелително движение на ръката направи знак на всички да се дръпнат назад, преди да се обърне отново към пръстена. Не беше сигурна, но за момент й се стори, че вълнението вътре в него се беше засилило.

— Изчезвайте — каза тя. — Чакайте ме отвън.

Майк се нагани да възрази, но погледът й го накара да премълчи. Завъртя се мълчаливо на пети и последва Найлс и войника, които не се бяха поколебали нито за миг, преди да изпълнят заповедта на Черити.

Черити също се оттегли от стаята, но се спря в рамката на вратата и приклепна. Предпазливо премести оръжието от дясната в лявата си ръка, издърпа предпазителя на гранатата със зъби и насочи цялото си внимание към това да придържа все още лостчето за взривяване. После зачака.

Търпението й не беше подложено още дълго на изпитание. Не се беше излъгала: трептението и вълнението във вътрешността на пръстена се беше променило. Сега имаше по-скоро усещането, че гледа към някакъв безкрайно дълъг, изпълнен единствено с чернота, коридор. Молеше се предположението й да се окаже вярно, а именно

— че паякообразното същество беше затръшнало след себе си вратата към междузвездния кораб, докато бягаше да се спаси от нея, а не, че тази врата функционира само в една посока. За момент като че ли се поддаде на изкушението да се вслуша в един нашепваш глас, който я съветваше да избяга оттук, докато беше все още възможно. Но после тя пак си спомни двете мъртви дечица, които беше видяла, и остана.

Може би и без това щеше да бъде късно. В мрака сега се образуваха неща, които бяха тъмни, но не черни и съвсем не безплътни. Оформи се огромен череп на насекомо с внушителни мандибули. Големите, проблясващи с всички цветове на дъгата, очи, прилични на диаманти, се втрениха надолу към нея сред множество крайници и Черити хвърли гранатата.

Тя описа идеална, бавна дъга, размина се на половин педя с огромния череп и изчезна в оживелия мрак на входа на трансмитера.

Черити се втурна навън, преди да са изтекли трите секунди, които ѝ оставяше на разположение химическият детонатор. Когато излезе в коридора на сградата, след нея прозвуча глухо, странно меко прашене. Сградата потрепери. Докато Черити тичаше към вратата, последва втора, малко по-силна експлозия и изведнъж тя видя отражението на непоносимо ярка бяла светлина, която се появи зад нея изпод нищото и започна да разяжда вътрешността на сградата.

Къщата се срути сред облак от дим и пламъци, и хвърчащи на всички страни отломъци още преди Черити да беше стигнала при Майк и останалите.

ГЛАВА 9

НАСТОЯЩЕТО

12 декември 1998 година

Хранилищата бяха огромни, сребристи и приличаха наистина на старателно полирани резервоари за гориво, така както си стояха върху тъничките си метални крака, обвити в мрежа от входящи и изходящи проводници, кабели, жици и изводи за компютрите. Тънкият слой златно покритие, който трябваше да предотвратява корозията, ги правеше да изглеждат съвсем загадъчни, впечатление, което още повече се засилваше от мигащите контролни лампи в края на шестте цилиндрични стоманени саркофага.

Черити се почувства много неприятно. Гледката будеше у нея чувство на страх и самата мисъл, че ще може да влезе вътре в едно от тези неща и ще се остави да я погребат жива, я накара да потрепери. Човек трябва да е доста побъркан, за да се остави да го убият само за да остане жив.

— Зависи изцяло от това, доколко човек държи на живота, нали?

Черити подскочи стреснато, обърна се и погледна право в лицето на Стоун. С явно чувство на смущение тя осъзна, че е произнесла гласно последната си мисъл.

— Ако това там... — тя кимна с глава към саркофазите — може да се нарече живот, аз разбирам нещата по съвсем друг начин.

Стоун поклати неопределено глава.

— Ако имахте право, сигурно щяха да си спестят парите за тези бункери, не мислите ли?

— Възможно е — отговори объркано Черити. Едва тогава се сети за първата си мисъл, която ѝ беше хрумнала при вида на Стоун. — Какво правите тук долу, лейтенанте?

Стоун се усмихна.

— Какво правите вие тук, капитане? — каза той. — Доколкото знам, влизането в тези помещения е строго забранено, дори за лица с пропуск клас А.

— А как тогава вие се озовахте тук?

— О, аз съм нещо като момче за всичко, не знаете ли? — отговори с усмивка Стоун. — Това е свързано с много тичане, но и с някоя и друга привилегия. Като например пълна свобода за движение. Бекър ви търси.

Последното изречение, което беше всъщност отговор на въпроса ѝ, щеше без малко да бъде подминато без внимание.

— Защо?

Стоун сви рамене.

— Нямам представа. Трябва да ви отведа при него, това е всичко. — Подкани я с жест да тръгне, но не отстъпи, когато Черити се приближи до него. — Ще ми позволите ли един личен въпрос, капитане?

Черити го погледна замислено за миг. Не беше сигурна дали желае някакъв личен контакт със Стоун. Не сега и може би никога вече. Приятелствата имаха толкова малко смисъл, когато на вратата им тропаше свършекът на света. Въпреки това тя кимна.

— Вие... бяхте навън — започна Стоун. Черити кимна отново. Въпросът беше абсолютно излишен. — Искях да ви питам още преди това, но ние... е, моментът не ми се стори особено подходящ. — Изплъзна се от погледа ѝ. Черити усети, че му е много трудно да продължи да говори. — Тук, долу, не научаваме много — продължи той. — Бекър наложи нещо като забрана за информацията, но мисля, че в действителност той самият не знае кой знае колко. Вие... вие казахте нещо за бомби.

Черити мълчеше. Тогава бяха сами с Бекър в малката канцелария, но очевидно и стените на станция СС 01 имаха уши. А лошите новини бързо се разнасяха навсякъде — това обстоятелство не можеше да се промени дори и от нашествието на извънземните.

— Аз съм от Мисури — каза Стоун. — Семейството ми живее там и аз...

— Искате да разберете дали и там са паднали бомби — довърши Черити, тъй като Стоун беше млъкнал окончателно. Той кимна. — Не зная — отговори тя, което си беше истина. — Никой не знае, лейтенанте. Аз дори не знам кой точно е хвърлил тези проклетите бомби. Видях няколко експлозии, но те бяха доста далеч. — Но тя нямаше да му каже, дори и да знаеше с положителност. По дяволите, имаха може

би още само няколко дена живот и коя беше тя, та да му отнеме и последната искрица надежда? В действителност беше видяла много, а не няколко бомби: Земята на север беше унищожена сред невероятната оргия от огън и непоносимо ярка светлина. Самата тя едва беше оцеляла, Въпреки че се намираше на стотици мили разстояние оттам. — Не зная — повтори тя още веднъж.

— Не го казвате само за да ме утешите, нали? — попита Стоун.

Черити се засмя и го направи нарочно пренебрежително и студено.

— За каква ме смятате, лейтенанте? — попита тя. — За ваш изповедник? Не знам какво се е случило там, по дяволите. Прекосих половината страна, но знам също толкова малко, колкото и вие. Няма вече новини в шест часа, разбирате ли? Няма дори и един-единствен скапан телефон. Може би са разрушили с бомбите си половината планета.

Нейният съзнателно оскърбителен тон накара Стоун да трепне. Погледът му продължаваше да бъде трескав, но той отново се беше овладял. Нервният срыв, който тя беше очаквала, не настъпи. След известно време Стоун се отстрани от вратата.

Но малко преди той да излезе от помещението, тя погледна още веднъж към него и забеляза, че погледът му беше вперен към шестте лъскави камери за замразяване. Реши, при удобен случай, да пита Бекър дали е сигурен, че не допуска грешка, като удостоява това полудете с толкова голямо доверие.

После влязоха в асансьора, за да се изкачат горе.

Тъкмо бяха изминали половината разстояние и изведнъж се чу воят на всички алармени сирени в станцията.

ГЛАВА 10

МИНАЛОТО

4 декември 1998 година

Бяха необходими повече от двеста години, за да се построи този град. Унищожението му стана само за една нощ.

Обратният път за Манхатън се превърна в кошмар, от който тя си спомняше само някакви откъслеци. Някъде към средата на пътя престана да възприема ужасите и всичките неподдаващи се на описание неща, които виждаха. Още в онова съвсем първо утро беше разбрала, че светът е безвъзвратно променен и че Ню Йорк никога вече нямаше да бъде отново това, което е бил някога.

Улиците бяха задръстени от изоставени коли. На много места бяха избухнали пожари и навсякъде се водеха боеве. Бяха вече на края на силите си, когато по обяд стигнаха жилищния блок в сърцето на Манхатън. По пътя бяха видели всичко, което можеше да влезе в сценария на филм за един умиращ милионен град: паника, смърт и страх, мародерстващи и хора, воюващи едни срещу други, само не и извънземни. Жителите на Ню Йорк бяха всъщност тези, които унищожаваша собствения си град.

Тя пропъди тази мисъл от съзнанието си, стана и си наля с трепереща ръка мартини. Ръцете ѝ сега често трепереха и тя все по-често се улавяше, че пие повече алкохол, отколкото бе полезно. Трябваше да внимава. Бяха минали три дни от момента, когато пред вратата на апартамента ѝ се беше появило едно момче, полудете, в униформата на Националната гвардия, което ги беше довело с Майк тук, на едно от четирите или петте места в Ню Йорк, където животът изглеждаше поне привидно нормален: подземията на „Банк Ъф Америка“, истински лабиринт от метални камери и коридори, миниатюрни канцеларии и малко по-големи спални и дневни помещения. Стаичката, две на три крачки, която предоставиха на нея и на Майк, беше истински лукс.

Погледна към циферблата на механичния часовник, който висеше на срещуположната на вратата стена, установи, че има малко повече от половин час до рутинното обаждање на Бекър, и въпреки това излезе навън. Там щеше да е шумно и щеше да има голяма блъсканица, но тук вътре имаше чувството, че ще се задуши, въпреки климатичната инсталация, чието бръмчене създаваше впечатлението, че трийсет метра над главите им изобщо не е имало свършек на света.

Облече униформеното сако, излезе от помещението и се отправи към превърнатия в команден щаб изчислителен център на банката. Коридорите не бяха така препълнени с хора, както си беше мислила. През последните три дни положението тук малко се беше поуспокоило, което обаче не можеше да означава, че наистина всичко е спокойно. Все пак от тоталната суматоха на първото денонощие се беше получило нещо като подреден хаос, в който полковник Стенли действително беше внесъл нещо като система: е, система, която разбираше само той и никой друг, но която все пак функционираше.

Доколкото в този град изобщо нещо можеше да функционира, помисли си тя с горчивина. Споменът за ужасния поход през Ню Йорк заплашително я връхлиташе отново, но тя успя с усилие на волята да го оттласне от себе си. Причината не беше само в нападенията на извънземните — оная първа група, която бяха срещнали, не беше останала единствена, — а в тоталното разпадане на един огромен град. Ню Йорк се беше превърнал в планина от бетон. Нямаше вода, нямаше ток. Нито телефон, нито лекари, нито таксита, нито пожарна, нито...

Ню Йорк умираше от бавна и жестока смърт.

Вчера — всъщност вчера ли беше, когато те с Майк излязоха навън? Вече не знаеше точно. Човек губеше страшно бързо всякакво чувство за време в този подземен свят от неоново осветление и боядисан в бяло бетон. Вчера или когато и да беше, бяха излезли от банката, за да се поогледат навън, и бяха дочули шум, който беше прозвучал като прекрасна мелодия: бръмченето на автомобилен мотор. Секунди по-късно пред сградата на банката се появи някакъв допотопен военен камион. Някой беше извадил повредената бобина от мотора и я беше заменил с нещо саморъчно направено, което би изправило косите на всеки инженер, но което все пак функционираше. Стенли и останалите бяха изпаднали направо в еуфория, но Черити се

почувства по-скоро депресирана. Това беше всичко, което беше останало от техния свят на свръхтехнологии.

Стигна при командния щаб, показва служебната си карта на поста пред входа и премина, приведена, през тежката бронирана врата. Допреди седмица пропускът ѝ не би ѝ позволил да влезе тук. Само на няколко крачки от нея, точно зад съседната стена, бяха трезорите на банката, сводесто помещение, блеснало от хром и никел, в което бяха натрупани достатъчно пари, за да се купи целият този град. Само че сега тези пари нямаха никаква стойност. Андерсън и някои други банкови служители, които продължаваха все още да слизат тук долу и да наблюдават тревожно военните, боравещи с незаменимите им компютри, не искаха още да го осъзнаят, макар че вече и най-обикновеният войник беше наясно с положението.

Въпреки това тя беше благодарна на параноята на тези банкови служители и на техните началници, защото в крайна сметка точно тя беше причината изобщо да го има това помещение — един подземен етаж на банката, който можеше да оцелее не само при бомбено попадение, но и можеше да спре каквато и да било форма на електромагнитно лъчение. „И всичко това — помисли си Черити саркастично, — само и само да може да се знаят точно сметките на вложителите в тази банка, дори и след ядрената война!“ Това беше абсурд. Понякога се питаше дали не се числи към някаква раса от неизлечимо душевноболни.

Още по-абсурдно обаче беше, че в целия този град имаше само три банки и една болница, чиито компютърни съоръжения бяха защитени по този начин — и нито едно военно съоръжение, да не говорим за телефонни централи или поне за една-единствена радиостанция! Военните знаеха за опасността от електромагнитен шок при ядрена война още от петдесет години, но никой в този град не беше направил нещо по този въпрос, по простата причина, че би било много скъпо.

Огледа се за Майк и понеже не го видя никъде, махна с ръка на Стенли, който се беше надвесил над някаква карта и записваше цифри в полето на един лист. Тя бързо прекоси помещението, наведе се любопитно през рамото му и видя, че това е план на Ню Йорк. Някои зони бяха отбелязани с щрихи, други бяха маркирани с червени или зелени кръстчета. Тя не попита какво означават тези маркировки.

— Подренили сте — каза Стенли, без да вдига поглед от картата си. В гласа му се чувстваше леко недоволство. Не беше на лична основа, дори напротив. Черити чувстваше, че Стенли я харесва, тя също изпитваше определена симпатия към него. Но мястото, което заемаха Майк и тя, страшно му трябваше. В град, на който функциониращите органи трябваше да се сместят на по-малко от триста квадратни метра площ, всеки неканен посетител създаваше неудобства.

— Какво е положението? — попита тя не от истински интерес, а просто за да каже нещо.

За нейна изненада този път той вдигна поглед от картата си.

— Тук ли? — запита той. — Или в останалата част на света?

— Има ли някаква разлика?

— И то каква — отвърна сериозно Стенли. Стъгна грижливо картата си и направи знак на Черити да се приближи. Отдолу се показва карта на света с формат DIN-A-2. Някой беше задраскал с червен туш големи части от Северна Америка, Европа и Азия, върху останалата част от света също имаше ярки червени петна.

— Червените области са превзетите от извънземните — обясни той. — Във всеки случай онези, за които знаем, че са. Но вероятно са много повече. Стана трудно да се сдобиваме с информация, разбирате ли?

Черити се сепна леко. Преди два дни, когато за пръв път ѝ беше показал тази карта, червените петна бяха не така многобройни и значително по-малки. Въпросът не беше в тяхното увеличаване, а в бързината, с която се развиваше всичко. „Ако продължава така — помисли си потиснато Черити, — те ще превземат цялата Земя само за четири седмици.“

— А тук? — попита тя.

— Ню Йорк ли? — Стенли се усмихна. — Много по-добре, отколкото в другите по-големи градове. Мисля, че са се появили на около петдесет места. Но ще се справим.

При тези думи по гърба ѝ пробягаха тръпки. Лицето ѝ очевидно ясно отразяваше чувствата ѝ, защото Стенли внезапно се усмихна и се помъчи да си придаде успокоително изражение.

— Само без паника — заяви той. — Ще се справим с тях. Ако се наложи, ще издържим месеци. Може би дори години.

Черити погледна към картата на света. Червените петна по нея говореха противното.

— Това е нещо друго — каза Стенли, сякаш прочел мислите й. — Не бъркайте град като Ню Йорк с откритите територии. Там те очевидно доста превъзхождат нашите момчета, най-вече сега, когато на практика са ни разоръжили. Но тук... — Описа широк кръг с ръката си. — Ню Йорк е нещо като планинска крепост, разбирате ли? Наистина нямаме редовна войска, но Националната гвардия може да събере сто хиляди души. Освен това всеки добър американец — добави той, но явно иронично, — си има собствено оръжие, нали?

— Досега бяха много малко — каза Черити предпазливо. — Нещо като авангард.

Стенли кимна.

— Несъмнено. Нека дойдат, капитан Леърд. Ще се справим с тях и без космически кораби и лазерни оръжия, имате думата ми. Тези чудовища ще се озоват изведнъж пред дулата на милиони сигурни, старомодни оръжия, ако наистина са толкова глупави да искат да завладеят този град.

Черити не възрази. Знаеше, че няма никакъв смисъл да спори със Стенли по този въпрос. Беше се опитала, още първия ден, но беше безсмислено, а може би Стенли беше прав — беше напълно невъзможно да се иска завладяването на град като Ню Йорк. Но може би те изобщо и не искаха това. Нападенията през последните дни бяха вероятно само леки ужилвания, които нямаха друга цел, освен да изпробват тяхната сила. В действителност изобщо не беше необходимо да се завладява Ню Йорк. Трябваше само да изчакат, докато всичко се срути от само себе си.

Стенли се нареди да продължи, но в този момент радиостанцията даде с писукане признаци за живот. Стенли вдигна поглед, сбърчи изненадано чело и след като погледна часовника, мина зад мъжа, който обслужваше уреда. Черити го последва. Още не беше дошло време за контролното повикване на Бекър.

Наблюдаваше с внимание как войникът работи с грубото устройство на старомодния лампов уред, за да настрои предавателя. Апаратът изглеждаше така, сякаш бе взет от някакъв музей, както и няколкото други радиостанции, които сега представляваха единствената връзка на Ню Йорк с външния свят.

— Бекър? — попита нервно Стенли.

Дежурният радист кимна и подаде слушалката на Стенли.

— За вас, сър — каза той. — Станцията СС Нула Едно. Лично комендант Бекър.

Лицето на Стенли потъмня още повече, докато той си слагаше слушалките и сядаше на стола, който войникът му беше освободил. Обади се, отговори няколко пъти с „да“ или „не“ на въпроси, които Бекър му задаваше от другия край на връзката, и стана отново след няколко секунди. Погледът му беше особен.

— Искате да говорите с вас, капитан Леърд — каза той.

В първия миг Черити го погледна изненадано, после си сложи тежките слушалки, които бяха също толкова старомодни и непрактични, както и целият уред, към който принадлежаха. Техникът, който обикновено обслужваше радиостанцията, я потупа леко по рамото.

— Натиснете червеното копче, ако искате да говорите, капитане — обясни той.

Черити кимна в знак на благодарност и се обади. Когато отново вдигна пръста си от копчето, слушалките се изпълниха със звуци и безброй писукащи и свиркащи шумове. Беше й трудно да разграничи гласа на Бекър.

— Капитан Леърд — започна Бекър. Въпреки изключително лошото качество на приемането, на Черити й се стори, че долавя в гласа му нервност и припряност. — Слушайте, капитан Леърд. Не задавайте никакви въпроси, а само слушайте. Ако трябва да отговорите, направете го само с „да“ или „не“, разбрано?

Черити натисна червеното копче на станцията и каза:

— Разбира се, командир Бекър.

— Къде са Уолторп и Найлс? — попита Бекър. — При вас ли?

— Не — отговори Черити. — Майк... лейтенант Уолторп се намира при мен, но Найлс... не зная. — Това не отговаряше съвсем на истината. Знаеше доста точно къде е в момента Найлс, а именно — в другия край на града, при семейството си. Ако бяха все още живи.

Бекър изруга.

— Окей, помъчете се да го откриете и елате тук тримата или пък само Уолторп и вие, ако не намерите Найлс.

— Какво се е случило? — попита Черити.

— Започна операция Омега — отговори Бекър. Пое си шумно дъх. — Срокт е 13 декември. Ще успеете ли?

„13 декември?“ — помисли си тя изплашено. Дотогава имаше само осем дни. В нормална обстановка — достатъчно време, за да отидат осем пъти до Тимбукту и да се върнат, но в един свят без реактивни самолети, беше прекалено малко, за да се вземе едно разстояние от почти две хиляди мили. Въпреки това тя каза „да“. Бекър щеше да забележи достатъчно навреме, ако не успееша. Знаеше също толкова добре, колкото и тя, какво точно изисква от тях.

— Какво се е случило? — попита тя още веднъж. — Защо...

— По дяволите, затваряйте си устата! — изкрещя Бекър. — Опитвам се да измъкна вас и останалите оттам, не разбирате ли? А вие рискувате живота си, говорейки прекалено много, момиченце!

„Както и твоя билет до Марс“ — добави злобно наум Черити. Едното от местата на „КОНКЪРЪР“ беше запазено за Бекър. Но все пак по-добре беше да не го произнася на глас.

— Какво искате да кажете? — попита тя предпазливо, като се опитваше да придаде на лицето си колкото е възможно по-спокойно изражение. Осъзнаваше факта, че я наблюдават не само Стенли, но и целият състав на командния щаб.

— Положението става сериозно — отговори Бекър. — Оттатък, в Европа, изглежда също са пуснати няколко бомби. Никой не знае подробности, но регистрирахме някои доста силни труса.

„И пригответе спасителните лодки“ — помисли Черити. Затова и Бекър толкова много настояваше да пристигнат всички те в базата. В края на краищата, тя беше командир на кораба. Питаше се само в каква посока би могла да го изведе.

— Но това не е всичко — продължи Бекър. — Прекъснаха връзките ни с Токио... и с някои други градове. Приблизително на десет минути губим радиоконтактите си с някой град. Не знам какво става там, Леърд, но, изглежда, положението вече става доста сериозно. И съм убеден, че Ню Йорк е на челно място в списъка. Именно затова настоявам да изчезнете оттам, ясно ли е?

— Разбрано, сър — отговори Черити. Усети в устата си доста неприятен вкус. „Толкова по въпроса за съпротивата“ — помисли си тя.

— Дайте ми пак Стенли — нареди Бекър.

Черити стана, махна слушалките от главата си и ги подаде на Стенли. Мълчеше, докато Стенли слушаше внимателно думите на Бекър, отговаряйки само веднъж-дваж с полугласно „да“, и се стараеше да не обръща внимание на погледите, отправени към нея от двадесетина чифта разширени от страх очи. Тези мъже и жени сякаш четяха мислите ѝ, изписани като че с огнени букви върху челото ѝ. Какво да им каже, ако я попитат какво се е случило? Че може би им оставаше да живеят само още няколко часа?

Стенли приключи разговора и се изправи. Лицето му беше мъртвешки бледо, когато се обърна към нея и я погледна.

— Получих заповед да ви изведе от града колкото е възможно по-скоро, капитане — каза той. — Какво е станало?

„Бекър не му е казал“ — помисли Черити. Имаше чувството, че извършва предателство.

— Не зная — отвърна тя уклончиво. — Той самият не знае нищо положително. Изглежда, са бомбардирани и Европа.

Опита да се усмихне, почувства обаче, че вместо това се получи само някаква гримаса.

— Бомби?

— Вашите хора не са единствените техници любители, както изглежда — отвърна тя вяло. — Може би съм се заблудила, а и приятелите ни от Марс също. Не сме чак толкова безпомощни, както си мислеха. — Беше един доста плосък опит да намали напрежението и той не успя. Както Стенли, така и останалите нямаше как да не разберат, че всяка дума беше лъжа. Но Стенли не възрази нищо, а се втренчи за миг някъде край нея. После вдигна ръка и посочи към тавана.

— Окей, имам моите заповеди — произнесе той с мъка. — Донесете нещата си, капитане. Ще ви изведе оттук.

— И как?

Стенли се усмихна отпаднало.

— Можете ли да яздите?

Тя можеше, но само след час ѝ се искаше да беше отговорила с „не“ на въпроса на Стенли. Гърбът я болеше непоносимо и всяка стъпка на коня по асфалта бе като ритник в кръста ѝ. Бяха прекосили Манхатън почти от единия край до другия и това приличаше на прекосяване на ада под жестоко шибане с пръчки. Два пъти бяха

нападани и двата пъти не от извънземни, а от отчаяни хора, които искаха да им вземат конете.

Не тръгнаха по посока към моста, както очакваше Черити, а поеха точно в обратна посока и преди пет минути бяха прекосили някакви ограждения от бодлива тел, които минаваха покрай цяла редица сгради. Откакто минаха бариерата, Черити срещаше само войници. Някакъв спрял за вечни времена танк блокираше улицата. Впечатляваща гледка, помисли си иронично Черити. Извънземните можеха да си умрат от смях, като го видеха. Все пак той представляваше последната дума на земната оръжейна техника, едно страшилище с невероятна унищожителна мощ.

Те заобиколиха предпазливо мъртвия гигант, провряха се през друга бариера от бодлива тел и се приближиха до една продълговата складова постройка, пред която се бяха разположили на бивак войниците на едно военно поделение. Стенли, който сега яздеше малко преди тях, размени няколко думи с някакъв офицер, посочи халето, след това Майк и нея и приключи разговора с повелителен жест. Не изглеждаше в добро настроение, когато Черити приближи с коня си до него и го погледна въпросително:

— Проблеми ли има?

— Не — излъга Стенли. — Хайде. Не е много далеч.

Но той не продължи да язди, а скочи със сърдито движение от коня и изчака Майк и Черити да последват примера му.

Острата болка в гърба на Черити се обади с нова сила, когато тя слезе от коня и направи първите крачки. Въпреки това изпитваше облекчение, че отново е стъпила на краката си. Когато Стенли я беше попитал дали може да язди, беше решила, че ще ѝ даде ездитен кон, а не тази куца кранта, която хората му най-вероятно бяха измъкнали от някоя кланица... Хвърли враждебен поглед към коня, откачи раницата си от седлото и побърза да настигне Стенли.

Влязоха в халето.

В началото Черити не видя нищо. Очите ѝ бяха привикнали с двата часа слънчева светлина и им трябваше малко време, за да свикнат със здрача тук вътре. Беше осветено — десетина ярки петна белота, които сякаш бяха изрязани в тъмнината посредством големи карбидни прожектори, — но резкият контраст между изкуствена нощ и

също така изкуствена светлина като че ли още повече подчертаваше чернотата.

После очите ѝ започнаха да се приспособяват към новите светлинни условия и ако това, което ѝ се стори, че вижда в първия миг, отговаряше на истината, то тогава Стенли беше дяволски прав да остави тук половината от малката си армия...

Хеликоптерите бяха най-малкото на двадесет години. Кабинката на пилота представляваше издраскана кръгла топка от плексиглас, в която имаше място само за двама души. От тънката конструкция на опашката се лющеше лакът от поне пет боядисвания, а моторът изглеждаше така, сякаш Стенли го беше извадил от някой предшественик на Ноевия ковчег.

— Мили боже, кажете ми само, лети ли все още това нещо? — попита Майк слисано.

Стенли му хвърли един неподдаващ се на описание поглед, но не отговори, а вдигна заповеднически ръка.

— Кройд!

От тъмнината се отдели фигурата на дребен, плешив мъж с бяла престилка, цялата в мазни петна, и се отправи към него. Изненадата му, когато позна Майк и Черити, не остана незабелязана. Но той не си позволи никаква забележка и само погледна въпросително към Стенли.

— Полковник?

Стенли посочи хеликоптера.

— Докъде стигнахте, Кройд? — попита той кратко. — Лети ли?

Кройд кимна автоматично, после сви рамене.

— Теоретически — да — отвърна той. — Моторът работи. Но дали това нещо изобщо ще може да полети, това никой не може да каже. Все още не сме правили пробен полет, ако имате това предвид.

— Ще трябва да полети — отвърна грубо Стенли. Той посочи към Черити. — Познавате ли капитан Леърд?

— Кой не я познава? — отговори Кройд. Усмихна се бегло. — Радвам се да се запозная с вас. — След това изведнъж стана пак сериозен. — Наистина ли искате да летите с този хеликоптер?

— Ако можем да го вдигнем на малко повече от десет сантиметра над земята, тогава да — отвърна с усмивка Черити.

— Ще успеете — увери я Кройд. — Тези стари стоманени птици са яки малки машини, които няма така лесно да се дадат. Но е още

прекалено рано. — Той се обърна отново към Стенли. — Елате утре пак, полковник. Или по-добре след два дни. Хеликоптерът трябва да...

Стенли го прекъсна с гневен жест наред думата.

— Нямаме време нито до утре, нито до вдругиден, Кройд — каза той рязко. — Ще лети ли или няма да лети?

Кройд замълча за момент, по-скоро изненадан, отколкото изплашен или респектиран.

— Теоретически — да — повтори той. — Но...

— Добре тогава — каза Стенли. — Другото ще стане ясно после. Запознайте капитан Леърд с техниката.

Кройд го загледа с широко отворени очи, но Стенли не му даде повече никаква възможност да протестира, а само се завъртя на токовете си и изчезна с бързи крачки към задната страна на халето. Кройд погледна подире му, клатейки глава.

— Какво му става?

Черити сви рамене.

— Не знам — отвърна тя. Изненада се сама колко лесно ѝ се изплъзна тази лъжа.

— Може би се сърди, че му отнемате играчката — каза Майк.

Сега вече Кройд доби леко изплашен вид.

— Но вие ще го върнете обратно, нали?

— Разбира се, ако не паднем с него от облаците. — Майк вдигна раницата си от земята и се отправи към хеликоптера.

Кройд спря, за да си запали цигара. Издуха синьо облаче дим подир Майк и се усмихна с престорено злорадство.

— Не ми се ще особено да изпробвам пръв машината. Можете ли да управлявате такова нещо?

Майк кимна.

— Естествено — отвърна той обидено.

— Не е чак толкова естествено — отговори Кройд, когато се приближиха до хеликоптера. — Знам, че можете да пилотирате космически кораб, но това тук е нещо съвсем различно, повярвайте ми. Няма никакви помощни инструменти. Никакви компютри, които да коригират грешката ви. Няма дори висотомер. Поне не такъв — добави той, — който да работи. Да се пилотира машина като тази, се иска голям усет.

Вече бяха стигнали при хеликоптера. Кройд отвори вратата на кабинката, отстъпи назад и направи жест, поканвайки ги да влязат. Майк се поколеба едва забележимо, после се стегна, хвърли багажа в тясното пространство между седалките и тронаво се покатери вътре. Черити чу въздишката му.

— Господи, та това нещо сигурно е още от каменната ера!

Кройд кимна равнодушно.

— Бъдете доволен, че е така, лейтенанте! Ако беше правен десет години по-късно, изобщо нямаше да можем да го използваме.

— Затова ли избрахте тази развалина? — попита Черити.

Кройд не показва с нищо дали определението „развалина“ го е засегнало. Той само кимна.

— Отчасти — призна Кройд. — Аз също бих предпочел по-нова техника, повярвайте ми. Но не би имало никакъв смисъл. Щяха да ни трябват седмици, за да поправим някоя от тези електронни играчки, ако изобщо успеем. Това тук... — той потупа с длан пилотската кабина и целият хеликоптер леко потрепери, — е нещо като динозавър, разбирате ли? Обикновен груб двигател, много по-добър от каквато и да е електроника. — Посочи към мотора, прикрепен зад и над пилотската кабина. — Бижута горе ни накара да си поблъскаме главите, но сега отново може да работи.

— Откъде взехте резервните части? — попита Черити.

— Резервните части ли?

— Бобината за запалване, свещите, разпределителя... — Тя махна с ръка, за да покаже, че би могла да продължи този списък, но счита това за излишно.

— Отникъде — отвърна лаконично Кройд. — Всичко е собствено производство. Ръчна изработка по добрия стар американски начин. — Той се усмихна леко. — Ако се наложи да кацате, внимавайте моторът да не изгасне, защото няма стартер.

— О! — възкликна Черити.

Кройд се засмя, подаде ѝ с преувеличена галантност ръка и ѝ помогна да се изкатери в кабината при Майк. После самият той, пъхтейки, се качи нагоре по плъзгачите и се наведе напред, за да обясни на Майк отделните уреди. Бяха необходими само няколко думи, тъй като по-голямата част от тях изобщо не функционираше.

— Ето това е показанието за горивото — обяви той накрая. — Но не работи. Почне ли сандъкът да се тресе, превключете ето с този лост на резервното гориво. После имате приблизително десет минути, за да откриете най-близката бензиностанция.

— Каква е максималната далечина на полета? — попита Майк.

Кройд сви рамене.

— Нямам представа. Резервоарът събира сто галона, т.е. може би двеста мили. Едва ли ще са повече. Тези стари двигатели имат благословен апетит.

Двеста мили, помисли си неприятно изненадана Черити. Това означаваше, че ще трябва да зареждат още осем-девет пъти, преди да стигнат базата. Разбира се, че няма да успеят. Не с тази развалина.

— Но за моторното гориво не е нужно да се безпокоите — продължи бодро Кройд. — Резервоарът е пълен. Достатъчно е да излезете над океана и да направите няколко кръга. Не е необходимо машината да прави висш пилотаж, а само да лети.

Майк вдигна изненадано поглед, но Черити го погледна предупредително и той преглътна отговора, който му беше на езика. Може би беше по-добре да не знае, че те нямаше да се върнат.

Стенли дойде при тях и Кройд довърши набързо обясненията си, след което скочи отново на земята, за да направи място на полковника. Черити видя как заобиколи хеликоптера и се изкатери сръчно на опашката, за да се заеме отново с мотора. В дясната си ръка държеше въже с дължина около метър и половина. Мина известно време, докато Черити се сети за думите му относно липсващия стартер. Той и колегите му сигурно бяха измайсторили нещо като махово колело, с което да запалят двигателя, както се правеше при моторните лодки.

— Готови ли сте? — попита Стенли. Говореше много тихо, може би за да не го чуят Кройд и останалите механици. Черити кимна. — Аз... се надявам, че ще успеете — произнесе Стенли. Думите прозвучаха тъжно, но Черити почувства, че бяха казани честно. Изведнъж ѝ се прииска да го утеши по някакъв начин. Та дори и само заради това, да убеди сама себе си, че не го изоставя тук заедно с другите на произвола на съдбата. Но само кимна с благодарност.

— Летете колкото можете по-дълго по крайбрежието — каза Стенли. — Доколкото знам, в момента насочват усилията си главно към вътрешността на страната. И ако се наложи да зареждате,

направете го край някое шосе, по възможност по-далеч от най-близкия град. В тази страна има поне петдесет милиона души, които ще ви убият без колебание, само и само да заемат място в тази кабина.

— Знам — отговори Черити. — Ние... ние ще внимаваме, полковник.

— Няма да успеете — продължи Стенли. Говореше бързо, почти беззвучно, подобно на човек, който бърза да изкаже някакъв наизустен текст, за да не забрави нещо от него. — Не и с тази трошка. Когато се наложи да слезете на земята, опитайте се да намерите някоя кола. Може би стар форд или додж или пък фолксваген. Тези коли всъщност са само ламарини, електроника почти няма.

Черити искаше да отговори, но Стенли не ѝ обърна внимание. Скочи от шейната на хеликоптера, тръшна вратата и вдигна заповеднически ръка. Над главите на Черити и Майк старомодният бензинов двигател на хеликоптера възкръсна за нов живот, сред даване и кашляне. За момент забоботи неспокойно и заплашваше да изгасне отново, но после Майк даде предпазливо газ и шумът стана равномерен. Над изподраскания плексиглас на пилотската кабина се видя как бавно се завъртяха четирите перки на машината.

Големите плъзгащи се крила на вратата на халето бяха отворени. Вътре нахлу ярка слънчева светлина, която накара Черити да примигне няколко пъти. Майк вдигна ръка пред очите си, с другата посегна към джоба на ризата си и извади чифт слънчеви очила.

След ново махване на Стенли няколко войника прикрепиха две стоманени въжета към плъзгачите на хеликоптера и го затеглиха навън. Черити се мъчеше с всички сили да изглежда спокойна, докато чакаха да излетят. Мъжете се отдръпнаха с респект от свистящите ротори и образуваха широк кръг около хеликоптера. Тя отново изпита чувството, че изоставя всички тези хора на произвола на съдбата. Някак си се чувстваше виновна за всичко онова, което щеше да им се случи.

— Има ли нещо? — попита Майк. Не му беше убегнало колко тиха беше станала изведнъж и как измъчено седеше на мястото си.

Черити поклати глава и погледна демонстративно в друга посока. След две минути бяха вече във въздуха.

Имаха късмет в две отношения. Кройд и хората му очевидно наистина бяха извършили малко чудо, защото хеликоптерът летеше отлично, а денят беше толкова тих, че Майк изцяло можеше да посвети вниманието си на тази странна птица и да свикне с нея.

Последваха съвета на Кройд и летяха ниско, но много бързо. Отправиха се към океана, после завиха и отново се приближиха до крайбрежието. Под тях се плъзна осиротелият свят от пластмаса на Кони Айлънд, после сянката на хеликоптера пробяга над първите сгради от предградията. Оттатък, в Манхатън, градът представляваше истински хаос, но тук той изглеждаше... мъртъв. Беше очаквала, че шумът на двигателя ще привлече хора по улиците, но не видя никого. Ако тук някой все още продължаваше да живее, то сигурно се криеше в дома си. Без да иска, тя отново си спомни за къщата, пълна с мъртъвци. Може би и долу беше същото, помисли си с ужас. Може би сградите бяха пълни с трупове, а те прелитаха над тях.

Майк се приведе леко напред, погледна надолу и коригира леко курса на хеликоптера. Сега летяха почти паралелно на брега и едва ли на височина, надхвърляща трийсет метра. Въпреки това под тях не се забелязваше никакво движение.

— Найлс? — попита тя.

Майк кимна.

— Не съм сигурен дали ще открия къщата — каза той. — Всичко изглежда малко по-различно, когато си тук горе.

Десетина минути летяха в посока юг. Сега вече тук-там виждаха хора — по някой колоездач или пък неколцина, които бяха привлечени от шума на мотора и бяха излезли на улицата.

Най-сетне стигнаха мястото, където беше жилището на Найлс. Дори и от височина, по-малка от трийсет метра, нищо не подсказваше за катастрофата, която беше прерязала артериите на Ню Йорк: една нормална улица с красиви малки къщички, които се редяха една подир друга, скрити зад поддържани с обич градинки.

Майк поведе хеликоптера в нисък полет над къщата, в която живееше Найлс със семейството си. Направи широк завои, върна се

обратно и се приземи на окосената тревна площ пред сградата, толкова близо до нея, че перките едва не докосваха стрехите ѝ.

— Побързай — каза той едносрично.

Черити разкопча предпазния колан и се наклони да отвори вратата, но Майк я задържа.

— Вземи го — каза той и посочи с глава автомата, който се намираше между седалките им.

За момент Черити бе изкушена да го направи. После обаче поклати глава, бутна вратата и скочи от кабинката, преди Майк да успее да я задържи. Изтича приведена до къщата, като се оглеждаше внимателно на всички страни. Зад прозорците на съседната къща се появи сянка, нещо проблесна. Но никой не се появи на улицата.

Зад нея изрева моторът на хеликоптера и без малко да бъде преобърната от силния вятър, който създаваха перките, когато Майк отново вдигна машината във въздуха и я задържа десетина метра над улицата. Очевидно той се отнасяше съвсем сериозно към предупреждението на Стенли.

Вратата се отвори, когато ѝ оставаха още два метра до къщата, и се показа Найлс. Носеше обикновени, черни панталони от рипсено кадифе и една от ярките, пъстри ризи, които така много обичаше. На колана му висеше пистолет. И не беше ни най-малко изненадан, когато видя Черити.

Погледа я безмълвно няколко мига, после вдигна глава и погледна към хеликоптера.

— Откъде намерихте този музеен експонат? — попита той. Гласът му беше много изморен. Черити съзря зад него някаква сянка в къщата и чифт черни очи, които я оглеждаха почти със страх. Установи с напълно необоснована уплаха, че това бяха детски очи. На стената беше облежната пушка с приспособен към нея телескоп. Трябваше да събере всичките си сили, за да може да погледне отново към Найлс.

— Лети, нали? — каза тя.

Найлс се засмя невесело.

— Да — каза той. — Пак напред, така ли?

— Ние... извикаха ни — произнесе тя колебливо. — Преди два часа, Найлс. Лично Бекър.

— Базата СС 01? — Найлс отново посочи към хеликоптера. — С това нещо ли?

— Докъдето стигнем — сви рамене Черити. По дяволите, какво ѝ ставаше? Внезапно ѝ беше невъзможно да продължи. — Ние тримата, Найлс — каза тя.

Найлс изкриви устни, но тя не разбра дали това беше усмивка или не.

— Има ли там място за трима души?

Черити поклати отрицателно глава. Найлс също помълча известно време.

— Желая ви тогава много щастие — заяви той накрая.

— Ти... няма ли да дойдеш?

Сега Найлс се усмихна истински.

— Не, капитане. Няма да дойда, дори и да ми заповядате.

— Знаеш какво означава това, нали? — попита тя много тихо.

Найлс кимна отново. Лицето му беше като каменна маска. След малко тя чисто и просто се завъртя на пета и направи знак на Майк да приземи хеликоптера, за да може да се качи отново. Когато след половин минута отлетяха отново, тя се приведе напред и надникна под тях. Найлс беше застанал с една тъмнокожа жена и с около десетгодишно момиченце зад къщата. Жената им махаше. В ръцете на детето имаше автомат, но то го държеше не като оръжие, а така, както децата държат куклите си — с две ръце, притиснат здраво към гърдите. Черити никога не можа да забрави тази картина.

Бяха на сто мили от Ню Йорк, когато градът загина, и те можаха да го видят въпреки огромното разстояние. Денят беше много ясен и сега летяха на голяма височина, така че кулите на Манхатън се очертаваха само като неясни силуети на хоризонта. Когато се случи, Майк обърна хеликоптера и го задържа неподвижно във въздуха, така че да могат да проследят ужасната сцена във всичките ѝ подробности.

Беше нещо като мъгла, която се появи от нищото и захлупи Ню Йорк подобно на полупрозрачен огромен купол; юмрукът на великан, който стисва в шепата си безшумно целия този милионен град и изгася всяка искрица живот в него. Бетонните гиганти на Манхатън не се срутиха, нямаше дим, нямаше пламъци, нямаше и ужасна експлозия, която да помете града от лицето на земята. Тя си спомни за безжизнения дом, който Найлс и войникът бяха открили преди пет дни, и изведнъж разбра, че това бе същата тази сила, която сега посегна към

целия град и умъртви всякакъв живот в него — бързо, безпощадно и докрай.

Куполът от сиво нищо се задържа само няколко минути над града, преди да почне отново да се разпада, много бавно и неравномерно, сякаш силата, която го беше задържала до този момент във формата му, се беше внезапно изчерпала и сега го изоставяше на приумиците на вятъра. В кълбото от неспокойна мъгла се появиха големи, виещи се пукнатини... накрая остана само един тънък воал, изпод който се подаваха небостъргачите на Манхатън, подобно на мъртви дървета сред някакъв обвит в мъгла двигател.

Майк мълчаливо обърна пак хеликоптера и пое набелязания курс. Никой от двамата не произнесе нито дума, докато не се наложи да направят първото междинно кацане.

ГЛАВА 11

НАСТОЯЩЕТО

12 декември 1998 година

Контролното помещение приличаше на разбунен пчелен кошер. Лампите трепкаха с яростно пулсираща червена светлина, а сирените виеха ли, виеха. Огледа се за Бекър, но не успя да го открие никъде, което обаче не беше странно: в огромната компютърна зала цареше истински хаос.

Картата беше изчезнала от екрана на стената. Вместо нея мониторът показваше сега един от по-горните етажи — кой точно, Черити не можеше да разбере добре, тъй като изображението беше неясно поради наличието на прах, дим и хвърчащи на всички страни отломки. Видя бягащи хора, следвани от огромна сянка. Развълнуваните викове на екипа на централата се смесваха с остри писъци и с приглушения трясък на експлозии.

Най-сетне откри Бекър. Беше застанал в другия край на централата, на средата на стълбата, която водеше към кръглата галерия. Черити извика името му, замаха развълнувано с ръце и наистина успя да привлече вниманието му. Бекър се спря, отвърна на знаците ѝ и зачака нетърпеливо тя да си пробие път през хаоса, който беше настъпил в централата.

— Какво се е случило? — попита тя разтревожено.

Бекър посочи с гневно движение на главата към екрана.

— Успяха да нахлуят — каза той. Черити забеляза едва сега, че целият беше плувнал в пот.

— През вратите?

Бекър поклати рязко глава.

— Не. Изглежда... като че ли излизат направо от земята.

„Но това е невъзможно“ — мислеше си объркано Черити. Над тях имаше половин миля бетон. Обърна се недоверчиво и загледа огромния видеоекран. И като че ли за потвърждение на ужасните думи на Бекър, точно в този момент картината се проясни. Прахът, който до

този момент беше замъглявал камерата, започна леко да се уталожва и те за пръв път видяха противника, който беше превзел най-сигурното бункерно съоръжение в света.

Сега вече видя коя точно част на бункера показваше камерата. Не беше входната зала, а третият етаж — един огромен жилищен и складов комплекс, разположен на повече от триста метра надолу, в земята. Задната стена на огромното помещение, към която беше насочена камерата, се беше сринала. Дебелите колони от стоманобетон, които бяха поддържали тавана, се бяха пречупили като кибритени клечки, по стените и на пода също зееха пукнатини. А в средата на този хаос от развалини и виещ се прах...

Черити изохка от ужас.

Беше чудовище. Невероятно чудовище, в пълния смисъл на думата гигантски, над двадесет метра дълъг и над пет метра дебел червей, черно-кафяв, без явно различни крайници или сетивни органи. Тялото му се намираше в непрестанно потрепващо движение, сякаш всеки от безбройните му сегменти живееше сам за себе си. Една огромна уста се отваряше и затваряше и приличаше на устата на риба, попаднала на сухо. Черити различи пет редици здрави, тъпи зъби.

Тънък, кървавочервен лазерен лъч дебнеше чудовището. Улучи го, но не се забеляза никакво въздействие. Кафяво-черната маса като че ли направо засмукваше огромния заряд светлинна енергия в себе си — приличаше на гъба, която засмуква струя вода.

Картината се залюля. Дори през стоте метра масивна скала Черити почувства разклащането, когато се срути друга част от задната стена.

От хаоса се появи втори от тези огромни червеи и този път тя ясно видя кръглия тунел, през който той беше се проврял. Тунел, който водеше право в масивната скала на планината и леко се изкачваше нагоре...

— Господи! — заекна Бекър. — Те... разяждат скалата!

По изображението отново преминаха лъчи от лазер. Черити видя как черно-кафявата броня на чудовището започна да пламти с нежна, доста тъмна червенина, после се образуват мехури и се подува. И изведнъж червеят се изправи, замята се в сляпа агония насам-натам и започна с бясна бързина да се заравя в земята! Лазерните лъчи го следваха като призрак от смъртоносна светлина, но после се случи

това, от което се беше опасявала и Черити: тънките светлинни лъчове започнаха да гаснат един подир друг. Оръжията бяха изстреляни докрай. След по-малко от минута чудовищният червей беше вече изчезнал. Там, където се беше намирал, сега имаше кръгъл отвор с диаметър пет метра.

— Достатъчно — каза Бекър. И добави много по-високо към някакъв мъж, намиращ се долу в тълпата: — Роб, кажете на тези идиоти да престанат да стрелят! Отстъпление!

— Какво смятате да правите? — попита изплашено Черити.

Бекър сви упорито устни.

— А вие какво си мислите, капитан Леърд? — попита той. — Правя това, което би трябвало да направя още преди пет дни. Ще взривявам. Може би ще се откажат, когато решат, че тук, долу, всичко е разрушено.

— Но вие...

Бекър я прекъсна с грубо движение на ръката.

— Знаете какво да правите, капитане — каза той. — Вървете!

— Да вървя? — Черити направо изкрещя. — Вие трябва да сте луд. Бекър! Нужни са часове, за да се подготви корабът за излитане. „КОНКЪРЪР“...

— ... е готов от една седмица — прекъсна я недоволно Бекър. — По дяволите, да не ме мислите за идиот, Леърд? Вземете екипа си и ни чакайте в шлюза. Това е заповед.

Черити само го погледна една-единствена секунда, после се обърна мълчаливо и напусна централата.

ГЛАВА 12

МИНАЛОТО

6 декември 1998 година

Развидели се отново, когато им се наложи да направят трето междинно кацане, но този път нямаха голям късмет. Нощният полет се беше оказал истински кошмар. Под себе си бяха виждали малки светлилки, тук-там бяха запалени огньове, но те се бяха постарали да стоят далеч от тях.

Поне едно нещо не беше представлявало проблем: горивото. Майк беше следвал направо шосето, водещо на запад, и сметките му се бяха оправдали. Сред хилядите коли, изоставени на сивата асфалтова лента, на два пъти бяха откривали цистерни, пълни с бензин, така че новото зареждане не беше нито опасно, нито отнемащо много време. Майк беше приземявал хеликоптера направо на платното и беше зареждал с работещ мотор, докато Черити беше охранявала с готово за стрелба оръжие. Не бяха забравили предупреждението на Стенли. И за цялата нощ не бяха видели нито едно извънземно.

И сега не видяха никого, но не можаха да открият и бензиновоз. Беше станало съвсем светло и преди пет минути Майк беше минал на резервното гориво, след като моторът беше започнал да се дави. Оттогава летяха над шосето на двайсет метра височина.

— Колко още? — попита Черити.

Майк сви рамене.

— Нямам представа. Може би пет минути. Но не искам да рискувам. В най-лошия случай ще кацнем до някоя кола и ще източим бензина ѝ.

От тона му беше ясно, че идеята не му допада особено. И двамата бяха изморени. Не бяха спали цяло денонощие. И летяха над страна, в която се водеше война, макар и досега все още да не бяха забелязали нищо от това. На Черити ѝ се струваше направо абсурдно, че все още не са се срещнали лице в лице с врага, който беше поставил на колене един цял свят.

— Виж, там отпред! — Майк посочи към някакъв малък, четвъртит силует, който се беше появил в края на еднообразната асфалтова лента и сега постепенно нарастваше. Внезапно си отдъхна с облекчение. — Щастието е на страната на глупаците — заяви той. — Кино за автомобилисти. В комплект с бензиностанция и мотел. — Майк се засмя. — Черпя те с един студен хамбургер, щом заредим, съгласна ли си?

Черити напрегна всички сили да отговори поне малко на усмивката му, взе бинокъла от коленете си и се вгледа внимателно в сбутаните една до друга занемарени постройките. Всичко изглеждаше съвсем нормално: пред ресторанта имаше пет-шест коли, а встрани, до бензиностанцията, имаше огромен, боядисан в светлозелено камион-цистерна.

— Бинго — каза тя. — Ето една цистерна. Осигурени сме за следващите триста мили. — Така щяха да са изминали половината път. Много повече, отколкото се бяха осмелявали да мечтаят...

Майк намали внимателно газта, направи завой и се приближи към мотела откъм обърнатата му към улицата страна, а Черити в това време оглеждаше внимателно цялата околност. Отново им провървя. В радиус от много мили нямаше нищо друго, освен равна степ, върху която нямаше почти никакъв храст. Нямаше опасност да бъдат изненадани в гръб от някой нападател.

— Окей — заяви Майк. — Ще направим както предишния път: аз ще заредя, а ти ще стоиш на пост. — Той се засмя. — Свирни три пъти, когато се зададат ченгетата.

Приземиха се на пет метра от цистерната. Майк крайно предпазливо намали газта и зачака трепетно да види дали ще угасне моторът, но храбрата машинка продължи да работи. Черити се попита колко ли още щеше да издържи двайсет и пет годишният стар мотор на това постоянно натоварване, преди да ги зареже наред пътя.

Отвори вратата, направи пружиниращ скок от хеликоптера и стисна веднага оръжието си. От другата страна Майк бавно се измъкна долу, протегна се с наслада и потърка уморено лицето и очите си, преди да заобиколи машината и да тръгне към цистерната.

Но никога не стигна до нея.

Може би причината беше в умората, която я беше направила лекомислена. Всичко стана така бързо, че Черити дори не успя да

извика, за да го предупреди. Вратата на мотела се разтвори с трясък и оттам изскочиха шестима въоръжени мъже, в същия момент на прозореца на камиона се показа дулото на пушка. Черити застина по средата на движението си.

— Добре — каза някакъв глас. Идваше от тъмнината зад пушката, звучеше решително, но в него се таеше и страх. — А сега по-добре изобщо не мърдай, малката. Сложи оръжието настрани, ама бавничко.

Черити се подчини. С крайчеца на очите си видя как и Майк бавно вдига ръце и гледа към задната част на дванадесетметровия камион. Зад двойните автомобилни гуми се беше появила някаква приведена фигура. Тя също имаше оръжие в ръцете си.

— Чуйте — каза Черити предпазливо. — Ние не сме ваши врагове.

Не получи отговор и за всеки случай вдигна още по-високо ръцете си. След две секунди дулото изчезна от прозореца на шофьорската кабина и вратата се отвори. Оттам изскочи около двадесетгодишен младеж с руса коса и с изпокъсан монтьорски костюм. Оръжието в ръцете му беше стар ремингтън, който едва ли можеше да уцели на двадесет метра разстояние. Но това изобщо не й помагаше, младежът беше едва на три метра от нея и изглеждаше готов на всичко. Освен това беше полуобезумял от страх.

— Ние сме на ваша страна — повтори тя. — Наистина.

Младежът не отговори, но към страха в очите му се примеси нещо като предпазливо облекчение. Въпреки това той запази недоверчивостта си. Искаше му се да й повярва, тя го усети, но не можеше.

Опита се да свали ръцете си и предизвика по този начин бързо, заплашително движение на пушката му.

— По-добре не правете нищо, за което после няма да имате никакво време да съжалявате! — предупреди я момчето.

Черити потисна въздишката си. „От кой ли филм е взел това изречение?“ — помисли си тя. Но въпреки това се подчини.

Откъм мотела към тях се приближаваше група от пет или шест човека. Двама от тях се отправиха към хеликоптера, а другите спряха зад младежа. Две нови пушки и дулото на малък дамски пистолет се насочиха сега към Черити.

— Чуйте ме — каза тя, — ние сме американски войници, а не марсианци. Уважавам предпазливостта ви, но съм изморена и ме боли всяка костичка от тялото. Не мога ли най-сетне да си сваля ръцете?

Беше говорила доста остро и суровият тон постигна въздействието, което беше очаквала. Младежът не изглеждаше вече така уверен и най-сетне кимна одобрително.

— Кажете на Стен — каза той, обръщайки се към един от мъжете. — Хванахме ги. Не мисля, че са руснаци.

Руснаци? Черити отвори широко очи и зяпна младежа. Какво, по дяволите...

Изненадата ѝ не убегна на младежа и естествено, той я изтълкува съвсем погрешно. Недоверчивият блясък в очите му се засили отново.

— Или? — попита той.

— Разбира се, че не — отвърна бързо Черити. — Погледнете униформата ми, приличам ли ви на руски войник?

Младежът действително се приближи до нея и недоверчиво огледа малката звездна емблема на гърдите ѝ.

— Космическа служба на САЩ? — Втренчи се в нея, обърна глава и погледна към хеликоптера. Внезапно се разсмя. — Доста странни кораби имате напоследък!

Забележката му стопи леда. Черити видя как напрежението изчезва от лицата на останалите, младежът също пое шумно въздух. Въпреки това тя не посмя веднага да свали ръцете си. Тези мъже бяха повече от изнервени. Едно-единствено погрешно движение и пътуването им щеше да приключи преждевременно.

Цялата група се отправи към мотела. Моторът на хеликоптера замря с подобен на въздишка звук тъкмо когато бяха стигнали средата на пътя, но Черити дори не се обърна. Някак щяха да го запалят отново, помисли си тя. А ако не... е, и без това бяха изминали повече път, отколкото беше очаквала. В момента много повече я вълнуваше въпросът за едно легло. Майк и тя имаха нужда непременно от сън.

Вътре в мотела имаше десетина души: няколко служители, една възрастна семейна двойка, чийто страх в очите се забелязваше още от двайсет метра разстояние, някакъв мъж с карирана риза, когото тя съвсем инстинктивно определи като шофьора на камиона и съвсем млада двойка в кожено облекло. Спомни си бегло, че навън, на

паркинга, беше видяла мотоциклет марка „Харли“. Песъчинки, помисли си тя, които необявената война беше довяла тук, в този мотел.

Когато влязоха в ресторанта, към тях се отправи доста едър мъж в зле скроен костюм. С изключение на възрастното семейство, той беше единственият, който не носеше оръжие, и въпреки това тя разбра, че стоеше пред водача на тази малка общност.

— Вие ли сте Стен? — попита тя.

Той кимна. Погледът му беше абсолютно безизразен, докато оглеждаше нея и Майк.

— А вие сте капитан Леърд, ако не се лъжа.

— Във всеки случай не се казвам Лердовска — отвърна кисело Черити. — Как, по дяволите, ви хрумна тази щура мисъл, че може да сме руснаци?

Стен спокойно сви рамене.

— Има само две възможности, нали? Мравките или руснаците. А не приличате на мравки, капитане.

„Мравки?“ — помисли си тя объркано. После разбра. Никой от тези хора не знаеше какво се беше случило наистина; може би преди пет дни те са се срещнали тук съвсем случайно и единственото, което бяха видели, е било огромната светкавица. Оттогава си седяха все тук.

Отказа се да отговаря на забележката на Стен, насочи се към една от масите и се отпусна с въздишка на стола. Изведнъж изпита единствено умора. И истински ужас от въпросите, които щяха да задават.

— Изглежда, имате нужда да се подкрепите малко — каза Стен, когато и Майк седна до тях. — Поли, пригответи на гостите ни нещо за ядене. И силно кафе. — Той се усмихна, когато забележа благодарния поглед на Черити. Притегли един стол и го яхна откъм седалката. Един по един се приближиха и останалите, докато Майк, Черити и той не се озоваха обкръжени от петнадесетина мъже и жени.

— Какво се е случило? — попита най-сетне Стен. Черити го погледна неохотно и той навярно почувства, че не иска да му отговори, защото добави с извинителен жест: — Една седмица вече сме отрязани от целия свят, разбирате ли? Тук почти нищо не функционира. Има ли... война?

Черити поклати глава, после кимна и веднага пак поклати глава. Майк ѝ хвърли предупредителен поглед, но тя не му обърна внимание.

Не можеше да мами тези хора, въпреки че беше сигурна, че прави груба грешка, ако отговори.

— Не с руснаците, ако това имате предвид — каза тя. — Мисля, че и при тях не изглежда по-различно оттук.

— Били са мравките?

„Странно название за извънземните“ — помисли си Черити. После кимна.

— Видяхте ли ги?

— Няколко — отвърна младежът с коженото облекло на мотоциклетист. — Преди два дена. Мотаеха се оттатък, сред хълмовете. Но не дойдоха насам.

„Ако го бяха направили — помисли си Черити, — ти едва ли щеше да си още жив, момчето ми.“ После погледна отново Стен и направи опит да се усмихне.

— Не сте единствените, които са отрязани от света — каза тя предпазливо.

Лицето му помрачня.

— Големият удар, нали? — попита той. — Парализирали са цялата тази проклета страна.

— Така е горе-долу — призна Черити.

— Не можете да останете тук — каза Майк. — Може да минат месеци, преди да дойде помощ. А извънземните...

— Нека само дойдат — прекъсна го младежът, който беше изненадал Черити. — Имаме продукти за половин година. И достатъчно боеприпаси, за да ги върнем обратно на Марс.

Стен не каза нищо. По лицето му не се виждаше ни най-малко вълнение. Но Черити усещаше какво става вътре в него. Освен нея и Майк той беше може би единственият, който знаеше какво наистина ги очакваше.

— Хеликоптерът ви — попита ненадейно Стен. — Как така лети? Тук нищо вече не работи.

— Няколко механика в Ню Йорк го ремонтираха — отвърна уклончиво Черити. — Обаче нямам никаква представа докога ще издържи.

— Но ако той е в движение, тогава значи и други машини ще могат да работят отново — каза мотоциклетистът. — Искам да кажа, нашите ще дойдат и ще прогонят тези проклети извънземни, нали?

Черити се нахрани да отговори, но Стен беше по-бърз. С повелителен жест той се обърна към останалите:

— Затваряйте си устата, Патрик. Виждате, че двамата са направо съсипани. Предлагам да ги оставим сега малко на спокойствие. Ще се нахраните и после ще се наспите, капитане. Изглежда, имате нужда и от двете.

Нямаха време нито за едното, нито за другото, но Черити не възрази. Шансът им да стигнат живи до базата не беше особено голям, ако тя или Майк заспяха на кормилото на хеликоптера. Кимна с благодарност на Стен.

Той се усмихна.

— Не се тревожете за хеликоптера си — каза той. — Ще го заредим, а Патрик може да прегледа мотора. Разбира от двигатели. Утре сутринта ще можете да отлетите нататък.

Черити продължаваше да се колебае, въпреки че всъщност добре осъзнаваше, че няма друг избор, освен да приеме предложението на Стен. Не беше сигурна дали изобщо щеше да ги пусне да си тръгнат, ако настояваха за това. Познаваше него и останалите едва от няколко минути. Ами ако Стенли се окажеше прав с предупреждението си? Ами...

„Започвам да подозирам капан зад всеки приятелски жест“ — помисли тя. Доколкото познаваше хората, реши че може да се довери на тези тук. Майк взе решението вместо нея, като кимна с глава.

— Приемаме предложението ви, Стен — заяви той. — Ако не сме ви в тежест.

— Съвсем не — отвърна Стен. — Напротив, лейтенанте. Ние чакахме хора като вас. Но — продължи той след кратка пауза, — няма да ни се измъкнете така лесно. Ще трябва да ни разкажете всичко, когато се нахраните, съгласни ли сте?

— Един стек срещу информация? — Майк сви рамене. — Защо не?

И вероятно, добави в мислите си Черити, тя и без това беше валутата, с която в бъдеще щяха да се разплащат в тази страна.

Ако изобщо все още имаше някакво бъдеще.

* * *

Навярно беше спала четири или пет часа. Ако се съдеше по слънцето, трябва да беше малко преди обяд, когато отвори очи, и мина известно време, докато усети, че не е сама в стаята. Тогава скочи рязко от леглото и грабна автомата, който беше под възглавницата ѝ.

Стен вдигна изплашено ръце.

— Не! — извика той бързо. — Аз съм!

Черити го изгледа объркано, после свали оръжието.

— Не сте ли чували досега, че се чука, преди да се влезе в спалнята на дама, Стен? — попита тя уморено.

— Особено ако тя държи оръжие под възглавницата си — добави Стен. — Знам. А сега можете спокойно да го махнете, мис Леърд. Искam само да поговоря с вас. — Направи крачка към нея и спря. — Оставете оръжието настрана — помоли Стен отново. — Наистина искам само да разговарям.

Тя остави със смутена усмивка оръжието на леглото, стана и се отпрати, все още като пияна от съня, към умивалника. Кранът се завъртя със скърцане, но не потече и капка вода. Не, помисли си тя ядосано, наистина все още не се беше разсънила.

Стен се усмихна, приближи се с две бързи крачки към нея и наля в умивалника прясна вода от една порцеланова кана. Черити въздъхна. Дали някога щеше да привикне с това, че се бяха върнали с повече от двеста години назад? Едва ли.

Изми се набързо, но не се почувства по-бодра.

— И така? — попита тя. Не погледна към Стен, а се приближи до прозореца и се загледа навън. Всичко изглеждаше толкова мирно. Тя потръпна.

— Не ни казахте истината тази сутрин, нали? — поде Стен.

Черити погледна собственото си отражение по замърсеното стъкло на прозореца.

— А искате ли да я чуете?

— Мисля, че да — отговори Стен. Гласът му беше малко раздразнен. — Колко зле е в действителност?

— Много зле — отговори сурово Черити. — Унищожиха Ню Йорк, ако искате да знаете съвсем точно. И по всяка вероятност всички по-големи градове в страната.

Стен пребледня леко, но прие новината общо взето почти безизразно.

— Помощта, която чакате, няма да дойде, Стен — продължи тя малко по-меко, защото отново съжаляваше за думите си. — Няма никаква помощ вече. Армията е парализирана и се боя, че мравките едва ли ще изчакат да се съвземе. — Поклати тъжно глава и съжали, че преди три години се беше отказала от пушенето. Може би трябваше да помоли Стен за цигара. После продължи: — Много ми се щеше да мога да ви посъветвам да се махнете оттук, Стен, но не знам къде мога да ви изпратя, разбирате ли? Случайното ви попадане тук е доста удачно. Поне все още сте живи.

— Никаква помощ? — прошепна Стен, който като че ли изобщо не беше чул какво беше казала след това. Черити се замисли дали не се беше измамила в него. Може би изобщо не беше така силен, както бяха решили те двамата с Майк, а само си играеше на водач.

Тя поклати глава.

— Ако очаквате появата на Военновъздушните сили, Стен — произнесе Черити внимателно, — ще трябва да ви разочаровам. Старата браква вън, строена преди двайсет и пет години, това са всъщност Военновъздушните сили.

— Но защо? — запита едва чуто Стен. — Нали досега нищо не се е случило!

— Тук — отвърна Черити. Въпреки че трябваше да признае, че забележката на Стен не беше съвсем неоснователна. Не бяха срещали извънземни, откакто бяха напуснали Ню Йорк, а бяха прелетели почти хиляда мили разстояние. Но картата от бюро на Стенли потвърждаваше точно обратното.

— Може би в момента насочват всичките си сили към смазване на съпротивата — продължи тя. — Мисля, че тук ще има спокойствие още известно време, Стен. Повечето от оръжията ни не могат да функционират, но това не означава, че сме безпомощни. Необходимо е време, за да се превземе цял един свят. — Тя се засмя горчиво.

— Никаква помощ? — промърмори още веднъж Стен. Изглеждаше потресен, до такава степен, каквато тя никога досега не беше срещала у друг човек. И изведнъж разбра. Десетината души, които съдбата беше събрала тук, го бяха избрали за свой водач, но той вероятно беше могъл само да ги окуражава, защото, всички те бяха вярвали, че все някога някой щеше да им се притече на помощ. Ако

разбяха истината, тяхната общност щеше да се разпадне също толкова бързо, както се беше и създала.

— Би трябвало да се опитате да си пробиете път до планините — каза тя. — Това е единственият съвет, който мога да ви дам, Стен. Пътят е страшно дълъг, ако се върви пеша, но...

— Ще пътуваме — заяви Стен.

Черити го погледна изненадано.

— Патрик огледа вертолета ви — поясни Стен. — Не се безпокойте, нищо не е пипал. Но казва, че всъщност е доста лесно, ако човек знае как се прави. Ще поправим някои от колите и ще вземем колкото е възможно повече бензин. Само... само не ми е ясно как да им го кажа.

— Да го направя ли аз? — попита Черити.

Стен поклати тъжно глава.

— Това е моя работа — заяви той. — Но... аз ще изчакам, докато отлетите отново. — Въздъхна, отпусна се на един стол и скри лице в ръцете си.

На Черити ѝ стана много, много мъчно за него. Но тя не каза нищо повече, а изчака, докато той след известно време отново се изправи и я остави сама, за да се преоблече и събере пак нещата си.

Хапнаха още веднъж заедно, преди да отлетят. Черити беше сигурна, че Стен не е издал никому нищо от техния разговор, но останалите като че ли усещаха, че нещо не е наред. Говореха прекалено малко и колкото и абсурдно да беше — Черити беше сигурна, че не само Стен беше доволен, когато най-сетне се изправиха и заявиха, че е вече време за тръгване.

Този път Черити застана зад кормилото. Помаха на Стен и останалите за довиждане и направи още един кръг над мотела. Майк смръщи многозначително чело, но беше достатъчно умен да не каже нищо.

Обаче тя и след това не се отправи по курса им, а поведе хеликоптера към планините. Майк я погледна объркано:

— Какво означава това? — попита той грубо.

Черити кимна с глава по посока на планинската верига на четири-пет мили пред тях.

— Момчето каза, че там е видяло пришълците — отвърна тя. — Искам да поогледам малко.

— И защо? — Майк дори не си направи труда да прикрие раздразнението си.

— Може би защото предпочитам да знам кой е зад мен — обясни Черити. Но това не беше истинската причина — истината беше, че се чувстваше по напълно абсурден начин отговорна за съдбата на хората, останали в кино-мотела. И най-малкото, което можеха да направят за тях, беше да се уверят, че те са наистина в безопасност.

Те обаче не бяха.

* * *

Под тях се простираше ужасяваща картина. Там, където до преди няколко дена имаше само недокосната от човека степ — пясък и отделни храсталаци — сега можеше да се види огромна маса скрити в хитинова обвивка тела, сред които се издигаше странна черна пирамида. На Черити ѝ беше трудно да определи с думи усещането си — чисто и просто беше неприятно да се гледа това странно архитектурно творение. Нещо у нея се свиваше спазматично още щом се опитваше да го направи.

Разтреперана, свали бинокъла, подаде го на Майк и отново се спусна надолу по склона, зад който се бяха приземили с хеликоптера. Прилоша ѝ, когато си помисли какво би могло да им се случи, ако бяха прелетели над склона, за да разгледат отгоре долината зад него, както първоначално бяха възнамерявали да правят.

Майк се върна. Беше много блед и ръката му трепереше, когато ѝ върна бинокъла. Не каза нищо, но Черити почувства, че я изчаква да стане и да се върне при хеликоптера. Вместо това обаче, тя разви с бързо движение бинокъла, измъкна от джоба на униформата си един филм и го постави в апарата.

— Какво, по дяволите, се каниш да правиш? — избухна Майк.

— Нали виждаш — отвърна Черити не по-малко раздразнено от него. — Ще направя няколко снимки. Искам да знам какво правят там долу.

Не даде никаква възможност на Майк да се противопостави, а отново предпазливо изпъзля нагоре по склона, зае позиция на билото и нагласи апарата. Микрокомпютърът във вътрешността му не работеше

и тя абсолютно нищо не разбираше от фотография, но се надяваше специалистите на Бекър поне донякъде да могат да се оправят със снимките, които щеше да направи.

Майк също се изкачи и застана до нея. Предполагаше, че отново ще я затрупа с упреци, но той млъкеше, докато тя бавно придвижваше бинокъла отляво надясно и през няколко секунди натискаше копчето за снимане.

— Невероятно е — шепнеше Майк. — Няма... няма никакъв смисъл. Мили боже! Космически кораби и трансмитери на материя и накрая това тук!

Черити не му отговори, но го разбираше добре. Това, което се ширеше под тях, то беше... направо абсурдно.

Трудно можеше да се пресметне броят им, но Черити предполагаше, че тези странни твари, които гъмжаха в тясната долина, бяха може би хиляди. През бинокъла беше наблюдавала, че излизат от пирамидалната постройка в средата на лагера — малък, но непрекъснат поток от всевъзможни ужасяващи същества, някои от които доста трудно можеха да изпълят от полукръглия отвор на пирамидата.

Тук имаше не само огромни бръмбароподобни същества или четириръките им ездачи, долината криеше безподобна сбирщина от най-отвратителни твари, които имаха една-единствена обща черта: всички изглеждаха опасни, по един или друг начин. И с изключение на четириръките, които, изглежда, бяха щурмовите команди на пришълците, всички бяха животни.

— А може би... — заяви тя внезапно. Свали бинокъла, прекара уморено ръка над очите си и кимна с глава по посока на долината. — Има смисъл, ако... — Тя затърси подходящи думи, не ги намери и сви рамене.

— Ако се мисли по-различно от начина, по който мислим ние — каза тя накрая.

— И как? — Гласът на Майк показваше ясно, че и той се беше замислял над този въпрос. И може би беше стигнал до същия ужасен резултат, както и тя.

— Предполагам, че това там са само щурмовите отряди — каза Черити. — Огромният валяк, който изпращаш най-напред, нали?

— Но това са животни! — натърти Майк.

— Е, и? — попита Черити. — Ние изпращаме ракети или роботи, а те — животни, къде е разликата? Може би са ги отглеждали единствено за тази цел.

— Но...

— По дяволите, щеше ли да е по-различно, ако там долу се разхождаха десет хиляди робота? — прекъсна го раздражено Черити. — Тези чудовища функционират перфектно, нали? Ако искаш, слез при тях и се оплачи, че не се придържат към правилата на играта!

— Всичко е... така нечовешко — каза Майк след известно време.

— Те не са хора — напомни му Черити раздражено. — Но каквито и да са, тези, там долу, не са истинските ни противници. Това са техните танкове. — Но тя разбра какво имаше предвид Майк. Наред с невероятната заплахата, която представляваше тази армия от ужасяващи същества, съществуваше и допълнителен психологически ефект и тя дори не беше сигурна дали той не е нарочно предвиден. Не само за Майк би било по-лесно да воюва срещу армия от безчувствени роботи с лазерно оръжие. Това нашествие на чудовищата парализираше дори само с вида си.

— И може би вече са го направили с десетки светове — продължи тя прекъснатата си мисъл. — Изпращат тези чудовища и когато всичко приключи, пристигат самите те и събират отломките.

Остави най-сетне телескопа настрана, после го пхна внимателно в кожения калъф, прикрепен към колана ѝ, и запълзя бавно обратно надолу по склона. Майк я последва. След като бяха изминали половината път, скочиха на крака и хукнаха приведени към хеликоптера. Черити отправи благодарствена молитва към небето, че вятърът не духа в тяхна посока и отвява настрана шума от двигателя.

Отлетяха. Черити управляваше машината много предпазливо, едва се издигна на пет-шест метра височина и караше толкова бавно, доколкото изобщо беше възможно. Едва след като се бяха отдалечили на повече от миля от възвишението, а с това и от лагера на извънземните. Черити се осмели да вдигне хеликоптера на по-голяма височина и да вземе внимателно завой наляво.

— Какво пак ти хрумна? — попита ядосано Майк.

— Ще предупредя Стен и останалите — отвърна Черити. — Ако нямаш нищо против.

Майк не каза нищо, но погледът му беше доста красноречив и той замълча по един определен, не много дружелюбен начин. Черити беше сигурна, че след новото кацане нямаше да я остави още веднъж да седне на кормилото. По дяволите, какво ставаше с него? Беше се променил, откакто бяха напуснали Ню Йорк. Изведнъж разбра, че щяха да се разделят веднага щом стигнат целта си.

ГЛАВА 13

НАСТОЯЩЕТО

12 декември 1998 година

Тя не успя. Изглежда някой беше решил да използва за наковалня онази част на Скалистите планини, в която се намираше бункерът, но във всеки случай трусовете бяха направо неописуеми. Въпреки паниката тя беше достатъчно разумна да не използва асансьора, което може би й спаси живота.

За секунда изгуби съзнание — толкова силен беше ударът, който разтърси планината и я повали на земята — и когато отново дойде на себе си, светлината беше изгаснала и отстъпила място на мрачния червеникав здрач на аварийното осветление. Планината стенеше. Навсякъде около нея трещеше и пращеше, сякаш се срутва целият подземен бункер. Станция СС Нула Едно беше построена в естествена пещера. Няколко тежки труса можеха да срутят целия проклет лабиринт.

Изправи се с мъка на крака, изтри праха и кръвта от лицето си и сви болезнено устни, когато отново се обади старата рана в горната част на бедрото. По крака ѝ се стичаше топла струйка кръв.

Стисна зъби, измъкна раницата си изпод планината отломки и прах и закуцука нататък. Виковете пред нея се усилиха, после чу трясъка на изстрели и високото, злобно бръмчене на лазер. Мили боже, тук ли бяха вече?

Апаратът за радиовръзка на ръката ѝ се обади с писукане. Черити натисна копчето за отговор и приближи уреда към ухото си, но чу само рязко, отслабващо и отново усиливащо се, писукане и няколко напълно неразбираеми откъслечни фрази. Изруга, закуцука със стиснати зъби нататък и после пусна оръжието си и раницата на земята, когато съзря един стенен телефон.

Почти не ѝ се вярваше, че той все още функционира. Обади се лично Бекър, след като тя беше натиснала копчето.

— Леърд, къде сте?

— Някъде насред пътя — отвърна Черити. — Какво стана?

Бекър не отговори на въпроса ѝ.

— Опитайте да си проправите път до кораба, капитане — каза той. — Ще ви последваме колкото се може по-скоро.

— Половината бункер е сринат — отвърна Черити. — Не мисля, че мога да стигна при шлюза. Ние...

— По дяволите, използвайте тогава резервния тунел — изрева Бекър. — Нямаме време за дискусии, капитане! Изпълнявайте моите нареждания! Ние ще пристигнем най-късно след двайсет минути при кораба.

Чу се леко щракване, когато Бекър прекрати набързо разговора. Черити погледна ядосано слушалката, трясна я върху вилката и отново се наведе, за да вземе нещата си. Бекър не грешеше — хангарът, в който се намираха „КОНКЪРЪР“ и другият космически кораб, беше достатъчно отдалечен от същинското бункерно укрепление, за да е все още в действие. Каквото и да беше това, което беше улучило станцията СС Нула Едно, а то с положителност беше нещо дяволски голямо, то съвсем сигурно е било насочено към сърцето на бункера, а не към намиращия се на почти пет мили разстояние космически хангар, за чието съществуване и без това знаеха само шепа хора.

Кракът я заболя още по-силно. Погледна се и забеляза едно тъмно, постепенно увеличаващо се, петно над раната. Но това сега не беше толкова важно. Ако не се измъкне колкото се може по-бързо оттук, помисли си тя, нямаше да е необходимо да се тревожи повече за тази дупчица на бедрото си.

Продължи да куца нататък, стиснала здраво зъби, стигна следващото разклонение на коридора и спря отново. Къде, по дяволите, беше този проклет резервен тунел? Бекър ѝ го беше показал един-единствен път и дори мисълта за него беше предизвикала у нея такъв страх, че почти не беше запомнила разположението на входовете му — не беше непременно работа за всеки да хлътва в някаква дупка, за да се плъзга миля и половина надолу по все по-разширяващи се спирали...

Стрелбата пред нея се усили и сред непрестанното плющене на картечните залпове и виковете тя дочу и друг звук — един звук, който ѝ се стори прекалено познат и от който се смръзна кръвта в жилите ѝ — глухото, сухо прашене на грубите оръжия на насекомите.

И когато стигна до края на коридора, Черити можа да ги види. Половин дузина от огромните червеи лежаха неподвижно сред развалините, а зад и между тях се движеха десетки от слабите четириръки наемници. Черити осъзна болезнено, че тези огромни червеи не са били нищо друго освен авангарда, пионерите, които са разчистили пътя към бункера и които бяха следвани сега от щурмовите отряди. Нападението не изглеждаше особено успешно — войниците, които оказваха съпротива, едва ли бяха повече от двадесет на брой, но очевидно бяха унищожили стотици насекоми, и това ставаше май по-бързо, отколкото пришълците смогваха да използват от огромните си дупки. Въпреки това нямаше никакъв смисъл, помисли си тя огорчено. Не можеш да смажеш противник, който разполага с неограничени резерви.

Ругаейки наум, тя се дръпна малко назад в коридора, откри друго отклонение, край което първия път очевидно беше минала, без да го забележи, и хукна, куцукайки, нататък. Кракът я болеше все повече и повече.

Когато се вмъкна в страничния коридор, се озова пред някаква сянка. Вдигна инстинктивно оръжието си, чу изплашен вик и в последния момент дръпна пръста си от спусъка, след като позна стоящия насреща ѝ човек.

— Стоун! — извика тя. — Какво търсите тук, по дяволите?

— Търсех вас — отвърна Стоун. Огледа се нервно и после посочи към коридора, откъдето беше дошъл. — Трябва да се махаме оттук, капитане!

— Какво означава това? — попита ядосано Черити. — Имам заповед, лейтенанте, и вие...

— Забравете я — прекъсна я Стоун. — Те са навсякъде, Леърд. Свършено е. Но аз мога да ви изведа оттук, ако желаете.

Черити не помръдна от мястото си.

— Оттук ли? — попита тя. — А къде, лейтенанте? Там горе няма нищо друго, освен радиоактивен ад!

Стоун се засмя сухо.

— Нима? Да не мислите, че са хвърлили бомба? — Заклати така буйно глава, че косата му се разлетя на всички страни. — Това беше Бекър — заяви той.

— Бекър ли? — Черити пое изплашено дъх. Разбираше какво казва Стоун, но не искаше да му повярва.

— Този идиот взриви експлозивите — каза Стоун горчиво. — Не беше атомна бомба, капитане. Бекър вдигна във въздуха половината бункер. Няма вече никакъв изход.

ГЛАВА 14

МИНАЛОТО

8 декември 1998 година

Мирното протичане на последните дни и гробовното спокойствие в киномотела на Стен мамеха. Колкото повече навлизаха във вътрешността на страната, толкова по-често се натъкваха на следите от тежки боеве. Още на следващия ден преживяха две преки нападения, като първото бе от едно чудовищно насекомо, което, за щастие, се оказа много по-бавно от хеликоптера. Майк се измъкна от първата атака на летящата твар, давайки чисто и просто повече газ. Втория път нямаха толкова късмет — Майк забеляза опасността твърде късно и те се озоваха неочаквано сред рояк дебели черно-кафяви същества, които като че ли с хиляди се нахвърлиха върху хеликоптера. Не бяха достатъчно бързи и силни, за да разбият например кабинката от плексиглас, но плющяха като картечни изстрели по цялото тяло на летателния апарат. След това Черити се чудеше, че Майк изобщо бе успял да задържи хеликоптера във въздуха.

Но се наложи да кацнат. Моторът се задави, а кабинката беше така изпоцапана от размазаните останки от насекомите, че нищо не се виждаше. Прелетяха още известно разстояние — десет-дванадесет мили, — за които Черити се молеше да са достатъчни, за да се измъкнат от обсега на летящия рояк, после Майк взе да се спуска надолу. На няколко мили встрани от шосето сред светлината на предобедното слънце проблесна малко езерце, край чийто бряг те се приземиха.

Докато Черити се опитваше да измие от кабинката лепкавите останки от насекомите с една от униформените си ризи и с вода от езерото, Майк се изкатери върху хеликоптера и започна да проверява мотора. Черити чу приглушените му ругатни.

— Какво има? — попита тя.

— Какво има ли? — Майк изруга отново. — Качи се горе и погледни тази свинщина, веднага ще разбереш какво има — избухна

той. — Тази проклета мръсотия е залепнала по целия двигател! Ще ми трябва най-малкото час, за да почистя всичко. Ако изобщо мога!

Въпреки всичко Черити не успя да прикрие усмивката си. Майк се държеше като човек, който току-що е открил, че съседското хлапе е издраскало с пирон лака на новичката му кола. Може би, помисли си тя саркастично, точно това беше причината за тяхната гибел: извънземните не би трябвало да нападат човешката раса, а колите им. И може би тогава справедливият гняв на един цял свят, пълен с автомобилисти, щеше да се вдигне на борба и да ги изпрати със страшна сила обратно в Галактиката.

Все още усмихната поклати глава, отстъпи една крачка встрани от хеликоптера и погледна нагоре към Майк.

— Ще успееш ли?

— Надявам се — отговори ядосано Майк. — Аз...

Прекъсна думите си и въпреки че поради слънцето Черити не го виждаше ясно, а само като черен силует, тя все пак забеляза изплашения му поглед, обърнат на юг.

— Идва някой. Някаква... някаква кола.

Черити се обърна и направи сянка с ръка над очите си. Една черна точка пъплеше към тях и вдигаше подир себе си огромен облак прах. Майк бавно се смъкна от хеликоптера, а Черити надникна в кабинката и взе оръжието си.

Един черен военен джип си пробиваше мъчително път през степта, право към тях. Караше бързо и неведнъж на Черити ѝ се струваше, че колата ще заседне в някоя дупка или пък че ще се счупят осите ѝ. Но нищо такова не се случи. Колата се приближаваше все повече, докато най-сетне спря пред хеликоптера. Зад затъмненото предно стъкло Черити различи силуета на един-единствен човек.

Даде знак на Майк да остане встрани, взе с привидна небрежност оръжието си и се насочи към колата. Когато ѝ останаха само две крачки, страничното стъкло бе спуснато надолу. Едно много бледо, много изплашено лице вдигна поглед към нея.

— Слава богу, вие сте човек — каза младият мъж.

Черити рядко бе долавяла толкова облекчение в гласа на някой човек.

— Нещо друго ли трябваше да бъдем? — попита тя изненадано.

Шофьорът на джипа не отговори, а отвори вратата и бавно слезе от колата. Движенията му издаваха изтощение и Черити забеляза едва сега, че е облечен в съвсем изпокъсана униформа. Вдясно на хълбока му имаше голямо, все още незасъхнало, петно кръв. Погледът му беше трескав. Изглеждаше направо подивял от страх.

— Кой сте вие? — попита още Черити. — И какво се е случило?

— Харкър — отговори военният. — Сержант Джонатан Харкър, 7-ми танков батальон. — Затъпка отново неспокойно на място и се огледа наоколо, сякаш се боеше, че пришълците биха могли всеки момент да изникнат изпод земята зад гърба му. — Видях хеликоптера ви и се надявах да кацнете — продължи той. — И, слава богу, така и стана. Бензинът ми почти свърши. Моля ви, трябва да ми помогнете! Те ни избиват. Аз... аз не мисля, че някой от останалите е все още жив. Успях да се спася, защото... защото намерих тази кола. — Той посочи към джипа. — Но те ме преследват. — Черити се въздържа да попита по какъв начин джипът все още е в движение.

— Можем да ви дадем няколко галона бензин — каза Майк, който междувременно също се беше приближил. — Но ни разкажете по-подробно какво се е случило. Бяхте нападнати?

— Нападнати? — Харкър почти изкрещя. — Те ни размазаха! Аз... никога не съм преживявал подобно нещо. Може би... са милиони. И стават все повече и повече. О, Господи, те... те унищожават всичко. Убиват всеки, когото срещнат.

Майк отново понечи да прекъсне Харкър, но Черити му хвърли бърз, предупредителен поглед. Чувстваше, че младият войник е близо до нервен срыв. Една погрешна дума и нямаше да научат вече нищо повече.

— Сега се успокойте, Джон — каза тя. — В момента не сте в опасност. — Посочи към хеликоптера. — Летяхме целия предобед, без да срещнем нито един извънземен.

— Те идват — упорстваше Харкър.

— Възможно е — каза Черити малко по-твърдо. — Но не сега. Сега ще си отдъхнете, по дяволите, и после ще разкажете какво се е случило.

Майк нетърпеливо превъртя очи, но Черити отново му отправи предупредителен жест. Харкър беше почти полудял от уплаха. Можеха да бъдат доволни, дето изобщо още говореше.

В очите на Харкър се таеше паника, но той наистина малко се поуспокои. Въпреки това трябваше да минат още четири-пет минути, преди да се овладее дотолкова, че да може да говори свързано.

— Частта ни беше разположена оттатък, в Колинсвил — започна той, — когато изгасна светлината. Мъничко, забутано селце, може би на петдесет мили оттук. Никой не знаеше какво се е случило, разбирате ли? Първо помислихме, че са паднали бомбите, но постепенно разбрахме истината. Мнозина чисто и просто изчезнаха. Дезертираха, разбирате ли? Искаха да си идат у дома, при семействата си.

— И тогава дойдоха извънземните? — попита тя предпазливо.

Харкър поклати глава.

— Не веднага. В началото всичко беше мирно и тихо. Чувахме за боеве на изток и на запад, но при нас... нямаше нищо. Изглежда, като че ли нападаха само военните съоръжения — летища, бази, складовете на Националната гвардия...

Харкър пристъпи неспокойно от крак на крак. Погледът му се мяташе между хеликоптера и възвишенията на север. „Дете е все още“ — помисли си Черити, полусъстрадателно, полуядосано. Не биваше да се пъкват деца в униформи и после да се очаква от тях да вършат работата на мъжете.

— Имате ли... цигари? — попита внезапно Харкър. Черити поклати глава, но Майк бръкна в джобчето на самото си и извади още неразпечатан пакет „Марлборо“.

— Задръжте ги — каза той. — Но ги пестете. Такива неща вече не се произвеждат. Довоенна стока.

Харкър се усмихна от учтивост, посегна към цигарите и бръкна с другата ръка в джоба си, за да извади запалката.

Поне така си мислеше Черити.

Но той не извади запалка, а пистолет и освен това беше посегнал не към цигарите, а към китката на Майк, бързо и рязко, и изведнъж съвсем не нервно, а с такава сила, че инстинктивното движение за отбрана у Майк последва твърде късно. Майк извика, падна на колене, когато Харкър бързо и брутално изви ръката му и напразно се мъчеше да отслаби хватката.

Черити се хвърли на земята, със светкавично претъркулване се изправи отново на крака и се метна към Харкър.

Тресна изстрел. На десет сантиметра пред краката на Черити хвъркна пясък и тя застина по средата на движението си. Вдигна бавно ръце, погледна недоумяващо Харкър и после полека се извърна настрани.

Не беше стрелял Харкър. Багажникът на колата се беше отворил и се появи войник със зелена униформа, чийто шестнадесетмилиметров автомат заплашително беше насочен към корема на Черити. Не можеше да разгледа добре лицето му, но беше уверена, че следващият изстрел нямаше да разпилее само пясъка пред краката ѝ.

— Много добре — произнесе глас от другата страна на колата. Внимателно, за да не изнервя допълнително и без това достатъчно изнервения войник, чийто пръст беше върху спусъка на оръжието, тя се извърна встрани и съзря трето униформено лице. Мъжът, без да бърза, бавно се изправяше зад колата. В ръката му също имаше пистолет, но той го държеше доста небрежно. Черити се попита той пък откъде беше дошъл. Багажникът на колата беше твърде малък, за да се скрият в него двама мъже. Сигурно е бил скрит зад седалките. Наруга се наум за собственото си лекомислие, че не беше прегледала по-внимателно колата.

— Хубаво е, че сте разумни, капитане — каза мъжът, заобикаляйки колата и приближавайки се към нея. — Ако продължите все така, сигурно ще се разберем. Ако не, Марк ще ви застреля, ясно ли е?

Черити кимна и отвърна през зъби:

— Ясно. — Сега, когато той се беше приближил, тя видя, че носеше униформата на генерал. — Кой сте вие? Бартън?

— Генерал Бартън, ако искате да сме съвсем точни, капитане. Но иначе си е точно така. — Бартън се обърна към младежа, който беше нападнал Майк. — Ще се оправите ли, Харкър?

Харкър се усмихна, без да проговори.

Мъжът с автомата се измъкна тромаво от багажника на колата, без обаче и за миг да я изпуска от очи, а Бартън насочи пистолета си към Майк.

— Пуснете го, Харкър — заповяда той. — Но внимателно.

Харкър изпълни заповедта, отстъпи бързо крачка назад и насочи дулото на пистолета си към слепоочието на Майк, докато той се

изправяше на крака. Майк безпомощно сви ръце в юмруци и застина неподвижно.

— По дяволите. Бартън, какво означава това? — попита Черити.
— Та ние сме от една и съща страна на барикадата!

— Да не би да съм твърдял обратното? — отговори с въпрос Бартън.

— Тогава смъкнете този проклет пистолет! — настоя Черити.

— Веднага — каза Бартън. — Когато и вие оставите настрана оръжието си и ми дадете честната си дума на офицер да не правите никакви глупости!

— Да не сте полудели напълно? — изпъшка Черити. — За какво изобщо говорите? Какво означава това нападение?

— Нима все още не си разбрала? — попита тихо Майк.

— Какво? — Черити погледна ядосано първо него, после Бартън.

— Искат хеликоптера — отвърна Майк. — Нали така, генерале?

Бартън кимна. Той продължаваше да се усмихва.

* * *

Поне за едно нещо Харкър беше казал истината, мислеше си ядосано Черити, Колинсвил беше затънтено, сбутано място, където обикновено са живели не повече от хиляда души и което само при добра воля заслужаваше названието „селище“. Но, както и да е, имаше си свой собствен затвор, състоящ се от едно-единствено, голямо помещение, разделено на две равни части посредством решетка от дебели стоманени пръти. Бартън дори беше проявил любезността да им предостави единични стаи: заключиха я в дясната част на решетъчния кафез, а Майк — в лявата.

Оттогава бяха изминали пет или шест часа. По обяд дойде един от хората на Бартън и им подаде през решетките по едно канче студен чай и по няколко небрежно приготвени сандвича, а в това време втори войник стоеше на пост край тях с готово за стрелба оръжие и следеше да не се опитат да се промъкнат през решетката. Други двама въоръжени войника стояха на пост във в коридора.

Черити се размърда неспокойно на коравото си легло. Беше се опитала да последва примера на Майк и поне да използва времето, за

да се наспи, но не успя. Мисълта, че пътуването им, след всичко преживяно, трябваше да свърши тук, направо я подлудяваше. И никак не можеше да си прости, че се беше оставила да бъде изненадана по такъв глупав начин от Бартън и Харкър. Трябваше да се измъкнат оттук, все едно как!

Шумът на ключ, който се превърта в ключалката, я изтръгна от размишленията ѝ. Погледна, надигна се леко на лакти и веднага се изправи, когато позна Бартън.

Беше се променил, но това не беше промяна, която се харесваше на Черити. Бартън беше сменил генералската си униформа с войнишки дрехи без всякакви отличия, а лицето му беше изцапано със сажди. През дясното си рамо беше праметнал автомат, от пояса му се полюляваха три ръчни гранати.

Черити вдигна лявата си вежда:

— Да не искате да си играете на война, генерале? — попита тя иронично.

— Не — отвърна спокойно Бартън. — Ще направя това, което не направихте нито вие, нито онези идиоти от Пентагона, капитане. Ще изстрелям проклетите извънземни пак там, откъдето са дошли.

— Боя се само, че за целта ще са ви нужни повече от три ръчни гранати — обади се Майк.

Черити изобщо не беше чула, че е станал. Той се приближи ядосано до решетката и се улови с ръце за ръждясалите пръчки. Бартън отстъпи половин крачка назад, въпреки че не беше толкова близо до Майк.

— Имаме нужното, лейтенанте, имаме го — увери той. — Не сме съвсем безпомощни, както си мислят тези зверове. — Наклони глава, като че ли се вслушва, и посочи към прозореца: — Чувате ли това?

Черити се съсредоточи за малко и наистина чу нещо, много отдалеч, но съвсем ясно: шума на тежък дизелов двигател, който бавно загряваше.

Бартън се засмя триумфиращо.

— Вярно чувате, капитане. Имам няколко добри техники сред моите момчета. Тази сган има да се чуди, когато съзре дулата на нашите танкове. Но не за дълго.

— Танкове? — На Майк не му се удаде напълно да прикрие изненадата си, което само усили израза на триумф по лицето на

Бартън.

— Не много — призна той. — И не непременно най-новите модели. Но достатъчно, за да се справим с няколко обхванати от грандомания мравки, повярвайте ми.

— Вие сте луд! — Възкликна Майк. — Няма да можете дори да се доближите до тях!

— О, не — Възрази Бартън. — И не на последно място заради вашия хеликоптер. Сега поне знаем точно къде се намират. И колко са. След няколко часа целият този кошмар ще приключи.

— И вие ще ни пуснете, и ще ни върнете хеликоптера — каза Черити.

Бартън направи гримаса.

— Не бъдете глупава, капитан Леърд. Аз ще... си помисля относно вашето освобождаване веднага щом се върна, но хеликоптерът... — Той въздъхна и разпери ръце в извинителен жест. — Боя се, че на нас ни е много по-необходим, отколкото на вас.

— Не вярвам — каза Майк, едва успявайки да се владее. — Ние не летим за лично удоволствие, генерале. Ние...

— Знам — прекъсна го грубо Бартън. Внезапно гласът му се промени. — Да не ме смятате за идиот, Уолторп? — попита той остро. — По дяволите, добре зная кои сте. И мога също така добре да си представя защо сте тръгнали на път. Може би службите имат някъде спешно нужда от вас, незаменимите космонавти. Но защо? За да пренесете на сигурно място идиотите, които са отговорни за цялата тази каша тук? — той се засмя рязко. — Съжалявам, лейтенанте, не ме търсете за тази работа!

— Тези идиоти, генерале — вметна предпазливо Черити, — са същите хора, пред които сте се клели да служите.

— Глупости! — възрази Бартън. — Клел съм се да служа вярно на тази страна. Клел съм се да я защитавам с цената на живота си и точно това ще направя. — Той пристъпи ядосано по-близо до решетката и вдигна обвинително показалец срещу нея и Майк. — Вие — каза той, — сте имали своя шанс, капитане. Трябваше да взривите това чудо, докато все още сте могли! А вместо това вие ги доведохте тук! Вие... — Той млъкна, захапа долната си устна и сви ръце в юмруци. После се успокои също така бързо, както и бързо беше избухнал. — Вие имахте своя шанс — повтори той още веднъж.

Черити го погледна смутено.

— Вярвате ли наистина? — попита тя. — Че ние сме ги довели?

— Във всеки случай не направихте нищо, за да ги държите настрана — отвърна Бартън. — Имахте всичките възможности за това, нали? Можехте да взривите това нещо в Космоса. Но вие не направихте нищо.

Майк въздъхна.

— Никой не знаеше какво ще се случи — каза той.

В очите на Бартън блесна огън.

— О, не! — възрази той бурно. — Аз го знаех, други също. Опитвах се да предупредя ония глупаци от Генералния щаб, но те не ме послушаха. — Той се засмя с горчивина. — Изсмяха ми се, глупаците с глупаци, и зачакаха големия брат от Космоса. Ето че сега той е тук.

— Вярвате ли наистина, че можете да ги прогоните? — попита Черити. — С един допотопен хеликоптер и с няколко стари танка?

За момент самоувереността на Бартън като че ли се поразклати, но той упорито тръсна глава.

— Разбира се, че не — отвърна той. — Но мога да извърша това, за което ми плащат. Мога да се боря. И аз не съм единственият. Ще се справим с тях, дори и без вашата помощ.

— Генерале, ясно ли ви е, че това, което правите, е отказ да се изпълни заповед — каза Черити.

Бартън се изсмя.

— Заповед? — повтори той. — Чия заповед, капитане? Вие не можете да ми заповядате — той кимна към униформата й. — Аз се числя към армията, а не към Космическата служба.

Черити поклати глава.

— Но вие сте подчинен и на президента.

Бартън явно се обърка. Половин минута само я гледаше и тя можеше направо да наблюдава колко интензивно заработи мозъкът му. И ако в този миг й се беше удало да намери подходящите думи, тя може би дори щеше да го накара да се опомни.

Но не ги намери и мигът отлетя. След няколко секунди Бартън отново тръсна глава.

— Не знам дали казвате истината или не, капитане — каза той. — Вие искате да стигнете до кораба си, нали?

Черити кимна. Нямаше никакъв смисъл да заблуждава Бартън.

— Президент, който изоставя народа си в беда, не заслужава никаква лоялност — заяви Бартън.

— Но това е безсмислица — възрази меко Черити. — Не става дума да се изоставя някого в беда, генерале. Но лейтенант Уолторп и аз сме може би единствените, които могат да управляват кораба. А имаме нужда от него. С един-единствен кораб като „КОНКТЪРЪР“ можем да извършим хиляди пъти повече неща, отколкото вие с войниците си. Може би... ще можем да унищожим кораба майка.

Очите на Бартън се превърнаха в тесни цепнатини.

— Откъде-накъде сега ще ви се удаде това, което по-рано не успяхте да направите? — попита той недоверчиво.

— Защото те не очакват това — отвърна Майк вместо Черити. — Това е шанс, генерале. Няма откъде да знаят, че корабът е все още годен за употреба.

Бартън помисли известно време.

— Опитът си струва, лейтенанте — каза той след това. — Но въпреки това — не! Може би ще ви освободя, когато се върнем. Може би дори ще ви дам и кола — той се засмя. — Трябва само да ми пожелаете късмет.

Лицето на Майк помрачня.

— Искате ли да узнаете какво наистина ви желая, генерале? — попита той.

Бартън го изгледа с окаменяло лице. После поклати глава, обърна се, без да каже нито дума, и напусна килията. Така и не разбраха защо изобщо беше идвал.

ГЛАВА 15

НАСТОЯЩЕТО

12 декември 1998 година

— Ето оттам! — Гласът на Стоун идваше доста променен изпод полупрозрачната маска на противогаза, а там, където лицето му все още не беше покрито от финия бял прах се виждаше, че е почервенияло от нервност. Черити погледна в посоката, където сочеше протегнатата му ръка. Не можа да различи нищо друго, освен разрушения и прах, но въпреки това кимна с глава. Отдавна беше изгубила всякакво чувство за ориентация. Освен това той, така или иначе, познаваше нещата тук много по-добре от нея. Последва го бързо, доколкото ѝ позволяваше пулсиращата болка в краката. Жегата нарастваше. Дори въздухът от малката кислородна бутилка на колана ѝ имаше топъл вкус.

С мъка си проправяха път през дима и най-сетне стигнаха до края на подземната галерия. Стоун посочи към една отворена врата на асансьор. Кабинката зад нея беше изчезнала. Надолу висяха, странно отпуснати, пет-шест стоманени въжета, а кървавочервеното отражение на пожара осветяваше четириъгълната шахта.

Стоун започна да жестикулира нетърпеливо с двете си ръце, когато тя се поколеба, наведе се през отворената врата и посочи поредица от малки железни стъпала, които водеха покрай стената надолу към подземие.

— Давай! — заповяда той. — Преди да се е срутило всичко тук!

Черити се поколеба още веднъж, един безкраен миг, но после пристъпи решително край него, потърси с крак най-горното стъпало и с рязко оттласкване се вмъкна в шахтата. Жегата ставаше все по-нетърпима. Под себе си, доста надолу под себе си, тя различи горящите останки от кабината на асансьора, а цялата шахта приличаше на камина, в която жаркият въздух се издигаше нагоре.

Въпреки това всичко вървеше по-добре, отколкото би могла да се надява. Имаше кислород за още половин час, а бойната ѝ униформа я

предпазваше от най-голямата жегата. Бързо, но доста предпазливо, тя запристъпва надолу.

Мисълта за Бекър, този проклет идиот, се стрелкаше непрестанно в главата на Черити. Думите на Стоун ѝ бяха подействали като плесница, макар че нито за миг не се беше усъмнила в тях. Можеше и сама да се досети, а и самият Бекър го беше казвал, но очевидно тя чисто и просто се беше мъчила да пренебрегне истината, по-точно това, че и мъж като Бекър можеше да си изтърве нервите и да допусне ужасна грешка.

Вратите на следващия етаж бяха заключени. Продължиха да се спускат надолу. Жегата ставаше вече непоносима. Намираха се вероятно най-много два-три етажа над най-долната галерия на бункера и Черити взе сериозно да се пита къде изобщо искаше да отиде Стоун. Доколкото знаеше, освен аварийния изход бункерът нямаше втори изход, най-малкото пък тук, долу. Въпреки това тя продължи да прави крачка подир крачка, докато той не ѝ даде знак да излезе от шахтата. Малкото усилие, което ѝ костваше да протегне ръката си и да се измъкне на сигурно място в коридора, почти надвишаваше силите ѝ.

Дишайки тежко, тя се отпусна на пода, смъкна кислородната маска от лицето си и започна жадно да вдишва и издишва. Въздухът тук долу имаше значително по-лош вкус от този на бутилката, беше горещ и вонеше на дим и прах, но тя разполагаше единствено с този малък запас и трябваше да бъде пестелива.

Черити вдигна уморено очи, когато Стоун се измъкна от шахтата и застана до нея. Той също свали маската си и пое няколко пъти дълбоко въздух, преди да я прикрепи пак внимателно към колана си и да свали лазерния автомат. Черити се наруга за лекомислието си да не вземе оръжие. Но, по дяволите, беше си мислила, че разполага поне с тия няколко минути! Всичко се беше развило така невероятно бързо!

— Накъде? — попита тя.

Стоун се огледа за миг с явна безпомощност. После посочи наляво.

— Да опитаме. Може би ще имаме късмет те да не са стигнали дотук.

Продължиха нататък. Подът под краката им продължаваше да вибрира леко и от време на време Черити като че ли чуваше този

ужасен, трополящ шум, като че ли някъде се срутваат стени. После разбра, че това беше само биенето на собственото ѝ сърце.

Най-сетне съзря онова, което беше търсила толкова време напразно: кръгъл стоманен капак, боядисан в огненочервено, масивен като врата на сейф и със секрет, за който съществуваха само няколко ключа. Резервният изход.

Спря се, облегна се за миг на стената, за да успокои дишането си, и после бръкна в чантата. Пръстите ѝ трепереха така силно, че ѝ беше трудно да открие малкото ключе с особена форма.

— Трябва да побързаме, капитане! — каза запъхтяно Стоун. — Всеки момент могат да се появят тук!

Черити поклати глава. Искаше да каже нещо в отговор, но устата ѝ се изпълни изведнъж с горчива слюнка. Имаше чувството, че ще повърне, ако дори само направеше опит да произнесе нещо. Извади неуверено ключа, политна към бронираната врата и се опита да пъхне ключа в ключалката. Ръцете ѝ така трепереха, че не успя да направи нищо.

— Помогнете ми, Стоун — помоли тя с усилие. — Не... мога.

Стоун не мръдна от мястото си. Очите му се бяха разширили от страх и изненада.

— Да не би наистина да искате да влезете вътре? — попита той.

— Да не би да ви хрумва нещо по-добро? — изпъшка Черити. — По дяволите, Стоун, всичко свърши! Всичко тук ще литне във въздуха само след няколко минути. — Разбра, че той няма да ѝ помогне, обърна се отново и пак се помъчи да пъхне ключа в тесния, запечатан с пластмаса отвор. Този път успя, но трябваше да използва и двете си ръце: лявата трябваше да поддържа дясната, тъй като тя трепереше. А как се канеше да управлява космически кораб?

— Няма да го направите! — заяви безапелационно Стоун. Гласът му беше истеричен. Тя внимателно пусна ключа, обърна се безкрайно бавно...

... И видя точно пред себе си дулото на автомата му.

— Да не... сте полудели? — попита тя ужасено.

Стоун поклати глава. Черити видя как показалецът му нервно си играе около спусъка на смъртоносното оръжие.

— Няма да влезете вътре — повтори той още веднъж. — Нужна сте ми тук.

— Стоун, моля ви — каза с отчаяние Черити. Мислите й се объркаха. Стоун беше съвсем сериозен, усещаше го много ясно. Но се намираше доста далеч от нея, за да има реален шанс да го нападне. Не и с ранения си крак. — Вие... също можете да дойдете — добави тя. — Ще се постарая да ви осигуря място на „КОНКЪРЪР“. И без това се нуждаем от помощ в пилотската кабина, а и...

— Махнете се от вратата — прекъсна я Стоун. — Незабавно!

Черити вдигна ръцете си малко по-високо и послушно отстъпи две крачки встрани. Лазерният автомат на Стоун следваше всяко нейно движение.

— Какво... какво възнамерявате да правите? — попита със заекване Черити. Опита се да премести тежестта на тялото си и да облекчи малко ранения си крак, за да събере сила за скок. Беше безумие, но нямаше друг избор. Той щеше да стреля, беше уверена в това.

— Ще успеете да го разберете достатъчно навреме — отвърна Стоун. — Ще ме изведете оттук, капитане. И аз вас. Но ще можем да го направим само заедно.

Черити кимна към бронираната врата.

— Нали ви казах, че можете да дойдете, Стоун. И без това щях да ви взема. Корабът е достатъчно голям. Махнете оръжието. Обещавам ви, че...

Тя отскочи. Без засилване направи пружиниращ скок към Стоун, завъртя се наполовина около оста си, целейки се с левия си здрав крак в китката му.

Стоун натисна спусъка.

ГЛАВА 16

МИНАЛОТО

9 декември 1998 година

Бартън и малката му армия се бяха отправили в акция почти веднага след посещението му в затвора и с изключение на мъжа, който им беше донесъл яденето, той беше последният, който беше идвал при тях. Останалата част от деня беше преминала така, както от векове са преминавали дните в затворите: бавно и монотонно, и най-вече страшно скучно. По някое време въпреки всичко беше успяла да заспи.

Черити се събуди, когато силен гръм разтrese целия град. За половин секунда през малкия прозорец на килията нахлу яркочервено огнено сияние, после то изчезна.

Тя седна изненадано в леглото си, послуша се за миг и прекара уморено ръка по очите си. В килията до нея се размърда и Майк. Той също изглеждаше уморен. По неговото лице също се четеше недоверчивият ужас, който изпитваше и Черити.

— Какво беше това? — попита той тревожно.

Черити само вдигна леко рамене, после стана и се приближи до прозореца. Трябваше да застане на пръсти, за да може да надникне навън, но не успя да види нищо ново, освен това, което беше виждала целия ден: малък, обкръжен от двуметрова тухлена стена вътрешен двор, из който бяха разпръснати купчини отпадъци и празни сандъци, и кутии от боя. Небето беше черно.

— Прозвуча като експлозия — каза тя колебливо. — Може би наистина...

— Какво? — попита Майк, тъй като тя не продължи мисълта си. Гласът му беше ироничен. — Не само прозвуча като експлозия, това си беше експлозия — продължи той. — Приятелят ни Бартън се завръща. И се боя, че не е сам.

Черити го погледна замислено, но се отказа да му отговори. Извърна се към прозореца и погледна навън. Ослушваше се напрегнато, но гърмът от експлозията не се повтори. Вместо това ѝ се

стори, че чува далечни викове и после забързани стъпки, които приближаваха сградата. Някой изкрещя.

Майк започна яростно да тресе решетките.

— Стража! — реवेशе той. — Елате тук! По дяволите, стража!

Черити не го очакваше, но наистина се чу дрънченето на ключовете. Единият от двамата войници, които стояха на пост в коридора, влезе при тях. Беше блед и изглеждаше много разтревожен.

— Какво става вън? — попита развълнувано Майк. — Атакуват, нали? Идват насам. По дяволите, отключете вратата!

Мъжът направи половин крачка към решетката и отново спря. Някъде, много далеч, но по-близо от първия път, тресна втора експлозия.

— Пуснете ни навън! — повтори Майк. — За бога, човече, ще ни избият всичките, ако не избягаме!

— Глупости — възрази войникът. — Бартън ще се справи с тях.

— Чува се — отвърна раздражено Майк. — По дяволите, да не сте глух? Нали чувате какво става навън!

— Не... не мога — отвърна нервно войникът. — Бартън ще нареди да ме разстрелят, ако ви пусна. — Той почти избяга от тях, тръшвайки вратата подире си.

— Браво! — похвали го иронично Черити. — Сега по-добре ли се чувстваш?

Майк я стрелна с гневен поглед.

— Такъв идиот! — избухна той. — Ще пукнем тук като кучета само защото оня безмозъчен кретен вън иска непременно да си поиграе на война!

Никога досега не беше виждала Майк така избухлив и разярен. Много се беше променил, без тя да може да каже точно в какво се състоеше тази промяна.

Без да каже нищо повече, тя отново застана до прозореца и погледна навън. Чуваше вече не отделни изстрели, а цели залпове. От време на време по небето пробягваше червен светлинен лъч.

— Трябва да се измъкнем оттук — повтори той задъхано. — По дяволите, нямам никакво желание да пукна в тази дупка!

Черити отстъпи крачка назад от прозореца, обърна се към него и понечи да го успокои с движение на ръката.

— С положителност няма да ни помогнеш, ако изпаднеш в паника — каза тя. — Ние...

Нещо не беше наред. С ъгълчето на очите си беше съзряла някакво движение около прозореца и се обърна. Изпищя пронизително.

Там, където допреди секунди се беше виждала правоъгълен отрязък от нощното небе, сега към нея се пулеше огромен, черен череп на насекомо, някаква чудовищна твар в хитинова обвивка с едно-единствено, преливащо във всички цветове на дъгата, око, което минаваше през цялото лице на насекомото, подобно на отвора за гледане на средновековните рицарски доспехи. Тънки, огъващи се антени бяха насочени право към нея.

Един безкраен, пълен с потресаващ ужас миг огромното око на чудовището наблюдаваше Черити, после кошмарното лице изчезна. Един невероятно силен удар разтърси сградата. Повторният вик на ужас на Черити потъна в трясъка на пропукващите се стени и в пронизителното, гневно свистене на чудовището.

Трусът я събори на земята. Още падайки, тя видя огромна, зигзагообразна пукнатина по цялата стена, стигаща до тавана, сви се инстинктивно и прикри с ръце главата си, когато върху ѝ се посипаха парчета мазилка и прах.

Втори, не по-слаб удар разтърси сградата. Стената, в която беше вграден прозорецът, се срина сред огромен облак прах и изведнъж сред падащите тухли проблеснаха черно-кафява хитинова обвивка и ужасни лапи. Чудовището се придвижваше със спокойни движения право към Черити.

Чу вика на Майк, изпълзя отчаяно встрани от чудовището, което я нападаше, и се удари в решетката. Кракът на огромната мравка посегна да я удари и се размина само на сантиметър от нея.

Досами ухото ѝ тресна изстрел и на нея ѝ се стори, че тъпанчето ѝ се пръска. Насекомото великан се изправи, нададе високо, сърдито изсвирване и замята главата си насам-натам. Плоското му, покрито с броня лице изведнъж се изпълни с кръв.

Чу се втори изстрел. Чудовището залитна, направи последна, мъчителна крачка и се свлече на земята.

Черити се изправи с мъка, а войникът, който я беше спасил, вече търсеше ключа от връзката, закачена на колана си, след което отключи

вратата на килията ѝ. Беше същият войник, с когото Майк беше разговарял преди няколко минути. Очите му бяха изцъклени от ужас.

— Бързо! — пъхтеше Майк. — Човече, побързай, за бога!

Войникът беше толкова притеснен, че едва успя да отключи вратата към килията на Черити. Погледът му непрекъснато се връщаше към мъртвото насекомо, сякаш се опасяваше да не го види да се изправя отново, готово за нападение. Мина почти цяла минута, преди да освободи Черити от нейния затвор.

Тя мълчаливо взе ключа от ръката му, бутна го грубо настрани и освободи и Майк.

— Оръжие! — простена Майк. — Нужно ни е оръжие. Има ли нещо такова тук?

Войникът кимна, завъртя се на пета и хукна така стремително през вратата, че Черити и Майк едва успяха да го догонят. Някъде, в непосредствена близост до тях, нещо експлодира. Цялата сграда потрепери.

Войникът разтвори един шкаф и хвърли към Майк автоматичен пистолет.

— Боеприпасите са ето тук — каза той. — А сега изчезвайте! — Обърна се, разтвори широко вратата и хукна с широки крачки към улицата.

Не можа да измине и две стъпки. Тъмна, проблясваща сянка се спусна право от небето и го погребва под себе си. Лъскавите лапи, остри като бръснач, задушиха вика му.

Майк вдигна пистолета си нагоре и натисна спусъка, но не успя да направи нищо. Ругаейки, премести лостчето на предпазителя, прицели се отново и пак натисна спусъка, но оръжието не функционираше. Чудовището бавно се изправи над убития войник и се извърна. Погледнаха ги малки безмилостни очи.

Черити с всичка сила затръшна вратата и постави резето.

— Долу! — изкрещя Майк.

Черити се подчини на секундата! Нещо се удари във вратата със силата на парен чук. Дървото се разлетя на хиляди трески, през него застъргаха и се запровираха големи като човешки пръсти, убийствени, хищни нокти.

Черити се претърколи, без да гледа, настрани, изправи се със скок отново на крака и пак отскочи, когато видя как Майк захвърля

безползното оръжие и грабва ново от вътрешността на шкафа.

Този път оръжието беше в изправност. Вратата потрепери за втори път като изпод удара на чук, когато той вдигна автомата и стреля.

Отвън долетя пронизителен, нечовешки вик, а после се чу и звукът от пукаща се рогова обвивка. Най-накрая чука как о земята се удари някакво доста тежко тяло. Но Майк продължаваше да стреля, държеше пръста си върху спусъка, докато не изпразни окончателно пълнителя. Дори и след това продължи да стиска здраво оръжието в ръцете си.

Черити се приближи внимателно до него и го докосна по рамото. Майк подскочи като ударен. Но после я позна. Парализиращият ужас в очите му се превърна в чист страх.

— Наред ли е всичко? — попита недоверчиво Черити. Твърде добре разпознаваше признаците на началото на паниката, за да се самозалъгва. Внезапно разбра с непоколебима увереност, че Майк няма да успее. Не беше борбена натура. Беше се научил да управлява космически кораб и да стреля по ракети с помощта на лазерно оръжие, но не и да се защитава пред един оживял в реалността кошмар.

— Струва ми се... да — отвърна той мъчително. Опита се да се усмихне, но не успя.

— Тогава да изчезваме оттук! — Черити го побутна внимателно, но твърдо настрани, отвори докрай шкафа с оръжието и откри за свое облекчение втори автомат. Преметна бързо оръжието през рамо, взе толкова ленти с патрони, колкото можеше да носи, и направи знак на Майк да се въоръжи по същия начин. После се върна обратно в килията.

— Къде отиваш? — попита уплашено Майк.

— Навън — отвърна Черити. Тя посочи с глава към направената на решето от изстрелите предна врата. — Да не би да имаш желание да използваш този изход?

Майк не отвърна нищо, но тя и без това не мислеше да изчака отговора му. Сърцето ѝ подскочи болезнено, когато тя пристъпи обратно към килията и съзря убитото насекомо чудовище, което беше блокирало пътя. Дупката, която то беше пробил в стената, беше достатъчно голяма, за да могат да се измъкнат навън, но щеше да се наложи да се катерят по огромния труп. Стомахът на Черити се сви на

твърда, бодлива топка. Но тя успя. Не беше чак толкова лошо, колкото си го беше представяла.

Колинсвил приличаше на лудница. Градът беше в пламъци. Далечните оръдейни залпове се бяха превърнали в безкраен, нестихващ трясък и тътен, сред който само от време на време се чуваше приглушеният изстрел на танковите оръдия. Хора притичваха наоколо, безцелно и обзети от паника. Небето беше почервено от отблясъците на огромния пожар, който с бясна скорост поглъщаше града в огромната си паст. Някакъв войник залитна с вик край тях. В гърба му се беше впила дребна фигурка и ризата му беше цялата в кръв. Черити вдигна автомата си, но мъжът отмина твърде бързо. Вероятно тя и без това нямаше да може да го спаси.

Потръпвайки от ужас, се обърна назад и погледна към морето от пламъци, което бушуваше в северната част на Колинсвил; една стена от огън, която подмяташе пред себе си онова, което беше останало от двехилядната армия на Бартън — жалка купчина обзети от паника мъже, които се спускаха в лудешки бяг надолу по улицата. А зад тях...

Светлината беше прекалено ярка, за да може Черити да различи нещо, но това, което видя, накара дъха ѝ да секне. Беше цяла армия от пълзящи, подскачащи, пърхащи с крила, бягащи и мятащи се, ужасяващи същества — картина на Бош, възкръснала за живот. Мъжете не преставаха да стрелят и непрекъснато улучваха по нещо, но ярката огнена стена непрестанно блъваше нови и нови страхотии.

— Насам! — Майк рязко посочи вдясно, не точно в обратна на огъня посока, а към тясна уличка от другата страна на главната улица. И двамата знаеха, че е равнозначно на самоубийство, ако се присъединят към бягащата човешка тълпа. Чисто и просто щяха да бъдат прегазени.

Тъкмо когато бяха прекосили половината улица, в другия край на селището се чу приглушен трясък и Черити усети ужасяващо горещо въздушно течение. Половин секунда след това противотанковият снаряд експлодира в оттатъшния край на улицата, сред напирещата армия от насекоми.

Но и сред хората на Бартън...

Черити ужасено отвърна поглед оттам, хукна слепешката нататък и се спря едва когато бяха стигнали спасителната уличка. Майк

приклепна до нея. Вдигна автомата си и даде няколко изстрела към тъмнината пред тях.

Черити се извърна задъхана. Танкът се приближаваше с тракащите си вериги и тя можа да види, че това е допотопен „Шърман“, модел от Втората световна война, който се състоеше сякаш само от ръжда и малко боя. От отворения капак на люка се подаваше набита човешка фигура с бели коси.

— Бартън! — завика тя. — Престанете, за бога!

Думите ѝ потънаха в рева на оръдието. Над улицата премина десетметров огнен език и експлодира на половин миля от тях, в стената на двуетажна сграда. Черити затвори, заслепена, очите си, когато къщата се разлетя на всички страни сред облак от огън и отломки.

После тя вдигна оръжието си, прицели се бързо и натисна спусъка. Чу се изплющяването на единичен изстрел.

Куршумът отхвъркна от бронята на танка на половин метър от Бартън, съвсем безобидно разстояние, но той веднага обърна глава към нея. Въпреки голямата отдалеченост тя видя уплахата му, когато я позна.

— Престанете, идиот такъв! — извика тя с минал във фалцет глас. — Избивате собствените си хора!

Дулото на танка се завъртя. За един кратък, ужасен миг Черити беше почти сигурна, че следващият снаряд ще улучи нея и Майк, но оръдието пак се върна в предишното си положение. Танкът загърмя нататък, намали за момент скоростта си и после я ускори, след като Бартън се измъкна с усилие от люка и скочи на земята.

Фронталната част на армията от насекоми чудовища се беше приближила още повече, но напредваше все по-бавно. По шосето пред Колинсвил те бяха гонили хората на Бартън пред себе си, но тук войниците намираха достатъчно прикрития, за да могат да им препречат пътя.

— Доволен ли сте, глупако? — поздрави Майк генерала. — Колко от хората ви са все още живи? Стотина?

Устните на Бартън се превърнаха в тясна цепнатина. Той трепереше. Но не произнесе нито дума.

Черити хвърли бърз, предупредителен поглед на Майк, придърпа Бартън с грубо движение към прикритието на стената и посочи на

север.

— Какво стана? — попита тя направо.

— Беше... капан. — Гласът на Бартън звучеше глухо. Нищо не беше останало от непоколебимата му увереност в победата. — Обкръжихме ги — продължи той. — Открихме местонахождението им, от хеликоптера. Една долина в планините, само на няколко мили оттук.

— И? — попита Майк, тъй като Бартън спря да говори.

— Не зная — промърмори Бартън. — Държахме ги в капан. Всичко... изглеждаше така просто. Познавам тази долина. Тя е... малка, едва ли има половин миля дълбочина. Но изведнъж те се появиха. Милиони. Господи, трябва... трябва да са милиони. Появяват се като от нищото. Избихме хиляди, но те... все се увеличават.

Черити гледаше в земята, без да вижда нищо. Думите на Бартън я ужасиха. Можеха да му го кажат, помисли си тя отпаднало. Очевидно той наистина е бил твърдо убеден, че ще може да победи. Не беше имал и представа за преносителя на материя.

Черити погледна на север. Напредъкът на чуждоземните не беше окончателно спрял. Хората на Бартън се бяха оттеглили в околните сгради и сега съвсем целенасочено атакуваха върхлитащите същества, танкът също подновяваше непрекъснато огъня. Черити забеляза, че той се прицелва в огромните бръмбароподобни, с които тя и Майк се бяха вече запознали. Не видя нито един от четириръките, което обаче съвсем не я изненада.

— Колко танка имате още?

Бартън поклати глава.

— Николко. Този е... последният. Бяха само четири — добави той с извиняващ се глас, заради който на Черити ѝ се прииска да го удари с дулото на автомата през зъбите.

Внезапно тя дочу шум от хеликоптер, който приближава града. Вдигна очи, погледна към небето и позна техния хеликоптер. Обзе я страх.

Машината се носеше с неуверените движения на пияна пеперуда. Шумът на двигателя беше неравномерен и пилотът очевидно с голяма мъка успяваше да задържи летателния апарат във въздуха.

Бартън скочи, изтича на улицата и свали портативния радиоприемник от колана си.

— Харкър! — изкрещя той. — Тук съм! Спускай се!

— Това... говедо иска да офейка! — изпъшка Майк. — По дяволите, той чисто и просто ни оставя на произвола на съдбата!

Искаше да скочи, но Черити успя да го задържи в последния момент.

Хеликоптерът не можа да стигне до улицата. Харкър се опита, но му ставаше все по-трудно да управлява машината. Изведнъж в небето се появи още нещо, някакво огромно нещо от черна кожа, което като че ли не летеше, а по-скоро се търкаляше по небето.

Но привидната тромавост на движенията му беше измамна. Внезапно то се стрелна към олюляващия се хеликоптер, застина за миг неподвижно над въртящите се перки — и се сгромоляса като безформен великански юмрук върху малката машина.

Хеликоптерът се взриви още във въздуха. Върху града се разпростря килим от горящи останки, заедно с взривените части от тялото на съществото, което беше унищожило хеликоптера.

И в същия миг започна последната атака на чудовищата.

Сякаш унищожението на хеликоптера беше сигнал: в другия край на улицата нощта разтвори своята паст и забълва оттам всякакви изчадия на ада. Бяха с хиляди, фантастичен валяк от блестящи рогови черупки, които чисто и просто заляха улиците, огъня, сградите, дори и танка. Черити видя как към него се насочват едновременно три от гигантските бръмбароподобни същества и го преобръщат със сила, която човек трудно би могъл да си представи. След няколко минути той се взриви и ярка огнена светлина заля още веднъж армията на ужасните чудовища.

— Да се махаме! — изкрещя Майк с минал във фалцет глас. Скочи, дръпна Черити и хукна да бяга.

Секунда след това някакво същество, голямо като човек, с хиляди малки, остри като игли бодли, се търкулна като откъснало се колело през улицата право към тях. Майк стреля и улучи, но в същия миг десетки от малките рогови игли се откъснаха от тялото на чудовището и се забиха като зърната на смъртоносна градушка на онова място в стената, където те току-що бяха стояли.

Една от тях попадна в целта.

Черити почувства твърд, зашеметяващ удар в горната част на бедрото, последва миг на слабост и една ужасна болка премина с бясна

скорост през целия ѝ крак и се взриви изведнъж в цялото ѝ тяло. Тя нададе пронизителен вик, строполи се на земята и стисна с две ръце бедрото си. По крака ѝ се стичаха широки струйки кръв. Роговата игла явно беше прорязала бедрото ѝ.

Майк се опита да я изправи на крака, но в същия миг нова, непоносима вълна от болка мина през тялото ѝ. „Отровена съм — помисли си тя. — Бодилът сигурно е бил отровен!“ Той едва ли беше по-дебел от игла за плетене, но въпреки това болката беше ужасна, приличаше на агония, която изгаряше всеки нерв от тялото ѝ. Без да гледа, блъсна настрани ръката на Майк, приведе се отново и пак изкрещя.

Почти не забеляза, че Майк я хвана с едната си ръка и я повлече по уличката, от която току-що бяха избягали, и че размахва с другата оръжието си и стреля, заслепен от ярост.

После болката утихна, толкова бързо, колкото и бързо се беше появила. Кракът продължаваше да я боли почти непоносимо и тя се съмняваше, че ще може да върви, но ужасната мъка, която беше терзала цялата ѝ нервна система, беше изчезнала. Ако това е било отрова, то тялото ѝ бързо я беше абсорбирало. Но при повече попадения от тези живи стрели в тялото...

Предпочете да не завърши мисълта си, а се изправи с мъка, смени пълнителя на автомата си с нов и несръчно запълзя редом с Майк. Той вдигна изненадано поглед, но не престана да стреля. И когато тя погледна към улицата, разбра защо.

— Господи! — прошепна тя. — Това е краят.

— Да — отвърна Майк през зъби. — Това е... — Той спря, смръщи чело и се огледа объркано надясно и наляво. — Къде е Бартън?

Черити сви механично рамене, но се сети, че го беше видяла преди животното да ги нападне. Беше притичал до някаква ниска сграда в другия край на улицата.

— Ей там — каза тя.

— В плевнята? — Майк кимна ядосано. — Точно това си и мислех. Този тип иска да офейка. Хайде!

Скочи на крака, дръпна грубо Черити и пресече на зигзаг улицата, стреляйки яростно във всички посоки.

Имаха късмет, за последен път. Чудовищата съсредоточиха атаките си върху една сграда на отсрещната страна на улицата, в която се бяха барикадирали някои от хората на Бартън, така че никой не ги нападна. Въпреки това Черити с положителност не би се справила, ако Майк не я беше влачил след себе си. Кракът ѝ продължаваше да кърви и болките не утихваха поради бягането.

Но Майк дори и сега не ѝ позволи да си поеме дъх. Стигнаха до навеса на склада, където беше видяла да изчезва Бартън, и Майк отвори с ритник вратата.

Зад нея имаше широко, почти празно складово помещение, осветявано много слабо от някаква петромаксова лампа. Точно пред вратата беше черната кола, с която Харкър беше дошъл при тях. А зад тъмното предно стъкло можеха да разпознаят силуета на генерал Бартън.

Майк спря, вдигна автомата и се прицели.

— Не го правете, Бартън — каза той. — Заклевам се, че ще ви застрелям, дори само да погледнете ключа на таблото.

Сянката зад стъклото замръзна на мястото си.

— Никакви движения — продължи заплашително Майк. — Чери, отвори вратата.

Стиснала зъби от болка, Черити с мъка издърпа резето, но това изчерпа силите ѝ. Зави ѝ се свят.

Остана за миг неподвижно на мястото си, после понечи да отвори докрай вратата, но Майк я задържа с бързо отрицателно кимване на главата.

— Не — каза той. — Още не. Върви към колата. Внимавай да не направи някоя глупост.

Черната военна кола почна да се размива пред очите ѝ, когато направи първата крачка. Беше така отпаднала. А и болките се усилваха. Костваше ѝ последния остатък от енергия, за да се приближи до вратата на шофьорското място. Вече нямаше никаква сила да вдигне автомата си.

Бартън я наблюдаваше с разширени от уплаха очи.

— Слушайте — започна той. — Можем да пътуваме заедно. Колата е достатъчно голяма. Аз... аз се предавам.

— Затваряй си устата! — отвърна сурово Майк. — Слизай от колата!

Бартън не мръдваше от мястото си. Лицето му беше бяло като на мъртвец.

— Не можете да ме оставяте така — хленчеше той. — Това е убийство.

— Правете каквото ви казва — каза тихо Черити. — Ще ви вземем с нас, но сега... направете го. По-добре е... за вас. — Беше така отпаднала, че трябваше да се улови за вратата на колата, за да не падне. Бартън я погледна ужасено, но в края на краищата се подчини.

Черити забеляза твърде късно автомата, който лежеше на коленете му. Извика, за да предупреди Майк, но в същия миг Бартън с такава сила отвори вратата, че тя не се задържа на краката си и падна. Двамата мъже стреляха едновременно.

Куршумът на Майк мина през вратата на колата, улучи дясната ръка на Бартън и после врата му, докато откосът на Бартън раздробил и двете колена на Майк и после прекара кървава черта през гърдите му. Мина половин час, преди Черити да събере отново достатъчно сили, за да измъкне от колата мъртвото тяло на Бартън и да прерови джобовете му за ключа на колата. Звучите от битката навън бяха поутихнали, но не бяха спрели. Веднъж дори нещо подраска по вратата. Двете крила на огромната дървена врата, които сега не бяха заключени с резето, се бяха раздвижили, но това, което беше стояло отвън, не беше влязло в склада. След всичко, което съдбата ѝ беше сторила, сега тя като че ли си позволяваше последна, лоша шега с нея.

Отново ѝ стана лошо, когато с мъка се намести зад кормилото на колата и пхна ключа в таблото. Десният ѝ крак не можеше да се движи, щеше да се наложи да натиска съединителя, газта и спирачката само с левия си крак, но все някак щеше да се справи. Попита се какво ли я очаква вън на улицата, но не изпита никакъв страх.

Погледът ѝ се плъзна по неподвижното тяло на Майк. Досега всякак се беше мъчила да не го гледа, но не беше толкова зле, колкото беше очаквала. Тя не усети... нищо. Но болката щеше да дойде по-късно.

Завъртя ключа. Колата веднага запали. За последен път погледна към вратата над плоската муцуна на колата, после включи внимателно на скорост и даде газ. Пред нея имаше още почти хиляда мили и всяка от тях можеше да я отведе направо в ада. Но тя знаеше, че ще успее.

ГЛАВА 17

НАСТОЯЩЕТО

12 декември 1998 година

Лявата ѝ ръка гореше. Всичко, което чувстваше, беше болка, ужасна, пареща болка, която пулсираше в такт със сърцето ѝ и изкарваше сълзи в очите ѝ. Почти не беше в състояние да мисли. Ако Стоун не я беше удрял от време на време отзад по гърба, щеше отдавна вече да се е отказала и да се е свряла в някой ъгъл, за да умре.

Но той не позволяваше да се случи това. Винаги, когато поискаше да се спре, той я удряше в гърба с дулото на автомата си, а когато силите ѝ чисто и просто се изчерпваха, което ставаше все по-често, той грубо я издърпваше да се изправи и я буташе да върви нататък. Около тях бункерът се сригваше метър по метър. Воят на алармените сирени отдавна беше замлъкнал и големи части от подземните пещери и галерии бяха потънали отново в мрака, от който хората ги бяха извадили за няколко кратки години. Чуваше викове и изстрели и сред тях непрекъснато приглушеното ехо от тежки експлозии. Беше истинско чудо, че нито веднъж не ги нападнаха.

Черити отдавна беше загубила ориентация. Вече не знаеше на кой етаж се намират и накъде я води Стоун. Знаеше само, че той с положителност беше обезумял.

Тя се спря, когато Стоун ѝ нареди с отсечено движение на ръката да не мърда от мястото си. Вдигна предупредително автомата, посочи отсрещната стена и ѝ даде знак да седне там и да не мърда.

Черити не би успяла да го направи, дори и да беше искала. Лявата ръка и десният крак водеха ожесточено съревнование кой кого ще превъзхожда по сила на болката: тя се чувстваше толкова слаба, както никога досега през целия си живот.

Стоун я изгледа с остър поглед, после се обърна с рязко движение и изчезна в един страничен коридор. Но тя знаеше колко безсмислен е всеки опит за бягство. Той щеше да се забави само няколко секунди.

Имаше чувството, че ще изгуби съзнание. Всичко около нея се завъртя. Започна да ѝ се повдига.

Черити ожесточено потисна това чувство, опита се да вдиша и издиша дълбоко въздух и насочи всичките си сили за разпръсване на черната пелена, която щеше да приспи разума ѝ. Болката в ръката извика сълзи в очите ѝ.

При това раната не беше по-голяма от главата на топлийка. Стоун беше поставил лазера на най-ниската степен, а бронята на специалното ѝ облекло беше отнела допълнително енергия от лъча. Но това, което беше улучило и пронизало ръката ѝ, все още беше достатъчно силно, за да нажежава до бяло всеки отделен нерв в лявата половина на тялото ѝ. Изобщо не знаеше дали някога ще може отново да движи ръката си.

Стоун се върна. Лицето му имаше все същото изражение на подплашено животно. Той припряно провери дали коридорът зад тях е все още пуст, после коленичи до нея и ѝ помогна да се изправи. Черити поиска да отблъсне ръката му, но не успя.

— Можете ли? — попита той. После се усмихна. — Няма вече толкова път. Само няколко крачки.

— Престанете, Стоун — отвърна с мъка Черити. — Всичко... това... няма вече никакво значение — дори говоренето ѝ се удаваше трудно.

— О, не — възрази Стоун. — Ще ми бъдете благодарна, капитане. — Той увеличи натиска на ръката си и я принуди насила да продължи да върви нататък. Погълна ги нов мрачен коридор. Стоун запали фенерчето си и бледият светлинен лъч се плъзна по боядисания в бяло бетон. Тя зърна бегло някаква огромна бронирана врата, чиято ключалка очевидно беше изрязана с помощта на лазер.

Но разбра всичко едва когато той я бутна да мине през тази врата и тя видя саркофазите.

За момент забрави дори болката си, толкова слисана бе от това, което видя. Беше така близо до ума, че се попита защо не се беше сетила по-рано за тази възможност. Близо до ума, но и истинско безумие. Хладилните саркофази за замразяване! Мили боже, но това... това не е възможно!

— Не го мислите сериозно, Стоун — каза тя потресена.

Стоун пусна ръката ѝ, отдалечи се заднишком и почна да пипа нещо по стената зад нея. Яркият лъч на прожектора му нито за миг не се отклоняваше от лицето на Черити.

Нещо щракна и ослепителната белота на лампата на Стоун изчезна изведнъж, но само миг след това аварийното осветление разпръсна от тавана призрачната си червена светлина. Шокът мина толкова бързо, колкото бързо се беше появил, и болката се обади отново. Черити се обърна с усилие към Стоун и започна да наблюдава действията му по контролното табло до вратата. Не беше особено сръчен, но все пак успя. Някъде зад нея забръмча електромотор. Над вратата светна сигнална лампичка, после втора, след това от пода и тавана се отделиха две тежки, назъбени метални плочи, втората двадесетсантиметрова врата от почти неразрушима стомана, която щеше да се затвори след няколко секунди и да запечата херметически това помещение. Черити знаеше, че само ядрена глава би могла да разруши тази бариера.

— Моля ви, Стоун! — обърна се тя към него колкото се може по-спокойно. — Не знаете какво правите. Та това е самоубийство!

Стоун се засмя, но лицето му не промени изражението си. Само погледът му блесна трескаво.

— Би било самоубийство, ако останем навън — заяви той. — Сега ще включите тези неща, капитане. Два броя — един за мен и един за вас.

Черити погледна неуверено към шестте огромни стоманени ковчега, които беше посочил Стоун. После поклати отрицателно глава.

— Изобщо не съм в състояние — увери го тя. Погледна нервно към вратата. Двете стоманени редици от зъбци бяха само на половин метър разстояние една от друга. Още няколко мига и капанът щеше да се затвори.

— Това не е вярно! — възрази бурно Стоун. Лазерният автомат в ръцете му се вдигна заплашително нагоре. — Знам, че можете. Осведомил съм се, разбирате ли?

— Теоретически — отвърна тихо Черити. — Това е самоубийство, Стоун! Никой никога не е изпробвал тези неща, освен няколко маймуни. И от тях се събудиха само половината!

— Зная — отвърна Стоун. Металните плочи бяха на петнадесет сантиметра разстояние една от друга. Още секунди, помисли си

Черити. Трябваше да направи нещо, ако искаше някога да се измъкне от този капан!

Но тя не можеше. Стоун не ѝ оставяше никакво съмнение, че ще простреля и другата ѝ ръка, ако се опита да го нападне или да избяга.

— Достатъчни са ми и петдесет процента гаранция — продължи Стоун. — Повече е, отколкото, ако бяхме вън, нали?

— А другите? Бекър и... и тия, които сега ни очакват там, долу, при кораба? — попита Черити. — Вие ги убивате, Стоун.

— Това те отдавна са направили и сами — отвърна ядосано Стоун. — Имате ли представа докъде бихте стигнали със смешния си кораб, преди да са ви свалили извънземните? — Той поклати ядосано глава и посочи заповеднически към саркофазите. — Започвайте, капитане!

Стоманените зъбци се докоснаха. Всичко стана абсолютно безшумно. Само сигналните лампи над вратата изгаснаха отново. С едва чута въздишка Черити притвори очи. Пленница, помисли си тя. Не, още по-лошо — те бяха погребани живи.

— Започвайте! — заповяда повторно Стоун.

— А ако не го направя? — Черити се усмихна. — Не можете да ме принудите, Стоун. Застреляйте ме, ако това ще ви достави удоволствие. Ще стане по-бързо.

Стоун се усмихна студено и Черити разбра, че беше очаквал този отговор.

— Може би наистина няма да мога да го направя — каза той. — Но вие ще го направите, капитане, или сега, или след няколко дни, когато ще сте почти полудели от глад и жажда! — Той вдигна оръжието повелително. — Хайде!

Може би имаше право, помисли си Черити. Свършено беше така или иначе.

Въпреки това мина още време, преди тя да се обърне и да пристъпи към първия от шестте огромни консервиращи саркофага.

Ако видът им първия път беше предизвикал у нея само неприятно чувство, то сега я изпълваше с истински страх. Саркофагът беше огромен и въпреки безспорната му техническа елегантност излъчваше нещо мрачно. Всичко у нея се сви на топка само при мисълта, че ще трябва да легне в това нещо.

— Започвайте — повтори пак Стоун. — И без трикове. Ще внимавам да програмирам еднакво и двата апарата, а после ще хвърля монета, за да решим в кой ще влезете вие, капитане.

Черити сви безпомощно ръце в юмруци. Лудостта на Стоун си имаше методика. Беше луд, но не глупав.

Много бавно и обхваната единствено от паническия ужас да не допусне някаква грешка тя неуверено се зае със задачата да програмира електронното сърце на хладилната апаратура, в която щяха да изпаднат в дълбок сън. Пред себе си виждаше ужасяваща картина: беше сама, заключена в един от огромните ковчези, с пълно съзнание, но умираща поради някаква глупава грешка при програмирането или поради треперенето на ръцете си с мъчителна, продължаваща дни или цели седмици смърт. Тя пропъди видението.

— Докога искате да спите, лейтенанте? — попита тя.

— Докогато е възможно — отвърна Стоун. — Поставете максималната продължителност.

Черити вдигна очи.

— Това може да са сто години — Вметна тя предпазливо. — Или хиляда.

Тези съоръжения бяха почти неразрушими, но тя предпочете да не споменава за това.

— Още по-добре — заяви Стоун. — Хайде, направете каквото ви казах!

Тя се подчини. Когато приключи, Стоун я повика при себе си, хвърли кратък, но внимателен поглед към контролната апаратура в горната страна на саркофага и посочи към съседния стоманен саркофаг.

— А сега този!

Трябваша й десет минути, за да програмира и втория компютър, и Стоун повтори процедурата: нареди й да се отстрани и разгледа сложния пулт. После заснова напред-назад между саркофазите, очевидно за да сравни двете съоръжения. Проклет глупак, помисли си Черити.

— Изглежда е добре — каза най-сетне Стоун. — Сега остава само въпросът, какво сте направили в действителност, капитане — усмихна се леко. — Не искам да ме смятате за пълен кретен, Леърд.

Почти съм уверен, че можете да програмирате нещата така, че никога да не се събудя. Направихте ли го?

— Не съм убиец — отвърна Черити.

— Зная. — Стоун посочи с ръка саркофага, който тя пръв беше включила. — След вас, капитане!

Черити се поколеба. Изпитваше страх. Ужасен страх.

Но най-сетне се раздвижи. Пристъпи бавно към огромния метален цилиндър, натисна червения бутон в горния му край и отстъпи назад, когато капакът се отвори безшумно. Вътрешността на саркофага беше миниатюрна в сравнение с грубата му външност: тясна, облицована с мек дунапен тръба, в дясната страна на която бяха монтирани редица малки контролни уреди и изводи. Една лампа разпръсваше жълта, приглушена светлина. Тя потрепери. Не беше резервоар, а истински ковчег. Щеше да полудее, ако трябваше да прекара и една-единствена минута вътре в него.

— Влизайте — подкани я Стоун.

Тя бавно се покатери върху съоръжението, легна върху меката дунапенова тапицерия и с разтреперани ръце посегна към малка метална халка, която беше закачена на стената до нея. Десетина тънки, разноцветни проводника я свързваха с компютъра във вътрешността на саркофага. Усети как в кожата ѝ се забиват безброй малки остри игли, след като надяна халката на лявата си ръка и я заключи.

Стоун се наведе над нея. Наблюдаваше много внимателно какво върши. А Черити се молеше наум то да е правилно. Боже господи, бяха ѝ го обяснявали десетки пъти, но мозъкът ѝ беше като бяло поле. Сякаш беше забравила всичко, което е учила някога!

— Наслука, капитан Леърд! — каза тихо Стоун. И добави: — Съжалявам за ръката ви. Но трябваше да го направя, вие ме разбирате, нали?

— Да — отвърна Черити. — Разбирам. — Искаше да каже още нещо, но думите ѝ се сториха изведнъж толкова безсмислени и излишни. Тя бързо се пресегна със свободната си ръка към прозрачната кислородна маска, която висеше от капака, нахлупи я върху устата и носа си и почувства как започва да диша. Някъде под нея заработи помпа. Въздухът, който пълнеше дробовете ѝ, доби изведнъж горчив вкус.

Видя още как Стоун отстъпва назад и протяга ръка към червения шалтер, видя и как капакът на огромния стоманен саркофаг започва отново бавно да се затваря, после нещо, подобно на топла, мека длан обхваща мислите ѝ, една ръка, която изгаси всяка болка, всеки страх. Имаше чувството, че потъва в безкрайно топла, безкрайно благодатна прегръдка. Миг преди да заспи окончателно, през съзнанието ѝ мина единствена мисъл:

Какво ли я очакваше?

Отговорът на този въпрос ще узнаете във втората книга от поредицата „Черити“: „Неясно е бъдещето“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.